

61

VAJIRAVUDH COLLEGE 1988

เจ้าหลาน ชาติเหมือนลูกของพี่ ส่วนตัวเจ้า เจ้าก็ต้อง
รู้สึกรู้ว่าเป็นพ่อเจ้า ธรรมดาพ่อกับลูก พ่อย่อมอยากให้ลูกดีเสมอ
ก็ลูกประพฤติตัวดีพ่อแม่ พ่อก็มีใจยินดี ก็ลูกเหลวไหลประพฤติ
แต่ความเลื่อมเสีย พ่อก็โถมหนัก ลูกคนใดที่ประพฤติคนเลวทรมานทำ
เป็นเหตุให้พ่อได้รับศกามาโทษหนัก ลูกคนนั้นเป็นลูกเนรคุณพ่อ

พระยา ๒๖

ในประเทศไทยอังกฤษเขามักกล่าวกันว่านักเรียนไต้หวันลึกลับลึกลับมักจะมี
คุณวุฒิดีแปลกกว่าคนอื่น จนสำหรับการทำงานต่างๆ เขามักชอบเลือกเป็นลึกลับแมน
เพราะมีความออบรมะโรยอย่างหนึ่งที่ผิดกับคนอื่น ข้าพเจ้าเชื่อว่าการอบรมที่พูดนั้น
คือความสามารถปกครองคน เพราะพวกที่ออกจากบับลึกลับไปแล้วนั้นเคย
ปกครองกันเองมาก่อนแล้ว ไปปกครองคนอื่นก็ง่ายและเป็นผลดีอย่างหนึ่ง ต่อไป
ไต้หวันสขามนี้หวังว่าจะมีคนพูดว่าเด็กที่ไปจากโรงเรียนวชิราวุธคงจะมีคุณวุฒิ
พิเศษได้เหมือนกัน ถ้าสำเร็จอย่างนี้จะเป็นที่ยินดีอย่างยิ่ง

สำหรับนักเรียนที่สำเร็จไปจากสำนักศึกษานี้ จงพยายามทำตัวให้
สมกับที่ได้เรียนมาแล้วในสำนักที่ดี หมั่นรำลึกถึงพระบรมราชาบาทที่พระองค์ผู้
พระราชทานกำเนิด ได้ทรงพระราชทานไว้เป็นนิจ ซึ่งจะเป็นเครื่องประดับสติ
ปัญญา และเหนี่ยวรั้งมิให้ประพฤตินสิ่งไม่ชอบ ไม่ควรได้ ส่วนนักเรียนที่ยัง
ศึกษาอยู่ต่อไป ก็จงสำรวมตนเชื่อฟังคำสั่งสอนของครูอาจารย์ ประพฤติแต่สิ่ง
ที่ดีงาม มีความขยันหมั่นเพียรเพื่อความสำเร็จในการศึกษาต่อไป

Scoutmaster [Name] in uniform, standing by the lake.

ดร. กัลย์ อิศรเสนา ณ อยุธยา
ผู้บังคับการ

รายนามคณาจารย์

ผู้กำกับคณะ

คณะผู้บังคับการ
ดร. กิถย์ อิศรเสนา ณ อยุธยา

คณะดุสิต
อ.อุดม รักตประจิต

คณะจิตรลดา
พ.ต.ท. เสรี ปัจจกษภักดิ์

คณะพญาไท
อ.ภาณุพงศ์ เวชชาชีวะ

คณะสนามจันทร์
พ.ต. อภิรักษ์ อารีมิตร

คณะนันทอุทยาน
อ.พัฒพงษ์ กาญจนโรจน์

คณะสุราษฎร์
อ.อนงค์ ปานิชกุล

หัวหน้าหมวด

วิทยาศาสตร์
อ.สมถกษณ์ สุวรรณวงศ์

คณิตศาสตร์
อ.สุพจน์ ตันประยูร

ภาษาต่างประเทศ
อ.สมปอง มีชัย

ภาษาไทย
อ.พรไพจิตร สว่างคำ

สังคมศึกษา
อ.ละออ เนคยสุภา

พละนามัย
อ.สุรวุฒิ คล่องกำไร

ศิลปศึกษา
อ.วัชรินทร์ ชื่นก่าเน็ด

การงาน ๗
อ.จุมพล อุดมสรยุทธ์

หมวดวิทยาศาสตร์

อ. สมลักษณ์ สุวรรณวงศ์, อ. ถนอม บัวทองศรี, อ. เอก ชมภูนิช, อ. สุภลักษณ์ ยุคตะทัต, อ. กาญจนา พรตปกรณ์, อ. กนกเนตร สุภาศรี, อ. ประณีต วัฒนสุวรรณ,
อ. อัจฉรา พิสุทธิกรพงษ์, อ. อรพรรณ สุวรรณน้อย, อ. ชัยโรจน์ ทับทิมทอง, อ. ม.ล. ฤภาสพัค จรูญโรจน์

หมวดคณิตศาสตร์

อ. สุพจน์ ตันประยูร, อ. ถนอม บัวทองศรี, อ. พรทิพย์ สิงห์เสนี, อ. สุขุมล งามะสิริ, อ. กนกเนตร สุภาศรี, อ. ประณีต วัฒนสุวรรณ, อ. อัจฉรา พิสุทธิกรพงษ์,
อ. รุจิรา ขาวสะอาด, อ. มะลิ ร่วมสนิทวงศ์, อ. สมพร ก่อทรัพย์, อ. นิพนธ์ เดยวงศ์ศักดิ์, อ. ประสิทธิ์ ตั้งประสาทวงศ์

หมวดภาษาต่างประเทศ

อ. สมปอง มีชัย, อ. สุชา ณ พัทลุง, อ. สุมล ชมภูนิช, อ. โฉมศรี ศิวรักษ์, อ. นราทิพย์ ศรีเมธากุล, อ. กอบลาภ แสงไชย, อ. สุขุมล งามะสิริ,
อ. มนชนก ทองทิพย์, อ. อรพรรณ รัตนภาพ, อ. พิมพ์ภา สมบุญ, อ. ม.ล. กิติพันธุ์ ชมฤทธิ, อ. มิ่งขวัญ ปัญญาโรจน์, อ. สุชาดา เทวะผลิน, อ. ชนิษฐา อยู่เวียงไชย

หมวดภาษาไทย

อ. พรไพจิตร สว่างคำ, อ. พ.อ. ประวิทย์ วิมุกตะละพ, อ. พ.อ.หญิง พยอม สัจจานนท์, อ. สุนันท์ แก้วเก่า, อ. สมฤดี ยุทธนาเสวิน, อ. นงนุช ชื่นกำเนิด,
อ. พนิด อาละพล, อ. พรประภา หวังวีระ, อ. อรพินท์ ปิยะพันธุ์, อ. แสงจันทร์ สุขสุทธิพันธ์

หมวดสังคมศึกษา

อ. ละออง เนตยสุภา, อ. พ.อ.หญิง อรพินท์ เพ็ชรพลอย, อ. พ.อ.หญิง สานี อติแพทย์, อ. อรพรรณ รัตนภาพ, อ. ปกรณ์ เม่งรัมย์, อ. จจรศรี ใจดี,
อ. สุภาวดี ชาญเขียว, อ. นิภาพรรณ ธงประเสริฐ, อ. จำเนียร ณ ลำพูน, อ. ชาญชัย พิพัฒน์สันติกุล, อ. รัชณี จิระวิฑูรกิจ, อ. นงลักษณ์ ธันว์รัมย์กิจ

หมวดพลานามัย

อ. สุรวุฒิ คล่องกำไร, อ. กฤษณา ยันตติลภ, อ. รัชณี จิระวิฑูรกิจ, อ. สมพิศ หวังวีระ, อ. สมศักดิ์ วงษ์เทศ, อ. ภิรมย์ศักดิ์ สีม่วงศ์

หมวดศิลปศึกษา

อ. วัชรินทร์ ชื่นกำเนิด, อ. จุมพล อุดมสรยุทธ์, อ. อำนาจ เกิดมี, อ. ภูษิต หอมเกตุ, อ. วุฒิชัย จารุภูมิ, อ. กำธร บุญราช, อ. สุนันทา ควรรนิม,
อ. ศรสิทธิ์ มังกรพิศม์

หมวดการงานและพื้นฐานอาชีพ

อ. จุมพล อุดมสรยุทธ์, อ. พีระ พงษ์พิลาศ, อ. พัชรา อรณพ ณ อยุธยา, อ. วิไลวรรณ บุญสนอง

ดนตรี

อ. เกตนุกูล ชูชาญ, อ. สังกเวียง ครอบครอง, อ. เสริม พิมพ์สันเทียะ

บรรณารักษ์

อ. ชนิลา ชนะภัย, อ. ทวี จังหัน

อาจารย์อุดม รักตประจิต

ผู้กำกับคณะดุสิต

พ.ต.ท. เสรี ปัจจกชภัท

ผู้กำกับคณะจิตอาสา

อาจารย์ ภาณุพงศ์ เวชชาชีวะ
ผู้กำกับคณะพญาไท

พ.ต.อภิรักษ์ อารีย์มิตร
ผู้กำกับคณะสนามจันทร์

อาจารย์ พัฒพงศ์ กาญจนโรจน์
ผู้กำกับคณะนันทอุทยาน

อาจารย์ อนงค์ พานิชกุล
ผู้กำกับคณะสราญรมย์

อ. สมลักษณ์ สุวรรณวงศ์
หัวหน้าหมวด

อ. ถนอม บัวทองศรี

อ. เอก ชมภูนิช

อ. ศุภลักษณ์ ยุทธะทัต

อ. กาญจนา พรตปกรณ

อ. กนกเนตร สุภาศรี

อ. ประณีต วัฒนสุวรรณ

อ. อัจฉรา พิสุทธิกรพงษ์

อ. อรรรณ สุวรรณน้อย

อ. ชัยโรจน์ ทับทิมทอง

อ. ม.ล. ฤภาสพัต จรูญโรจน์

อ. สุพจน์ ตันประยูร
หัวหน้าหมวด

อ. ถนอม บัวทองศรี

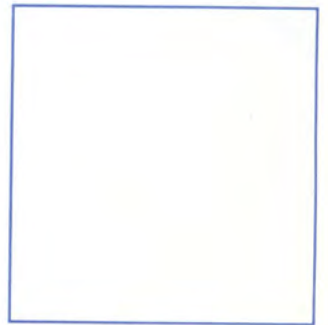
อ. พรทิพย์ สิงห์เสนี

อ. สุขุมล งามะสิริ

อ. กนกเนตร สุภาศรี

อ. ประณีต วัฒนสุวรรณ

อ. อัจฉรา พิสุทธิกรพงษ์

อ. รุจิรา ขาวสะอาด

อ. มะลิ ร่วมสนิทวงศ์

อ. สมพร ก่อทรัพย์

อ.นิพนธ์ เดยวงศ์ศักดิ์

อ. ประสิทธิ์ ตั้งประสาทวงศ์

อ. สมปอง มีชัย
หัวหน้าหมวด

อ. สุชา ณ พัทลุง

อ. สุมล ชมภูนิช

อ. โฉมศรี ศิวรักษ์

อ. นราทิพย์ ศรีเมธากุล

อ. กอบลาภ แสงไชย

อ. สุขุมล เชมะสิริ

อ. มนชนก ทองทิพย์

อ. อรรวรรณ รัตนกาฬ

อ. พิมพ์นภา สมบุญ

อ. ม.ล.กิติพันธ์ ชมฤทธิ

อ. มิ่งขวัญ ปัญญาโรจน์

อ. สุชาดา เทวะพลิน

อ. ขนิษฐา อยู่เวียงไชย

อ. พรไพจิตร สว่างคำ
หัวหน้าหมวด

อ. พ.อ.ประวิทย์ วิมุกตะลพ

อ. พ.อ.หญิงพยอม สัจจานนท์

อ. สุนันท์ แก้วเก่า

อ. สมฤดี ยุทธนาเสวิน

อ. นางนุช ชิ่นกำเนิด

อ. พณิต อาละพล

อ. พรประภา หวังวีระ

อ. อรพินท์ ปิยะพันธ์

อ. แสงจันทร์ สุขสุทธิพันธ์

อ. ละออ เนตยสุภา
หัวหน้าหมวด

อ. พ.อ.หญิงอรพินท์ เพ็ชรพลอย

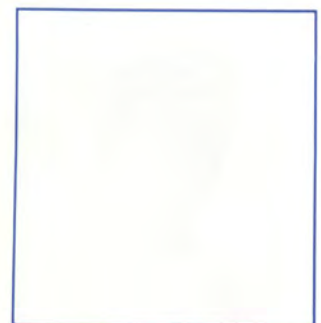
อ. พ.อ.หญิงสาณี อติแพทย์

อ. อรรรณ รัตนกาพ

อ. ปกรณ์ เม่งรักษ์

อ. ขจรศรี ใจดี

อ. สุภาวดี ชาญเขียว

อ. นิภาพรณ ธงประเสริฐ

อ. จำเนียร ณ ลำพูน

อ. ชาลูนชัย พิพัฒน์สันติกุล

อ. รัชณี จิระวิฑูรกิจ

อ. นงลักษณ์ วัฒนรักษ์กิจ

อ. สุรุฒิ คล่องกำไร
หัวหน้า

อ. กฤษณา ยันตติลล

อ. รัชณี จิระวิฑูรกิจ

อ. สมพิศ หวังวีระ

อ. สมศักดิ์ วงษ์เทศ

อ. กิรมย์ศักดิ์ สีมาวงศ์

อ. วัชรินทร์ ชื่นกำเนิด
หัวหน้าหมวด

อ. จุมพล อุดมสรยุทธ์

อ. อำนวย เกิดมี

อ. ภูษิต หอมเกตุ

อ. วุฒิชัย จารุภูมิ

อ. กำธร บุญราช

อ. สุนันทา ควณิยม

อ. ศรีสิทธิ์ มังกรพิศม์

อ. จุมพล อุดมสรยุทธ์
หัวหน้าหมวด

อ. พีระ พงษ์พิลาศ

อ. พัชรา อรรถพ ฒ อยุธยา

อ. วิไลวรรณ บุญสนอง

อ. เกิณนกุล ชูชาญ

อ. ส้งเวียน ครอบครอง

อ. เสริม พิมพ์สันเทียะ

อ. ชนิตา ชนะภัย

อ. ทวี จ้งหัน

คำไหว้ครู

ป้าเจ๊รา จุริยา ไทหน่ดี คุณุตตรานุสาสน์

สัปดาห์ประนมเหนือเกศ	ไหว้ครูพิเศษทั้งน้อยใหญ่
คุณครูบาอาจารย์จำไว้	แนบในจิตมั่นภักต์บุญ
คุณท่านสิ้นฟ้าหาใดเปรียบ	คุณท่านเทียบเทียบมิตินิทอยู่
ครุฑมีจิตคิดเชิดชู	คุณของครูบาพี่ตั้งตรงทรง
ท่านผู้สั่งสอนุสาสน์	ให้เราฉลาดฉลาด
ท่านป่านประทับใจเด่นดอง	กรุณาป่านหัวงงฉลาด
เอ็นดูผู้สั่งสอนศิษย์	จะได้คิดเหน็ดเหน้อยก็หาไม่
ศิษย์ดีมีความอึ้งใจ	ศิษย์คร้านท่านไร้ความสบาย
ศิษย์ดีเรียนได้ตั้งประสงค์	ก็เสริมสั่งสรรเสริญตั้งหมาย
ศิษย์ชั่วมีอคติสติอกกาย	ท่านก็คิดพลอยอายไปด้วยกัน
ท่านไคร้ให้ทรัพย์อันประเสริฐ	คือวิชาดีเลิศกว่าสั่งสรรพ
ไม่ครุฑมีบุญคุณนั้น	เคารพอภิเษกแทนทุกเมื่อไป

ปณณาดุทฺตมิถเร เต เต ทินฺโนวาทะ นมามิหิ

ผู้บังคับการ

ผู้ บั น ใ ก ใ ก ร

นครา (อธินาถ) นาคทรพรพ

๔๘๘๕ ๒๕๒๓ - ๒๕๓๑

สนามจันทร์ - ผู้บังคับการ

๓/๙๔ ซอย ๑๙ ม.บัวขาว ถ.สุขาภิบาล ๓ มีนบุรี กทม.

☎ ๕๑๗๐๓๘๒

“โอม” บุรุษหนุ่มร่างกายกำยำแข็งแรงคล้ายคนป่า หน้าผากกว้างราวกับสนามหลัง เส้นผมที่แข็งแรงเช่นร่างกาย คล้ายกับไม่มีวันจะเอนลงได้สักนิดเดียว ไม่ว่าจะด้วยเหตุหรือใจใดในโลก (ยังไม่เคยลองจาระบีละสิ) พร้อมกับขนหนอกที่รุงรังเรื่อยลงไปจนถึงหน้าท้อง ซึ่งแถมใจนักหนากับขนของแก (หรือไม่ว่ามันแสดงถึงความยังไม่วิวัฒนาการ) อยู่ที่คณายังมีชื่อที่เพื่อนตั้งให้อีก หลากหลาย เป็นต้นว่า หัวเม่น เม้ง ฮีแมน โคนเนน แมวยักษ์

เม้งเป็นหัวหน้าใหญ่ของคณะ เป็นคนที่โหดได้ถึงอารมณ์โหดมากที่สุด เป็นที่เกรงขามของน้องๆ ขนาดที่เม้งไม่อยู่ เอรูปิดไว้หน้าคณะ เด็กก็แทบเป็นลมแล้ว

เม้งเป็นคนที่มีความเพียรทางการศึกษามาตั้งแต่เด็ก เข้ามาชั้นแรกคือ ป.๕ ค. จากนั้นก็โดดมา ป.๕ ค. จากนั้นก็อยู่ห้อง ก. มาตลอด แม้ว่าจะเป็นคนเดียวของคณะ ที่เรียนห้อง ก. ก็ตาม ตามถึงเคล็ดลับ เม้งบอกว่า ถ้าวงก็ให้วัดพื้น, SIT-UP เดี่ยวก็หาย่วงเรียนต่อได้ ได้แรงด้วย แก้วของแกอย่างนั้นนะ

การดนตรีเป็นสิ่งบอกถึงความสุนทรีย์ในจิตใจ เม้งก็มีความสุนทรีย์ แต่เป็นแบบรุนแรง ต้องใช้กำลัง (ของชอบเซียวแหละ) เธอจึงตีกลอง ตีฉาบอยู่วงโยธวาทิต ครูสังเวียนเห็นว่าถ้าเม้งเล่นต่อไป โรงเรียนจะต้องซื้อใหม่ปีละหลายชุด จึงให้เครื่องหมาสามารถ พร้อมกับขอร้องให้เม้งเลิกเถอะ เม้งบอกว่าถ้าเป็นไปได้ จะหาขายทุนมาออกเทป เดี่ยวกลองทอม เดี่ยวฉาบ ชุด เม้ง..โหด (คล้ายๆ บิลลี่เข้ม)

คงจะเป็นเรื่องแปลกถ้าเม้งไม่เล่นรักบี้ เพราะหุ่นก็ให้ใจก็รัก แลยังมีแรงเหลือเฟืออีก เม้งติดทีมโรงเรียนนำแชมป์กลับมาได้อีกครั้ง ก็พาคณะเม้งก็นำทีมรักบี้รุ่นใหญ่เข้าถึงรอบชิง แต่นักกีฬาแพ้นัด เครื่องคิดซ้ำจึงแพ้ไปในที่สุด

เม้งเป็นคนดี เป็นคนที่น่ารักของเพื่อนและน้องๆ ใจเย็น ไม่เอาแต่ใจ สุขุม สมกับเป็นหัวหน้าใหญ่จริงๆ เสียแต่ว่าการเล่นของเม้งมักจะทำให้เกิดการเจ็บตัว และใช้แรงอยู่เสมอ ขณะนี้เม้งศึกษาที่ ม.เกษตรศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ (ไม่หนีเรื่องใช้แรงงานอีกตามเคย)

ระบิล บุณโยดม

๔๗๑๘ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

นันทอุทยาน - ผู้บังคับการ

๘๕๕/๔ ลาดพร้าว ๔๘ สามเสนนอก ห้วยขวาง กทม.

☎ ๒๗๗๔๖๙๑

“บี” เป็นชื่อที่บิดามารดาบังเกิดเกล้าตั้งให้ แต่พอมาอยู่ รร. ชื่อบ๊อออกจะไม่เหมาะสมกับบุคลิก เลยเปลี่ยนเป็น “บุสกา” ซึ่งค่อยเข้ากับบุคลิกหน่อย กล่าวคือ ผิวดำคล้ำ หน้าตาออกไปทางชาวเกาะในทะเลแปซิฟิกนิดๆ เวลาيلمจะเห็นฟันขาวเหมือนนายแบบ (นายแบบยาสีฟันยี่ห้อหนึ่งที่เรารู้จักกันดี..ไม่เอ่ยชื่อเพราะไม่ได้คำโฆษณา)

บุสกาเป็นคนที่วางตัวได้ดี ต่อหน้าน้องๆ จะเห็นแกเจีบขรึม เอาจริงเอาจัง แต่เมื่ออยู่กับเพื่อนๆ นั้น บุสกาจะสนุกเฮฮาเป็นพิเศษ (คล้ายคนเก็บกด) แก้มักจะมีมุขตลกพิลึกมาฝากเพื่อนเสมอ ที่ว่าพิลึกก็คือ เราไม่รู้ว่าแกกำลังเล่าเรื่องตลกอยู่รึเปล่า แม้กระทั่งจบมุขไปแล้วก็ตาม จนคราวหลังต้องบอกว่า ถ้าจะปล่อยมุขช่วยบอกก่อนนะ

สมัยที่เรายังเด็กๆ ช่วง ป.๖ - ม.๑ บุสกาเป็นคนที่ตัวโตที่สุดในรุ่น แข็งแรง บึกบึน ตอนนั้นบุสกาจึงเล่นรักบี้ในตำแหน่งกองหน้าซุช แต่พออยู่ไปอยู่มา แกบอกเพื่อนนิดเดียวคนอื่นแข่งไปหมดในด้านความสูง อย่งไรก็ดี บุสกาก็ยังเล่นรักบี้ได้ดีเหมือนเดิม แต่คราวนี้เปลี่ยนไปอยู่กองหลัง สวมเสื้อเบอร์ ๑๒ ทีมโรงเรียนนำถ้วยกลับมาได้อีกครั้ง ไม่เพียงแต่รักบี้อย่างเดียว กีฬาเกือบทุกชนิด แกเล่นได้หมด ราวกับว่าสร้างบุสกาขึ้นมาเพื่อให้เล่นกีฬา โดยเฉพาะบาสฯเห็นหุ่นอย่างนี้ อย่าดูถูกนะครั้บ เป็นทั้งหัวหน้าซุชและโค้ชซุช ๓ ถ้วยมาแล้ว

ด้านการเรียน บุสกาเป็นคนฉลาด (แต่ไม่ปราดเปรื่อง) บุสกาเรียนโปรแกรมที่มีแห่งเดียวในประเทศไทย (ศิลป์-ศิลป์!) บุสกาบอกเรื่องของศิลป์ เป็นเรื่องของความรู้สึก จะมาบังคับกะเกณฑ์อย่างโน้นอย่างนี้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นวันสอบ En' จะมาบังคับให้นั่งในห้อง ๓ ชั่วโมงมันไม่ใช่ศิลป์ที่แท้จริงหรอก บุสกาเลยไปเรียนที่หอการค้าไทย สบายกว่า

จากรุตม์ จารุตามระ

๔๗๑๓ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สนามจันทร์ - ผู้บังคับการ

๓๐๑/๓๔ ม.ท่าทราย ซอย ๓๓ ถ.ประชาชื่น ทุ่งสองห้อง
บางเขน กทม.

๕๘๙๘๑๕๓

“เอ” เป็นชื่อที่ใช้เรียกทั้งทางบ้านและบรรดาญาติๆ แต่พี่และเพื่อนกลับเห็นว่าชื่อนี้น่ารักเกินไปจึงสมัครใจตั้งชื่อให้เอเสียใหม่ว่า “บ๊องไฟ” ต่อมากลับเหลือเพียง “บ๊อง”

“บ๊อง” เป็นเจ้าของมาค่อนน่าเกรงขามและเสียงที่เต็มไปด้วยอำนาจทำให้น้องๆ ต่างเกรงกลัว ทางโรงเรียนตระหนักในคุณสมบัติเหล่านี้ของบ๊องจึงแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าคนที่ ๓ บ๊องเป็นคนที่ค่อนข้างมีอายุพอสมควรทั้งของคณะและของโรงเรียน นิสัยของบ๊องออกจะแกล้งเจี๊ยบต่อหน้าครูหลายๆ ท่าน แต่ตอนที่ครูทั้งหลายเพลอ บ๊องจะเหี้ยมหาญไม่เบาทีเดียว เพื่อนในห้องทั้งหลายจึงยกว่าบ๊องเป็นยอดการเสแสร้งได้ดี เพื่อนสนิทคนหนึ่งในขณะที่ของบ๊องคือ “บุสกา” วันดีคืนดีเราจะได้ยินสำนวนแปลกๆ จาก ๒ คนนี้เสมอ

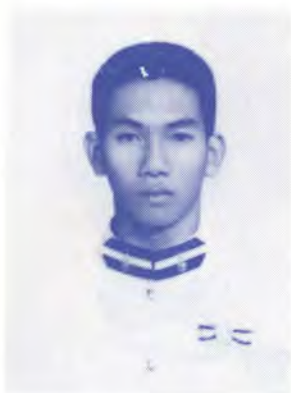
การเรียนของบ๊องออกจะลุ่มๆ ดอนๆ อยู่เกือบตลอดเวลาเลยไม่ค่อยประสบความสำเร็จอย่างที่เจ้าตัววาดไว้นัก แต่ก็พยายามประคับประคองจนจบซึ่งเจ้าตัวบอกเป็นสิ่งที่น่าภูมิใจมาก ถึงแม้บ๊องจะเรียนลุ่มๆ ดอนๆ แต่ฝีมือในการวาดรูปของบ๊องก็ไม่เลวเกินไปนัก เคยไปประกวดวาดภาพในงานของหมวดกิจกรรมฝรั่งเสระหว่างโรงเรียน ปรากฏว่าภาพของบ๊องไม่เข้ารอบซึ่งเจ้าตัวบอกว่าไม่เสียใจ แล้วบอกว่า ตอนที่วินเซนต์ แวนโก๊ะ มีชีวิตอยู่ ก็ไม่มีใครเห็นคุณค่าของภาพเหมือนอย่างนี้แหละ

ด้านการดนตรี บ๊องเป็นผู้ที่เดินสายกลางมาตลอด ในขณะที่เพื่อนต่างก็แสวงหาวงดนตรีกันแทบทุกคน บ๊องกลัวว่ายามบ่ายคณะจะเจี๊ยบเกินไปจึงขอปลีกตัวจางวงการนั้นนอนฟังเพลงอยู่คณะดีกว่า สบายกว่าที่ต้องไปยืนตากแดดเป่าๆ อมๆ เป็นไหนๆ ดังนั้นเวลาส่วนใหญ่ของบ๊องจึงหมดไปกับการฟังเพลงที่หิบบิ๊มจากห้องเพื่อน ซึ่งส่วนใหญ่เพลงที่บ๊องฟังออกจะไปทางสากล ที่หลายๆ คนบอกไม่ค่อยจะเข้ากับใบหน้าอันหล่อเหลาของเจ้าตัวเลย

ด้านกีฬาหลายคนเคยตั้งชื่อให้บ๊องว่า “ย.โย่ง จูเนียร์” เพราะบ๊องเชี่ยวชาญมาก ในด้านวงการฟุตบอลคนหนึ่งทั้งในและต่างประเทศ ทีมไหนเป็นต่อ-เป็นรอง บ๊องสามารถให้ข้อมูลได้เกือบหมด ชื่อสตาร์ซอคเกอร์เล่มใหม่ทันก่อนที่คนอื่นจะซื้อทีมโปรดของบ๊องได้แก่ แมนเชสเตอร์ ยูไนเต็ด ส่วนความสามารถในด้านกีฬานั้น บ๊องเป็นนักกีฬาที่เป็นกำลังหลักคนหนึ่งของคณะกีฬาแทบทุกอย่างบ๊องเคยเล่นมาแล้วทั้งนั้น โล่หนักกีฬาอดเยี่ยม ๒ ปีซ้อนเป็นหลักประกันถึงความสามารถด้านนี้ของบ๊องได้อย่างดี แต่สิ่งที่เจ้าตัวภาคภูมิใจอีกอย่างหนึ่งคือ การที่บ๊องได้ติดรักบี้ทีมโรงเรียน ซึ่งบ๊องได้ฝึมนมาตั้งแต่เด็กๆ แล้วที่จะต้องได้สวมเสื้อน้ำเงินฟ้า และก็ไม่มีผิดหวังเจ้าตัวสามารถทำงานได้

ตอนนี้ถ้าใครอยากถามอะไรเกี่ยวกับวงการฟุตบอล ถามหาบ๊องได้ที่คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย เจ้าตัวรอที่จะให้คำตอบพร้อมสตาร์ซอคเกอร์เล่มใหม่ล่าสุด

ณรงค์วิทย์ สุวรรณภา

๔๘๗๑ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สนามจันทร์ - ผู้บังคับการ

๘๕/๑๖๙ จิรัฏฐิติกร ๗ ซอยเสนานิคม ๑ บางเขน กทม.

☎ ๕๗๐๐๘๗๒

“ตาม” ชายหนุ่มรูปร่างเตี้ยไม่สูง บ้านอยู่แถวๆ เสนาฯ ที่ที่เรียกเขาว่า “แก่ง” แต่เมื่ออยู่โรงเรียน เพื่อนและพี่หลายคนเห็นว่าไม่ค่อยดีเลยพร้อมใจกันตั้งชื่อให้ใหม่ว่า “ตาม” นิสัยเวลาปกติของตามจะเฮฮาร่าเริง ตรงไปตรงมากับเพื่อนเสมอ ทำให้เป็นที่รักของเพื่อนและน้องที่มาพูดคุย ส่วนนิสัยเวลาไม่ปกตินั้น ตามออกจะเกรี้ยวกราดเล็กน้อยไม่เกรงใจใคร แต่นั่นก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่ยึดบังส่วนดีของตาม จนทางคณะเห็นว่าตามสามารถนำคณะไปได้รอดแน่จึงแต่งตั้งให้ตามเป็นหัวหน้าคณะคนที่ ๔ ของคณะ

การเรียนนั้นตามไม่ค่อยถนัดวิชาอะไรเป็นกิจจลัษณะ แต่ตามบอกชอบด้านออกแบบโดยมีข้อแม้ว่า ต้องเป็นฝ่ายเสนอเท่านั้นเพราะเจ้าตัวชอบเสนอความคิดมากกว่าทำ ด้านวิชาการตามออกจะโดดเด่นทางอังกฤษมากอาจจะต้องไปต่างประเทศกับแม่บ่อยก็เป็นได้เลยทำให้วิชานี้เด่นเป็นพิเศษ

ในด้านดนตรี ตามเป็นผู้มีดนตรีในหัวใจมาตลอดจะเห็นได้ว่าในห้องตามเต็มไปด้วยดรัมเทปมากกว่าหนังสือเรียน ซึ่งนำความยินดีมาให้ “บ๊อง” เพื่อนร่วมห้องเป็นอันมาก ตามเคยรับใช้วงดนตรีโยธวาทีของโรงเรียนอยู่พักหนึ่งโดยเล่นฉาบ ซึ่งบัดนี้ยังหาคนเล่นฉาบและขัดฉาบได้ดีเท่าตามไม่ได้แล้ว โดยเฉพาะเวลาที่ตามควงฉาบเพื่อนหลายคนต้องคอยเอาใจช่วยนัยว่ากลัวฉาบจะหลุดมือแล้วเลยมาปักตามร่างกายตนเอง สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องประจักษ์พยานด้านดนตรีของตามจนครูสั่งเวีย้นต้องเสนอชื่อตามให้ได้รับเครื่องหมายสามารถดนตรีมาประดับอก หลังจากนั้นตามก็อำลาวงโยธวาทีกลับมาเดินสายกลางเช่นเดียวกับบ๊องสร้างความครึกครื้นให้กับคณะในยามบ่ายต่อไป

ด้านกีฬาตามจัดว่าเป็นกำลังหลักคนหนึ่งของคนคณะเช่นเดียวกับคนอื่นอีกหลายคนที่ต้องเล่นกีฬาให้กับคณะ ความสามารถของตามจัดว่าไม่เลวทีเดียว กีฬารักบี้ กีฬาสำคัญอันดับหนึ่งของโรงเรียนตามก็เล่นได้ชนิดที่ว่าคณะอื่นออกจะขยาดทีเดียว เพราะตามจะทุ่มเทกับมันอย่างมาก กีฬาที่สร้างชื่อให้กับเจ้าตัวมากที่สุด ได้แก่ ฟุตบอล ตามจะเล่นได้ยอดเยี่ยมมาก ไม่ว่ากองหน้าคณะไหนหลุดเข้ามาเจอจะมีอาการแก้งล้มหรือไม่ก็วิ่งหายหน้าหายตาไปเลย สมกับที่ทางคณะไวใจให้ตามเล่นตำแหน่งตัวกวาดหลายคนพูดว่าถ้าโรงเรียนสนับสนุนฟุตบอลสักนิดตามคงได้เกิดแน่นอน

ตอนนี้ตามได้เอาความสามารถเหล่านี้ไปโชว์สาว ๆ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยแล้ว หลังจากที่เกือบจะได้โชว์สาว I-TIM แต่เกิดผิดพลาดบางอย่าง ตามเลยย้ายสถานที่แสดงแทน

วิษณุพันธ์ แพทยานนท์

๔๘๙๑ ๒๕๒๓ - ๒๕๓๑

สนามจันทร์ - ผู้บังคับการ

๙๔๒ ซอย ๓๘ ถ.สุขาภิบาล คลองจั่น บางกะปิ กทม.

๐ ๓๗๗๘๒๓๐

“วิว” เป็นชื่อที่ออกจะเพราะเกินเหตุสำหรับคนชื่อฉฉาหลาย ๆ คน ทำให้ชื่อนี้ต้องหลุดกระดอนออกไปเมื่อวิวเข้ามาในโรงเรียน สำหรับชื่อใหม่ถ้าอยากรู้ลองถามเพื่อนคนอื่นดูได้ บุคลิกของวิวค่อนข้างเงิบขริมในวัยเด็ก ไม่มีปากมีเสียงกับใครจนบางคนเข้าใจว่า เป็นคนใบ้ วิวจึงต้องปฏิรูปตัวเองใหม่หมด มีปากมีเสียงด่าคนอื่นบ้างในเวลาไม่พอใจ เป็นที่น่ากลัวสำหรับใครที่มาเจอในสภาพนั้น นอกจากนั้น “วิว” ยังเป็นคนที่มีความสามารถด้านศิลปะอย่างหาตัวจับได้ยากในความมืด (เพราะเจ้าตัวมีผิวคล้ำขาดความขาวไปไม่น้อย) โดยเฉพาะด้านการตกแต่งภายใน ซึ่งชื่นชอบเป็นพิเศษ ถ้าใครเคยเห็นห้อง (รกๆ) ของวิว ต้องพากันแสวงชื่นชมกันใหญ่ นัยว่า ต้องการยืมเทปไปฟังโดยเฉพาะ “บ๊อง” ที่มาเยี่ยมห้องวิวบ่อยที่สุด และเสน่ห์อีกอย่างของห้องวิวก็คือ “ทีวี” ในห้อง เจ้าตัวเคยบอกว่า ถ้าไม่เกรงใจพ่อ-แม่แล้วละก็ จะเอาวีดีโอและตู้เย็นมาไว้ด้วย

ด้านการเรียน วิว ไม่ชื่นชมด้านนี้เท่าที่ควรนัก โดยบอกว่่าน่าเบื่อ เรียนแล้วชวนหลับทุกที สู้เอาเวลาออกมาออกแบบห้อง (รกๆ) ไม่ได้ แต่ถึงกระนั้น การเรียนของวิวก็น่าสนใจไม่น้อย มักจะผ่านเสมอ โดยไม่มีคำตอบของเพื่อนๆ เป็นส่วนสนับสนุนที่สำคัญ

แม้เรื่องเงินทองจะเป็นเรื่องสำคัญสำหรับใครหลายๆ คน แต่วิวมักแล้งไม่สนใจ ทำให้ต้องรับหน้าที่หัวหน้าคณะด้านคุมบัญชีต่างๆ ในคณะไปอย่างสบายใจ

ด้านดนตรี “อันซนิตไทม์” ไม่มีดนตรีกาลในหัวใจ ย่อมแสดงถึงความหยาบกระด้างของผู้นั้น เมื่อมีสำนวนขึ้นมาวิวถือเป็นเรื่องใหญ่มาก จึงแสวงหาดนตรีในหัวใจ ตลอดเวลาในยามบ่าย ซึ่งก็ไม่ประสบความสำเร็จ ทำให้ต้องกลับมาอนฟังเพลงในห้องจนพบว่า ตัวเองใกล้เกลือกินด่างเสียแล้ว เลยหันเหการเดินทางแสวงหาดนตรีมาเป็น การนอนแสวงหาดนตรีแทน จนปัจจุบันวิวเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญด้านดนตรีขั้นเทียบเท่า “บ๊อง” และ “คาม” แล้ว

ด้านกีฬา แทบจะไม่มีใครเห็น “วิว” ในสนามแข่งขันกีฬาใดๆ เลย ทั้งที่ฝีมือดี แต่ขาดการสนับสนุนจากแฟนๆ ทำให้ในช่วงเวลาบ่าย วิวต้องหากีฬาแปลกๆ มาเรียกร้องความสนใจจากแฟนๆ แทน เช่นการเล่นลูกกระดาดหรือเอาผ้าเช็ดตัวเปียกหมาดๆ มาพันเป็นเกลียวไล่ตีกับคณะอื่นแทน ซึ่งก็ได้ผล แฟนๆ ไม่เคยพลาดสนับสนุนกีฬาของวิวเลย จนปลายปีที่ได้อยู่ในโรงเรียน วิวจึงได้ร่วมทีมรักบี้ของคณะลงลุยกับเพื่อนบ้าง กีฬาแปลกใหม่ของวิวจึงจบลงตรงนั้นด้วย

วิวมีความฝันที่จะเข้าคณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร แผนกออกแบบภายในกับเขาบ้างแต่ความฝันที่เป็นจริงสำหรับวิวคือ ได้ไปอยู่คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิตแทน ถ้าใครสนใจจะให้วิวออกแบบห้องบ้าง ก็ขอเชิญที่นั่นได้

นิธิรุพล จารุตามระ

๔๘๗๒ ๒๕๒๓ - ๒๕๓๑

สนามจันทร์ - ผู้บังคับการ

๑๑๔/๘๒ ซอยศิริชัย ๑ บางเขน อ.เมือง นนทบุรี

☎ ๕๒๕๒๑๑๗

เด็กเสตท หุ่นสะโอดสะอง ทางบ้านและหมู่สาวเรียกกันอย่างติดปากว่า “อาตร์” แต่ทางโรงเรียนกลับมีนิคเนมว่า “เคลือบ” ชื่อเต็มๆ คือ “เครื่องเคลือบ” เคลือบนี้เป็นฉายามาจากตอนเด็กๆ เคลือบรักการปั่นมากกว่าคนตรี เพราะว่าพอเคลือบไปเรียนคนตรีแล้ว พระเจ้ามักจะไม่ว่างข่างคนเก่งหรือมีตาแต่หามีแวไม่ เคลือบเลยรักการปั่นมากกว่าคนตรี เคลือบเคยที่จะพยายามตั้งตัวเป็นผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำในเรื่องความงามบนใบหน้ากับเพื่อนๆ และรุ่นน้องๆ ที่ประสบปัญหาอยู่บ่อยๆ จนเพื่อนๆ หาย (ตัว) ไปตามๆ กัน แต่สำหรับเคลือบเองแล้วมักเหลือไว้ประดับเล็กน้อยอยู่เสมอ ตามปกติแล้วเคลือบเป็นคนใจเย็นเกือบจะร้อน ยอมรับความเห็นเพื่อนบ้างเป็นครั้งคราว อะไรที่เพื่อนว่าดีเคลือบก็ดีด้วยเป็นส่วนใหญ่ อะไรที่ไม่ดีเคลือบก็จะไม่ยุ่ง เคลือบเป็นที่รักของเพื่อนๆ น้องๆ ทุกคนในคณะ

การเรียน เคลือบเป็นนักเรียนที่เรียนมาปานกลางเกือบได้เกือบตกมาตลอด และเป็นที่รักของครูเสมอมา เคลือบไม่ชอบที่จะแย่งรางวัลเรียนดีกับเพื่อนเพราะแย่งไม่ได้ เคลือบไม่ค่อยได้ช่วยเหลือโรงเรียนเพราะเคลือบไม่มีเวลา เคลือบเลยให้ตุ้ตุ้ไปช่วยแทนเสมอมา เคลือบนอนดึกคอยปิดคณะเป็นประจำจนพวกเราต้องบอกให้เพลๆ ลงชะบ้าง (เป็นห่วงสุขภาพ) พอเคลือบขึ้น ม.๖ เพื่อนๆ ชักไม่แน่ใจแล้วว่าเคลือบนอนดึกเพื่อดูหนังสือลูกเดียว หรือทำอย่างอื่นด้วย เคลือบมักจะฟังเพลงไทยจนขึ้นสมอง พอ ม.๖ เคลือบได้เปลี่ยนแนวมาเป็นพวกรักแนวร็อคแทน

การกีฬาที่นั้น เคลือบเล่นกีฬาหลายประเภท ทั้งรักบี้ บาส และ วอลเลย์บอล รักบี้ในตอนสมัยอยู่รุ่นเล็ก เคลือบได้รับให้เป็นหัวหน้าทีม ซึ่งพาลูกทีมพันฝ่าไปจนเกือบจะได้เข้ารอบ เคลือบเคยร่วมเล่นและคว้าถ้วยชนะเลิศได้ โดยเฉพาะบาส เคลือบเป็นโค้ชให้กับรุ่นเล็กจนได้แชมป์ นอกจากนี้เคลือบยังพยายามรักษาหุ่นนายแบบเอาไว้จนเพื่อนเป็นห่วงว่าจะปลิวตามลม แต่เคลือบมักจะมีเหตุผลที่เรามักจะเถียงไม่ออกเลยต้องปล่อยไป เคลือบได้ตั้งความหวังเอาไว้อย่างสูงสุด อยากที่จะตามสาวไปวารสารธรรมศาสตร์ พวกเราคงจะเห็นความสำเร็จของเพื่อนคนนี้อย่างแน่นอนและพร้อมจะอวยพรให้เพื่อนคนนี้โชคดี

ภาคพงศ์ จักษุรักษ์

๔๗๖๓ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สนามจันทร์ - ผู้บังคับการ

๑๓๔๗/๑ ซอยวิจิตร ถ.ตากสิน ธนบุรี กทม.

๕๖๘๑๘๕๓, ๕๖๐๑๐๓๘

“ตัน” ชายหนุ่มร่างสูงมาดนายแบบ หน้าตาดี มีมนุษยสัมพันธ์ดี เป็นมิตรกับทุกๆ คน ชื่อนี้คงไม่ค่อยมีใครอยากเรียก แต่ถ้าพูดถึง “ตุ๊ตู่” ทุกคนจะร้องอ้อทันที

ตุ๊ตู่เป็นลูกชาวนาผู้ดีตัว เข้ามาอยู่ในโรงเรียนตั้งแต่ ป.๓ จนจบ ตุ๊ตู่เป็นคนมีใจโอบอ้อมอารี ทุกครั้งที่เปิดเรียนห้องของตุ๊ตู่ จะเป็นที่ชุมนุมหัวของบรรดาเพื่อน ซึ่งห้องนั้นจะเพียบพร้อมไปด้วยอาหารการกิน หนังสืออ่านเล่น และหนังสือต่างๆ นานา ตุ๊ตู่เป็นคนขี้เรียนแบบลุ่มๆ ดอนๆ มาตลอด จะว่าเก่งก็ไม่ใช่ ไม้ก็ไม่ใช่ เลยเรียนทางด้านห้อง ๓ มาตลอด พอมารู้จักกับคำว่า ความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จอยู่ที่นั่น จนตัวเองได้ยกระดับขึ้นมาเรียนห้อง ๒ ในปี ม.๓ พอขึ้นมา ม.๔ ตุ๊ตู่ก็ล้มสไลแกนเดิม จนต้องตกมาเรียนในโปรแกรม ๔ กับพรรคพวกทั้งหลาย ซึ่งมีใจศิลปะอยู่ในตัวเอง

ด้านการดนตรีตุ๊ตู่มีอารมณ์สุนทรีย์ในการฟังดนตรีและเล่นดนตรีมากจนสามารถได้รับการไว้วางใจจากคนทั่วไปให้ไปตีกลองใหญ่ให้กับวงโยธวาทิตหลายปี สามารถพวงโยธวาทิตไปได้ด้วยดีตลอดมา จนครูสังเวียนทนฟังเสียงอันสุนทรีย์ไม่ไหว มอบเครื่องหมายสามารถให้ประดับอก

ด้านกิจกรรม ตุ๊ตู่และเพื่อนชาวคณะผู้บังคับการไม่ค่อยได้ร่วมทำกิจกรรมอะไรกับเขามากนัก ส่วนมากจะช่วยเหลือตามกำลังความสามารถที่มีอยู่

การศึกษา ตุ๊ตู่ เป็นคนมีพรสวรรค์มาก สามารถเล่นกีฬาได้ดีทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นรักบี้ บาสฯ ฟุตบอล วอลเลย์ วายน้ำ โดยเฉพาะรักบี้ ตุ๊ตู่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าทีมโรงเรียน นำทีมรักบี้ครองตำแหน่งแชมป์กลับคืนมาจาก ก.ป.ร. ได้อย่างสวยงาม โดยทางโรงเรียนได้มอบเครื่องหมายสามารถพิเศษไว้เป็นประกัน และยังสามารถยกระดับตัวเองติดเยาวชนทีมชาติไทยไปแข่งที่ได้หัวในปี ม.๕ และสิงคโปร์ ในปี ม.๖

ตุ๊ตู่ได้ตั้งความหวังเอาไว้อย่างสูงสุด คืออยากจะเข้าไปเรียนในรั้วมหาลัย, ศิลปากรให้ได้ การเรียนถึงแม้จะลุ่มๆ ดอนๆ แต่ตุ๊ตู่ก็สามารถใช้ความสามารถเชิงกีฬาเป็นส่วนหนุนให้เข้ามหาวิทยาลัยได้ในที่สุด ขณะนี้กำลังศึกษาอยู่ที่ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ดุสิต

ดุสิต

นพสิทธิ์ มิตรภักดี

๔๗๕๐ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สราญรมย์ - ดุสิต

๒๒ ซอยอารีย์สัมพันธ์ ๑๒ ถ.พระราม ๖ พญาไท กทม.

☎ ๒๗๙๑๖๔๑

เด็กน้อยหน้าตาซื่อๆ ในวัยเด็ก เจียบไม่ค่อยพูดจา รุ่นพี่จึงเรียกว่า จ้อง จ้องจึงยอมรับสภาพการเปลี่ยนแปลงจากห้องอ้อมของทางบ้าน มาเป็นไอ้จ้องของเพื่อนๆ จ้องได้รับการมอบหมายให้เป็นหัวหน้าใหญ่คณะดุสิต ทั้งยังเป็นหัวหน้าชุดรักบี้ ทีมโรงเรียนอีกด้วย ถ้าพูดถึงจ้องในสายตาของน้อง จ้องอาศัยหลักการไม่พูด น้องๆ ถ้าเห็นจ้องเวลาโกรธแล้วคณะก็จะเจียบเพราะว่าจ้องเป็นคนเอาจริงเอาจัง ตอนแรกจ้องก็ดำเนินชีวิตไปอย่างค่อนข้างราบรื่น แต่แล้วเมื่อจ้องได้เข้าคุยกับ เด็ก ทำให้ความคิดของจ้องกับเด็กมาผสมกันทำให้ทั้งคู่เป็นคนคล้ายๆ ไม่ค่อยเต็ม บางครั้งจ้องก็สนุกสนานรำเริง บางครั้งก็เจียบ เวลาเพื่อนจะคุยจ้องก็จะเบรคจึงไม่ค่อยกล้าเข้าไปคุยเล่นเหมือนเพื่อนๆ ไปได้ เพราะว่าพายุภัยจากตัวจ้องจะระเบิดออกมา ทำให้เพื่อนตั้งตัวไม่ติดเหมือนกับชาติที่เคยเดือดร้อนอย่างนั้นเลยหรือจะเกิดอาการลุขขึ้นได้ ทางด้านกีฬา จ้องเป็นนักกีฬาตัวยี่ของดุสิตเหมือนกัน เพราะผลงานมากมายเหลือเกินไม่ว่ากีฬาทางบกนั้นจ้องเล่นได้ทุกอย่างยกเว้นทางอากาศกับทางน้ำเท่านั้นเอง ถ้วยรักบี้ ฟุตบอล สควอช บาสกรีฑา วอลเลย์ จ้องได้สัมผัสมาเกือบหมดแล้ว ดิโกล์ท์ก็หลายโล่ห์ ประกอบกับได้รับมอบหมายให้เป็นหัวหน้ารักบี้ทีมโรงเรียน แต่ตัวเองได้รับบาดเจ็บจนไ้ไปลาพักรักษาจากการแข่งขันรักบี้ ๗ คน ทำให้คู่ต่อสู้ต้องเป็นหัวหน้าทีม ๑๕ คนแทน ในด้านดนตรีนั้น คนอื่นเขาเข้าวงดนตรีไทยหมดทั้งรุ่น ในดุสิตก็มีมีแต่จ้องกับเบ๊อ๊ก ปลิ้น ยืนเก๊กหล่อยู่ ทำให้อดเข้าวงดนตรีไทยกับเพื่อนๆ

ทรัมเป็ตเป็นดนตรีที่จ้องหันไปจับเล่น จ้องก็ไปอมๆ เป่าๆ จนครูสั่งเวียนทนเสียงบาดใจของทรัมเป็ตไม่ไหว จึงรับให้เครื่องสามารถมาประดับหน้าอก จ้องยังเคยบอกว่าการเล่นดนตรีเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งในการดึงดูดเพศตรงข้าม เพื่อนๆ จึงแก้งลลอกถามว่า จ้องชอบผู้หญิงผมแบบไหน ซึ่งเพื่อนๆ เลียนแบบมาจากคำถามโฆษณา จ้องจึงรีบตอบแบบไม่ต้องสงสัยมาก จ้องบอกกับเพื่อนๆ ว่าชอบผู้หญิงผมหยิกๆ หนอย เหมือนกับผมของสาวในโฆษณาไปแต่อย่างนั้น

ด้านการเรียนนั้นจ้องเรียนอยู่ในสายวิทย์เซียว แต่เพราะว่าเป็นนักรักบี้เยาวชนทีมชาติจึงเลือกสอบโครงการนักกีฬาของจุฬา แล้วจ้องก็สมหวัง เพราะตอนนี้จ้องกำลังสรรหาสาวผมหยิกตามอุดมคติของจ้อง จ้องบอกว่า ถ้าเจอจะเป่าทรัมเป็ตเสียงหวานๆ ให้ฟัง ตอนนี้จ้องก็สมปรารถนาทุกอย่างแล้วที่รัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

chahi udi

Kishu

สหพล พลปัทพี

๔๗๗๘ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สรายุรมย์ - ดุสิต

๔/๖ หมู่ ๖ ซอยชัย ๔ ลาดพร้าว บางกะปิ กทม.

๐ ๕๑๔๒๘๔๑

เอก จากที่บ้านถูกมอบหมายให้โรงเรียนเป็นผู้ดูแล จากวัยเด็กที่ไร้เดียงสาเข้าสู่ชายคาสีน้ำเงิน หนูเอกก็ได้รับฉายาใหม่จากรุ่นพี่ว่า “หนอง” สมัยเด็กๆ หนองก็มีรูปร่างน่ารักเช่นเดียวกับเด็กทุกๆ ไป แต่พอเข้าเด็กในมา หนองเริ่มเล่นกีฬาอย่างหนัก ทำให้เริ่มซบพอมลง หนองเริ่มกลัวว่ารูปร่างจะบอบบางไป เลยคิดว่าต้องกินอาหารที่มีคุณค่าเพื่อเสริมสร้างพลังกำลังและกล้ามเนื้อ ซึ่งมันติดอยู่ตรงที่ว่าหนองไม่รู้ว่ามีคุณค่าอะไรอยู่บ้าง หนองเลยตัดสินใจเขมือบทุกอย่างที่ขวางหน้าอย่างไม่จำกัดปริมาณ โดยให้เหตุผลว่า ร่างกายของหนองกำลังอยู่ในช่วงเจริญเติบโต และเมื่อกาลเวลาผ่านไปไม่นานนัก หนองจึงมีรูปร่างที่บึกบึนทางด้านหน้า ซึ่งเกิดจากอาหารอันทรงคุณค่า แต่เนื่องจากปริมาณเกินความจำเป็นหรือไงไม่ทราบ มันจึงตกตะกอนมาอยู่อยู่ที่ด้านข้างแทน พอเพื่อนถามหรือทักหนองจะบอกว่ามันเป็นความตั้งใจของหนองที่จะเก็บเอาไว้ใช้ในยามขาดแคลน นับว่าหนองเป็นคนรู้จักวางแผนเพื่ออนาคตได้เข้าทำดีเหมือนกัน

ด้านการกีฬาของหนองนั้นดังคำพังเพยที่ว่า “น้ำพึ่งเรือ เสือพึ่งป่า สนามหญาพึ่งหนอง” เพราะถ้าเป็นกีฬาในสนามหญ้าแล้วล่ะก็ หนองจะเล่นได้ดีแทบจะไม่มีที่ติเลยที่เดียวไม่ว่าจะเป็น รักบี้ บอล กรีฑา หนองจึงมีส่วนร่วมในการนำถ้วยมาสู่คณะมากมายตั้งแต่เล็กจนโต ยิ่งในปีสุดท้ายหนองสามารถนำกรีฑาของดุสิต คว่ำถ้วยชนะเลิศกรีฑาสมัครได้เกือบทุกรุ่น ดังนั้นจึงไม่แปลกเลยที่หนองจะได้รับโล่รางวัลยอดเยี่ยมของคณะมาครอบครองกับเขาด้วย ส่วนในทีมโรงเรียนหนองก็ได้รับเครื่องหมายสามารถสมบูรณ์ทั้งรักบี้และกรีฑาจากทางโรงเรียน โดยเฉพาะรักบี้ หนองยังได้รับการคัดเลือกให้เป็นทีมชาติอีกด้วย นอกจากนี้ หนองยังเป็นหัวหน้าคณะที่ปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างดีเยี่ยม จนเป็นที่รักของน้องๆ ในคณะ และหนองก็รักเด็กๆ มากจนบางทีเลยไปถึงญาติพี่น้องของเด็กด้วย

ด้านดนตรี หนองรักการโยกไม้เดินนำหน้าวงดนตรีมาตั้งแต่เด็กจนโต แต่หนองกลับได้รับเครื่องหมายสามารถจากดนตรีไทย ซึ่งหนองแอบไปเล่นระนาดเอกอยู่อย่างเงิบๆ ส่วนเรื่องเรียนหนองก็มีมานะอดทนมาก (ในเวลาใกล้สอบ) และหนองบอกว่าวิชาที่หนองชอบเรียนมากที่สุดก็คือ โภชนาการ เพราะมีจุดประสงค์เดียวกับหนอง แต่ก็เชื่อว่าหนองจะทิ้งวิชาอื่น จึงทำให้หนองมีผลการเรียนค่อนข้างดีในสายศิลป์-คำนวณ และตอนนี้หนองกำลังคิดหาวิธีแตกแบงค์ ๕๐๐ ซึ่งหนองพกติดตัวเป็นประจำ อยู่ที่คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พัลลภ วานิช

๔๘๙๙ ๒๕๒๔ - ๒๕๓๑

สนามจันทร์ - ดุสิต

๓๖๙/๓ ซอยวัดโพธิ์แมน สาธูประดิษฐ์ ยานนาวา กทม.

☎ ๒๑๑๘๓๑๑

“แอ็ด” เป็นชื่อที่ทางบ้านและสาว ๆ ทั้งหลายเรียกกัน แต่เพื่อนๆ กลับเห็นว่าชื่อนี้ฟังแล้วไม่ค่อยจะสะกดหู เลยพากันเรียกว่า “ปิ่น” ตามที่รุ่นพี่ตั้งให้ จนติดปากในที่สุด แต่ถึงจะอย่างไรก็ตาม เจ้าตัวก็ยังพยายาม (บังคับ) ให้เพื่อนๆ เรียกว่า “แอ็ด” ต่อหน้าสาว ๆ จนได้ ปิ่นเป็นหัวหน้าคณะคนหนึ่งที่ทำความเข้ากันได้กับเด็กๆ ได้ดี (โดยเฉพาะที่มีพี่สาว) จึงเป็นที่รักของเด็กๆ ปิ่นเป็นคนที่มีนิสัยร่าเริงเฮฮาอยู่เสมอ พวกเราจึงไม่ค่อยเห็นปิ่นซีเรียสกับอะไรมากนัก ก็จะเห็นมีแต่เรื่องหล่ ๆ สาว ๆ นี่แหละที่ปิ่นชอบซีเรียสเป็นที่สุด แม้ว่าเจ้าตัวจะปฏิเสธว่าไม่เคยคิดอะไรก็ตาม (แค่เห็นก็เพื่อไปหลายวัน)

ในด้านกีฬาปิ่นเล่นได้ดีในกีฬาแทบทุกอย่าง ดังนั้นเราจึงได้เห็นปิ่นเป็นผู้มีส่วนร่วมในการนำถ้วยชนะเลิศมาสู่คณะอย่างมากมายจนทำให้ปิ่นเป็นหนึ่งในนักกีฬายอดนิยมอันดับต่างๆ ของคณะแทบทุกปี และในทีมโรงเรียนปิ่นก็เล่นทั้งกรีฑาและรักบี้จนได้รับเครื่องหมายกึ่งสามารและสามารถสมบูรณ์มาระดับได้ตามลำดับ และปิ่นยังได้เป็นหนึ่งในนักรักบี้ทีมชาติอีกด้วย

ด้านการดนตรี ปิ่นก็เป่าคลาริเน็ตอยู่วงโยฯ ซึ่งก็อมๆ เป่าๆ คละเคล้ากันไป คือถึงคอนไหนปิ่นเป่าได้ ปิ่นจะเป่าเสียงดังสนั่นเลยทีเดียว ปิ่นทำอย่างนี้จนครูผู้ควบคุมวงหลงกลนึกว่าปิ่นเป่าเก่ง (เห็นเป่าดัง) เลยมอบเครื่องหมายสามารถให้มาประดับอกไปในที่สุด พอโตขึ้นมาปิ่นเลยวางมือจากดนตรี หันมานอนอยู่คณะแทน โดยอ้างว่าเป็นการเปิดทางให้เด็กๆ (น่าจะเปิดตั้งนานแล้ว) ในด้านการเรียนปิ่นเคยดังเป็นพลุแตกเมื่อตอนปิ่นเข้ามาใหม่ๆ (ป.๕) เพราะปิ่นเลื่อนห้องจากห้อง ค. มาเป็นห้อง ก. ในเทอมเดียว แต่หลังจากนั้นปิ่นก็เหมือนพลุที่ค่อยๆ ด้าน จุดเท่าไรก็ไม่ดังสักทีแต่ปิ่นก็ยังพยายามฮึดขึ้นมาเรียนวิทย์ได้สำเร็จแค่พอเรียนไปได้หน่อยปิ่นก็เริ่มล่าจากการฮึด ทำให้ปิ่นต้องมานั่งลุ้นทุกครั้งทีประกาศผลสอบซึ่งปิ่นก็ผ่านมาได้อย่างไม่ยากเย็นนัก แล้วพวกเพื่อนๆ ก็ได้เห็นปิ่นมูมานะห้องหนังสืออย่างหนักอีกทีก็ตอนช่วงก่อนสอบโครงการนักกีฬา จึงได้แต่เอาใจช่วยขอให้ปิ่นสมหวัง แล้วในที่สุดปิ่นก็ประสบความสำเร็จแม้จะไม่มากนักแต่ปิ่นก็ตั้งใจ ที่คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้ข่าวว่าตอนนี้ปิ่นเที่ยววิ่งไล่จับสาว ๆ ซะทั่วเกษตรเลย

พงษ์รพี บุณสมภพ

๔๗๕๙ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สราญรมย์ - คุณิต

๙๑/๒ ม.ปัฐวิกรณ์ ๒ ถ.รามอินทรา กม.๗ บางกะปิ กทม.

☎ ๕๑๐๙๒๐๐, ๕๑๙๐๔๓๖

“ต้อง” หรือน้องต้องที่บ้าน ซึ่งเป็นชื่อที่น้ารักมากสำหรับตัวตัวเอง น้องต้อง ได้ผูกผันชีวิตเข้ามาสู่วัยของ วชิราวุธวิทยาลัย ตั้งแต่วัย ๗ ขวบ ซึ่งสุดแสนจะไร้เดียงสา จนกระทั่งย่างกรายเข้ามาอยู่คณะคุณิต รุ่นพี่จึงตั้งชื่อให้ใหม่ว่า “อיתי” ซึ่งเพื่อนๆ นิยมชมชอบมาก เพราะคำว่าอיתินั้น สามารถอธิบายคุณลักษณะของอיתיได้เป็นอย่างดี อיתיเคยคุยให้เพื่อนๆ ฟังว่า ถ้าเกิดอיתי ไม่ได้อยู่วชิราวุธ อיתיจะเป็นหนึ่งในสมาชิกของวงเอ็กซ์ วาย แซด ไปแล้ว เพราะว่าสมัยเด็กๆ อיתיเป็นสมาชิกสโมสรผีน้อย ซึ่งยังคงเห็นออกทีวีอยู่บ่อยๆ โดยใช้ชื่อว่า “ผีน้อยต้อง” (น้ารักเป็นบ้าเลย) จุดเด่นของอיתיก็คือ ความสูง เพราะอיתיมีส่วนสูงเหยียบ ๑๘๕ ซม. เลยทีเดียว แถมยังรูปร่างโปร่งชะจนน่าใจหาย แต่อย่างไรก็ตาม อיתיก็ยังมีเสน่ห์อยู่ดี โดยเฉพาะทรงผม ซึ่งเท่โค้งเสียจนหัวแหกโค้งไปหลายอัน ฉะนั้นวันๆ นอกจากอ่านหนังสือแล้ว อיתיจะใช้เวลาอยู่กับกระจกเสียเป็นส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะใครจะพูดอย่างไรก็ตามอיתיก็ไม่สน เเทโค้งไว้ก่อน นอกจากเรื่องหล่อยๆ แล้ว ด้านกีฬาอיתיก็ชื่นชอบ โดยเฉพาะกีฬาพวกเร็กเก็ตด้วยแล้ว อיתיจะเล่นได้ดีมาก ไม่ว่าจะเป้นแบด บิงปอง เทนนิส หรือสควอช โดยเฉพาะสองประเภทหลังอיתיติดโลมาแล้วไม่รู้เท่าไร แต่ที่ถนัดที่สุดก็เห็นจะเป็นสควอช เพราะเป็นถึงมือหนึ่งทีมโรงเรียน และยังสามารถคว้าแชมป์ประเภทคิงส์มาครองได้อีกด้วย ดังนั้นทางโรงเรียนจึงมอบเครื่องหมายสามารถให้อย่างเต็มภาคภูมิ

ด้านการดนตรี อיתיก็เขีนนักร้องนำของวงเครื่องสายสากล จนครูผู้ควบคุมวงทนฟังเสียงที่เข้ายวนชวนให้เคลิบเคลิ้มไม่ไหว ต้องมอบเครื่องหมายสามารถมาให้ระดับออกอีก

อיתיเป็นหัวหน้าคณะที่ควบคุมเด็กๆ ด้วยมาด “เอาจริงเอาจังหนอยเว้ย” ซึ่งทำให้เด็กๆ อยู่ในระเบียบและเรียบร้อยดี นับว่าอיתיปฏิบัติหน้าที่ได้สมบูรณ์ทีเดียว การเรียนเป็นสิ่งที่อיתיใฝ่ใถ่ที่สุด เพราะอיתיเป็นผู้เดียวที่ไม่เคยได้เกรดเฉลี่ยต่ำกว่า ๔.๐๐ เลยสักครั้งเดียว และวิชาที่อיתיเชี่ยวชาญที่สุดก็คือ ภาษาอังกฤษ เพราะถ้าสอบครั้งใดเจ้าตัวทำไม่ได้ไม่เต็ม มักจะมานั่งให้เพื่อนๆ ฟังเสมอ นอกจากนี้อיתיยังเชี่ยวชาญศัพท์ภาษาอังกฤษอีกโดยเฉพาะ ศัพท์ประเภทอย่างว่า ซึ่งยังไม่รวมถึงคำพวนในภาษาไทยอีกมากมาย อ้อแล้วอיתיก็เคยนำทีมของวชิราวุธไปแข่งขันตอบปัญหาเยาวชนคนเก่ง ซึ่งก็ได้แชมป์มาหลายสมัย ซึ่งจากผลการเรียนอันยอดเยี่ยมของอיתיนี้เองทำให้อיתיได้รับพระราชทานรางวัลเรียนดีทุกปี

อיתיเคยมีความใฝ่ฝันตั้งแต่เล็กกว่าอיתיจะต้องเป็นทูตให้ได้และคนอย่างอיתיลองทำอะไรแล้วละก็สำเร็จไปทุกครั้ง ครั้งนี้ ก็สำเร็จไปส่วนหนึ่งแล้ว เพราะตอนนี้อיתיคงจะไปร้องเพลงจีบสาวๆ ที่คณะรัฐศาสตร์ ธรรมศาสตร์ อย่างคึกคะนองเรียบร้อยแล้ว

เอกนิติ นิติทัณฑ์ประภาศ

๔๗๘๗ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สราญรมย์ - ศิลิต

๔๓๓/๑ ซอยบัณฑิต ถ.ราชวิถี ราชวิถี กทม.

๒๕๕๙๖๐๙

เพื่อนๆ คงจำโฆษณาบัตรยี่ห้ออเมริกันเอ็กซ์เพรสกันดี ที่นางเอกตกม้า แต่อย่าเพิ่งตกใจ เพราะเราไม่ได้พูดถึงนายสถาพร ที่ยื่นถือโทรศัพท์ที่อยู่ในตู้ แต่เรากำลังกล่าวถึง นายแบบหน้าอ่อนหุ่นทรमानใจสาว (ประเภทสาม) ผู้มีนามว่า อ่อน ที่กำลังยื่นยิ้มปาก (กลัมน้ำลายหก) วางมาดเข้มอยู่ข้างๆ ตู้โทรศัพท์นั้นแหละ (จะเห็นได้ชัดถ้ามีแว่นขยาย)

อ่อนเป็นคนมีนิสัยร่าเริง เข้ากับเพื่อนๆ ทุกคนได้เป็นอย่างดี แม้บางทีอ่อนอาจจะมึนสียหลงตัวเองบ้างตามแบบฉบับของชายฉกรรจ์ทุกๆ ไป คือคิดว่าตัวเองหล่อ สมารถ เท่ที่อยู่เสมอ ถ้าอ่อนถูกทักว่าอ้วนเมื่อไหร่ละก็ เราจะเห็นอ่อนแจ่มว่พุ่งวูบลงไปทันที จนเพื่อนๆ ยกให้เป็น เสือแจ่มว่ เจ้าตัวเลยต้องรีบเลิกทำปฏิกิริยานี้ไป แต่ก็ยังเหลือไว้แต่ตอนอยู่บนน้ำสาวๆ เท่านั้น นอกจากนี้อ่อนยังมีเสียงทุ้มใหญ่ ซึ่งอ่อนก็ทนไม่ได้จนต้องรีบไปปรึกษาหมอ หมอบอกว่าอ่อนเป็นโรคน้ำลายท่วมปาก พอกลับมาอ่อนก็ทำให้เพื่อนงงไปตามๆ กัน เมื่ออ่อนพยายามจะปล่อยน้ำออกจากปาก เพื่อรักษาเสียงทุกวิถีทาง ไม่ว่าจะป็น การนั่งหลับบนหอประชุมหรือนอนฟุบตามโต๊ะ บางทีขนาดยื่นคูกันอยู่ดีๆ ยังยี้ตออกมาเลย จนบางปีโรงเรียนถึงกลับต้องปิดเรียนไปเพราะน้ำท่วมโรงเรียนเลยทีเดียวน อ่อนเป็นรุ่นพี่ที่ใจดี คอยช่วยเหลือน้องๆ ในคณะเสมอ ในฐานะของหัวหน้าคณะศิลปะ อ่อนไม่เคยทำงานพลาดเลย ไม่ว่าจะป็นเรื่องของการตรงต่อเวลา การวางระเบียบให้ห้องๆ ปฏิบัติ หรือแม้แต่การทำบัญชีรายรับ รายจ่ายของคณะก็ตาม และด้วยเหตุนี้อ่อนจึงได้รับมอบหมายให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมหลายอย่าง ซึ่งอ่อนก็ทำสำเร็จด้วยดีเสมอ นอกจากนี้บ้านอ่อนยังเป็นศูนย์รวมของเพื่อนๆ โดยเฉพาะเวลาปิดเทอมมักจะเห็นบรรดานักชิม และผู้ขาดที่พักพิงทั้งหลายมาป้วนเปี่ยนในบ้านอ่อนเสมอ ซึ่งอ่อนก็ไม่เคยปริปากบ่นเลย เพราะอ่อนถือว่าเป็นชะตากรรมที่บ้านมาอยู่ใจกลางเมืองกรุงเทพอดี

ทางด้านการศึกษา อ่อนเราเล่นมันทุกอย่างไม่ว่าจะเป็น รักบี้ ฟุตบอล แบด สควอช เทนนิสหรือแม้แต่กรีฑาในปีสุดท้ายอ่อนก็โชว์ความสามารถที่น่าทึ่ง คว่ำเหรียญในการวิ่ง ๑๕๐๐ เมตร มาให้ห้องๆ ได้ชื่นชม และอ่อนยังเป็นนักสควอชทีมโรงเรียน ที่ทำชื่อเสียงให้โรงเรียนมาไม่น้อย มีหน้าจั่วอ่อนยังเป็นกุนชื้อ นำลูกทีมเทนนิสของศิลปะคว่ำโล่ให้ไบโคมมาประดับคณะได้สำเร็จ

ทางด้านการศึกษาอ่อนก็ไม่เคยน้อยหน้าใคร อ้อยเคยได้รับรางวัลเรียนดี จากเจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดาฯ อยู่หลายครั้ง และยังได้รับทุนความประพฤติดีสมัยอยู่ ป.๖ อีกด้วย ส่วนดนตรี อ่อนก็ยังได้เครื่องหมายสามารถของวงดนตรีไทย ซึ่งอ่อนตีกลอง (ทุ้ม) อยู่จึงจัดได้ว่ายังเป็นผู้นุรักษ์ศิลป์ไทยดั้งเดิมอยู่เหมือนกัน

อ่อนเคยใฝ่ฝันจะเป็นนักการตลาดอย่างคุณพ่อ ตอนนั้นฝันของอ่อนใกล้จะเป็นจริงแล้ว น้องๆ คนไหนอยากเจอเจอก็ไปพบที่อ่อนได้ที่คณะเศรษฐศาสตร์ ธรรมศาสตร์ก็แล้วกัน ตอนนี้อ่อนเป็นที่รักใคร่ของสาวๆ ลูกแม่โดม ینگๆ ก็อย่าหักโหมมากก็แล้วกัน เดียวจะหาว่าหล่อไม่เดื่อน

ภาพศึก สุขสาคร

๔๗๖๒ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สนามจันทร์ - ดุสิต

๑๖๘ ตรอกวัดอัมพวา ถ.อิสรภาพ บางกอกน้อย กทม.

๔๑๑๑๔๖๖

“เบ๊อ๊ก” บุคคลผู้ซึ่งไม่เคยรังเกียจ (ของใช้) ของเพื่อนฝูง โดยเฉพาะของใช้ประจำวัน เช่น เสื้อ กางเกง เป็นต้น เพราะบางทีอาจดีดหนึ่งๆ เบ๊อ๊กไม่เคยใส่เสื้อที่เป็นของตัวเองเลย และอีกสิ่งหนึ่งที่เบ๊อ๊กภูมิใจก็คือ “กลิ่น” อันไม่พึงประสงค์ทั้งหลาย ที่มีคุณภาพถึงกับทำให้วัง (สนทนา) แดกมาหลายครั้งหลายหนแล้ว ทั้งนี้ยังไม่รวมถึงเหตุบังเอิญและการไล่ล่าเป็นรายบุคคลที่มีให้คมอยู่เป็นประจำอีกด้วย จากสิ่งต่างๆ เหล่านี้แทบไม่น่าเชื่อเลยว่าสิ่งที่เบ๊อ๊กแค้นที่สุดคือ เรื่องหล่อๆ ไม่ว่าจะเป็ น ทรงผม ความสะอาดเรียบร้อย (เวลามีงาน) และสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่พ้นก็คือความสงสัย (คำถาม) เกี่ยวกับความหล่อที่เพื่อนๆ รุ่นเรามีปัญหา กันมากเหลือ

ด้านกีฬาเบ๊อ๊กจะเป็นจุดเด่นที่สุดในตัวเบ๊อ๊ก เพราะไม่ว่าจะเป็น รักบี้, บาสฯ, บอล, วอลเลย์, กรีฑา เบ๊อ๊กก็เล่นได้ดี ไปเสียทุกอย่าง ดังนั้นเบ๊อ๊กจึงเป็นนักกีฬาที่เป็นกำลังสำคัญของคณะและโรงเรียน โดยเฉพาะรักบี้และกรีฑา เบ๊อ๊กเล่นให้กับทีมโรงเรียนมาหลายปีจนได้เครื่องหมายสามารถพิเศษมาเชชมในกีฬารักบี้ ส่วนกรีฑาได้เครื่องหมายกึ่งสามารถ เบ๊อ๊กก็เป็นอีกคนหนึ่ง ของรุ่นเราที่เป็นนักรักบี้ทีมชาติจากความสามารถของเบ๊อ๊ก ทำให้ได้รับความไว้วางใจให้เป็นหัวหน้าคณะคนหนึ่งของดุสิต

ด้านดนตรี เบ๊อ๊กก็เริ่มต้นจากวงปี่สก็อตพร้อมกับเพื่อนๆ อีกหลายคน แต่ต่อมาเพื่อนย้ายไปอยู่วงดนตรีไทยกันหมด เหลือเบ๊อ๊กคนเดียว จนกระทั่งเบ๊อ๊กทนความเหงาไม่ไหว เลยตัดสินใจวางมือกลับมานอนเอาแรงอยู่คณะแทน

ด้านการเรียนสำหรับเบ๊อ๊กแล้วไม่มีปัญหาและข้อสงสัยใดๆ เนื่องจากหนังสือแต่ละเล่มของเบ๊อ๊กนั้น อยู่ในสภาพใหม่ เอี่ยม แต่ห้ยกไ้เกาะเต็มไปหมด (ไม่เคยเปิด) เบ๊อ๊กเคยตั้งใจแน่วแน่ว่าจะต้องเข้านิติ จุฬาฯให้ได้ แล้วเบ๊อ๊กก็ไม่ผิดหวัง และตอนนี้ เบ๊อ๊กกำลังมีความสุขสนุกกับการเรียนแบบไม่มีปัญหาอีกเช่นเคย แต่ไม่ใช่มั้มีปัญหาแบบเดิม แต่เป็นเพราะว่า เบ๊อ๊กมีคิวเตอร์ (ส่วนตัว) ที่ดีต่างหาก จริงไหมเบ๊อ๊ก

กมล นันทยาภูษิต

๔๗๒๕ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

นนทบุรี - ดุสิต

๖๑/๔๗ สุขุมวิท ๖๒ พระโขนง บางจาก กทม.

☎ ๓๓๑๘๒๗๗, ๓๑๑๓๒๓๔

ปูजा ชื่อนี้คงหวานมากสำหรับคนไต่ยีน ปูมีเสน่ห์เป็นของตัวเอง มีลูกคาที่หวานเี่ยม บาดดวงใจสาว ๆ จนเจ้าตัวพอใจ แต่เจ้าตัวก็ยังแปลกใจที่ทำไม่รุ่นพี่ถึงเรียกกันว่า ศพ เมื่อพูดถึงศพ อย่างอื่นก็ไม่ต้องพูดถึงขนาดมามาหมุ่สับยังต้องซิดซ้าย ไวไวซิดขวา ศพได้พาชีวิตน้อย ๆ แสนจะหอมกรุ่นด้วยแป้งเด็กจ่อห์นสัน จากเด็ก ๒ มาสู่คณะดุสิต ในคณะดุสิตนี้ ศพได้รวมตัวกับเพื่อน เช่น ติ๊ะ, เบ๊อก, โหนก, อ้อน, กิม ทำสิ่งเร้าใจมามากต่อมาก ศพเคยวาดความฝันในตอนโต ว่าจะทำธุรกิจเชียร์แจก โดยจะร่วมหุ้นกับติ๊ะ ศพยังเป็นหัวหน้าที่ทำให้รุ่นน้องครั้นเครงตลอดเวลา ถึงแม้ว่าบางครั้งศพจะคิดทำธุรกิจพาน้องๆ เทียวโดยเปิดเป็นทัวร์ แคเสียค่าบริการนิดหน่อย ศพก็จะจัดทัวร์ให้ทันที และมักจะถูกใจน้องๆ เป็นอย่างมาก ศพยังเป็นคนที่สนุกสนานของเพื่อนๆ เพราะศพสามารถจะหาสิ่งที่สนุกสนานให้เพื่อนๆ ทำได้บ่อยครั้ง ถ้ามีการวางแผนอะไรสักอย่าง ทุกคนจึงต้องไปเรียกศพมาร่วมแผนการด้วยเสมอไป

ด้านกีฬา ศพเป็นนักกรีฑาทีมโรงเรียนและนักกรีฑาทีมโรงเรียนด้วย กีฬาในคณะศพก็สามารถคิดโล่ห์หลายโล่ห์ด้วยกัน และในถ้วยสำคัญๆ ของคณะดุสิต ศพก็มีส่วนร่วมเหมือนกัน โดยเฉพาะฟุตบอลรุ่นใหญ่ ซึ่งศพเป็นหัวหน้าชุดด้วย ฟุตบอลนั้นศพสามารถทำให้น้องๆ ตะลึง เพราะศพมัดแต่สอนการยิงลูกโทษให้น้องๆ แต่ตัวเองกลับยังไม่เข้า ศพบอกว่าที่ยังไม่เข้าเพราะว่าเห็นพลาตินี่ ยังไม่เข้าแล้วดั่ง จึงอยากดั่งบ้าง เวลาว่างหลังจากศพเล่นกีฬาหรือเรียน ศพก็เริ่มหาเลขเด็ดตามนิตยสารต่างๆ แล้วมาหาทางแก๊งค์ไรกัน ซึ่งบางงวดศพก็พลาดไปอย่างน่าเสียดาย

ด้านดนตรีนั้น ความจริงศพอยากเล่นพวกกีตาร์หรือกลอง ทำนองนั้น แต่เพื่อนได้ทักศพว่ามันไม่เหมาะสมกับหุ่นและไม่เข้ากับใบหน้า ทำให้ศพต้องหันกลับมาเล่นดนตรีไทย เพื่อให้เข้ากับชีวิตของศพนั่นเอง ศพเลือกเรียนขลุ่ย เวลาศพเป่าขลุ่ยบรรยากาศจะเอือกเย็นมาก ทำให้เข้ากับชีวิตของศพมาก จนครูทนไม่ได้ จึงต้องให้เครื่องหมายสามารถมาประดับหน้าอก

ด้านการเรียน ศพเป็นคนเรียนเก่งถึงขนาดอยู่โปรหนึ่ง ตอนหลังศพเริ่มไม่ชอบพวกของไอ้สไตน์ ในหนังสือฟิสิกส์ ประกอบกับศพได้อ่านบทความของจอห์น ล็อค จึงเกิดติดใจ พอขึ้น ม.๕ จึงขอย้ายมาอยู่ศิลป์-คำนวณ ซึ่งมีเพื่อนๆ ที่บ้านพอๆ กัน อยู่มาก และเป็นพวกที่มีทฤษฎีในการเรียนตรงตามสเป็คของเจ้าตัว สำหรับศพเองคิดว่าชีวิตในวัยเรียนนั้นเป็นเรื่องสบายๆ เหมือนกับชีวิตที่เรียนแล้วเคล้าคลอด้วย สิ่งโก้ๆ ไลท์เบียร์ จำพวกเรียนเบาๆ แต่สะใจในรสชาติ ศพเองบอกว่าทางบ้านอยากให้ไปหมอ แต่ศพคิดว่า หมอนั้นเรียนหนักไปไม่ตรงกับอุดมการณ์ของศพ ศพจึงแปรผันไปเรียนที่คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สักวันเราคงจะได้พ้อพิมพ์ของชาติ ที่รสชาติเหมือน ชิม่าโลชั่น...

ธนสิทธิ์ บุนนาค

๔๗๔๔ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สนามจันทร์ - ดุสิต

๓๕/๑ สุขุมวิท ๒๔ ซอยเมธินีเวศน์ พระโขนง คลองตัน
กทม.

๐ ๒๕๘๘๔๘๘, ๒๕๙๔๒๙๙

โหนกกระ... เป็นชื่อที่พี่ตั้งให้ แต่พวกเพื่อนๆ จะเรียกสั้นๆ ว่า โหนกหรือหัวโหนก หัวโหนกของเราชอบใช้ชีวิตแบบเรียบง่ายเหมือนกับเส้นตรง ไม่มีการหักเหของเส้น ทำให้โหนกนั้นเรียบง่ายอย่างมาก โหนกมีลักษณะพิเศษคือ โหนกมักจะมีความขี้ขลาดเพื่อนๆ บ่อย แต่โหนกมักจะผิดพลาดกับคำพูดบ่อยๆ โดยเฉพาะ ภาษาอังกฤษ ซึ่งทุกครั้งโหนกมักจะแก้ตัวว่ามันเป็นมุขตลกที่สร้างขึ้นมาเพื่อความครื้นเครง โหนกมีลักษณะพิเศษ คือ โหนกบอกว่าเสื้อผ้าของโหนกไม่ต้องมีมากหรอกเดี๋ยวก็มีใส่เอง ฉะนั้นเพื่อนๆ จะไม่แปลกใจที่เห็นโหนกใส่เสื้อผ้าไม่ซ้ำกันสักวันเดียว โดยโหนกนั้นเลือกคู่หู เอาเสื้อไว้คู่เดียวกันกับเบือก ทั้ง ๒ คนมักจะสวาทอยู่กับเสื้อผ้าที่ใหม่ๆ ตลอดเวลา ฉะนั้น เพื่อนจะไม่แปลกใจที่เวลาจะหาเสื้อผ้า ต้องไปหาตู้ เบือกกับโหนก แล้วทุกคนจะไม่ผิดหวัง โหนกเป็นหัวหน้าที่เจียบขริมต่อหน้าน้องๆ แต่หาว่าไม่มีความคิดต่างๆ นั้นบังเกิดมาจากความคิดของโหนกนั่นเอง ในด้านความสกปรกนั้นหัวโหนกมีพรสวรรค์มากในการเล่นจำพวก น้ำมูก ฉะนั้นเวลาโหนกเป็นหัวดี ทุกคนควรจะหลีกเลี่ยงออกไปห่างเพราะอาจจะเจอของเล่นของหัวโหนกเป็นได้

ดนตรี เวลาใครมองหัวโหนกอาจจะคิดว่า โหนกไม่มีอารมณ์ศิลปิน ถึงแม้้องๆ อาจจะไม่เคยเห็นพี่หัวโหนกเล่นดนตรีที่แท้หัวโหนกเป็นนักดนตรีตัวจริงของวงดนตรีไทย ซึ่งออกงานหลายงานแล้ว โดยหัวโหนกเล่นระนาดทุ้ม หัวโหนกมีลีลาเล่นระนาดทุ้มอันเร้าใจเพื่อนๆ มาก จนทาง ร.ร.ต้องให้เครื่องหมายสามารถดนตรีกับหัวโหนก และหัวโหนกเป็นหนึ่งในสมาชิกหลายๆ คนที่ถูกหลอกให้มาร่วมก่อตั้งขึ้นมาใหม่ของ วงดนตรีไทย

ในด้านกีฬา หัวโหนกเป็นนักกีฬาตัวจริงของคณะ หัวโหนกเล่นกีฬาได้ทุกอย่าง รักบี้ บาส บอล กรีฑา ฯลฯ และหัวโหนกยังเคยตั้งความหวังจะกวาดเสื้อกีฬาที่ใช่แข่งให้ได้ ถ้าไม่ได้ก็จะมีหัว ฉะนั้นไม่แปลกถ้าจะเห็นหัวโหนกมีเสื้อกีฬาอยู่ที่บ้านหลายชนิด หัวโหนกยังเป็นนักกรีฑาทีมโรงเรียนอีกด้วย โดยหัวโหนกเล่นในตำแหน่งฟลายฮาล์ฟ ๒ ปี ทำให้ทางโรงเรียนเห็นความสามารถของหัวโหนกจนโหนกได้รับเครื่องหมายสามารถสมบูรณ์มาประดับหน้าอกและโหนกยังเป็นนักกรีฑาทีม ร.ร.ด้วย

ด้านการเรียน หัวโหนกมีลีลาการเรียนและการสอบที่แพรวพราว เวลาสอบหัวโหนกมักจะเลือกมุมมองที่มองได้อย่างน้อยสองมิติขึ้นไป เพื่อง่ายต่อการทำข้อสอบของตัวเอง และโหนกเองก็ต้องเผื่อแผ่ให้เพื่อนๆ อีกด้วย ฉะนั้นการเรียนของโหนกเองก็เปรียบเสมือนเส้นกราฟมีขึ้นมีลงแล้วแต่อารมณ์ แต่โหนกก็มุ่งมั่นท่องหนังสือ เพราะโหนกบอกว่าการท่องหนังสือแล้วบวกกับความหล่อ จะทำให้คู่ต่อสู้กลัว แต่โหนกก็เป็นคนที่ไม่ค่อยขี้อายกับการเรียนมากนัก ป่านนี้โหนกคงเอาความมุ่งมั่นคู่กับความหล่อไปทำข้อสอบให้สาว ๆ คู่นี้ เศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ นั้นเอง...แต่ระวังอย่าผสมสูตรผิดนะ

ธนากร ผลอนันต์

๔๗๔๓ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

นันทอุทยาน - ศิลิต

๑๑๐/๑๒๑ ลาดพร้าว ๑๑๕ บางกะปิ กทม.

© ๓๗๗๘๓๙๓

กี ถ้าเอ่ยถึงชื่อนี้บ่อยคนมักที่รู้จัก แต่ถ้าเอ่ยชื่อ กิม แล้วละก็อย่างอื่นไม่ต้องพูดถึง เพราะทุกคนจะจินตนาการได้อย่างดีทีเดียว กิมเป็นคนที่มีความรู้รอบตัวมาก ซึ่งก็คงจะเป็นเพราะกิมมีอวัยวะในการรับฟังที่กว้างใหญ่กว่าคนอื่น ๆ ดังนั้น ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ไม่ว่าจะใครจะทำอะไร ถ้าหากกิมรู้จักก็จะตามไปดู และกิมก็ไม่ดูเปล่า แต่กิมจะส่งเสียง (โวยวาย) ให้คนอื่นไปด้วย ฉะนั้นเราจึงถือกันว่ากิมเป็นโทรโข่งประจำรุ่น ซึ่งเสนอข่าวสารต่างๆ ได้รวดเร็วทันใจและชัดเจนดีมาก นอกจากนี้กิมยังเป็นนักกรีฑาที่เล่นอย่างทุ่มเทไม่กลัวเจ็บ ซึ่งก็คงเป็นเพราะกิมมั่นใจในกันชนบิกซ์เบอร์ (ท้าย) อันทรงประสิทธิภาพ (สมบูรณ์) จนในที่สุด กิมก็สามารถทำให้โค้ชกรีฑาที่โรงเรียนมั่นใจในกันชน (ท้าย) ของกิมได้ กิมจึงได้ลงไปวาดลวดลายในฐานะนักกรีฑาที่โรงเรียน ณ สนามแข่งต่างๆ เป็นเวลา ๒ ปี จนมีเครื่องหมายสามารถสมบูรณ์เป็นประกัน และกิมยังเล่นกีฬาได้คือกีฬาหลายประเภท จนสามารถติดได้ชนะเลิศอย่างมากมายพอสมควรทีเดียว ส่วนในด้านการดนตรีนั้น สมัยเด็กๆ กิมอยู่วงดนตรีไทย กิมก็ไปนั่งจับเครื่องดนตรีชิ้นนั้นที่ชิ้นนี้ที่ แล้วทำท่าว่าเล่นเป็น เป็นเช่นนี้ทุกวันจนครูผู้ควบคุมวงดนตรีไทยหลงกลมอบเครื่องหมายสามารถมาให้กิมประดับหน้าอก หลังจากนั้น กิมก็หันไปส่องกระจกหัวผมชมหุ่นตัวเองอยู่หน้ากระจกอยู่ที่คณะแทน แต่ทำอยู่ได้ซักพักหนึ่งกิมก็ทีกทักเอาว่าตัวเองนั้นรูปหล่อ หุ่นดีซะเหลือเกิน กิมจึงแต่งตั้งตัวเองเป็นคทาวงปี่สก็อต ซึ่งทางวงก็จำใจต้องยอมรับอย่างพะอืดพะอมเต็มที่ แต่ดูท่าทางเจ้าตัวจะภูมิใจมาก ในเรื่องการเรียนของกิมนั้น กิมมักจะตั้งปณิธานให้กับตัวเองอยู่เสมอ ดังนั้นเราจึงเห็นข้อความปลุกใจให้ท่องหนังสือที่รอบ ๆ โต๊ะของกิมอยู่บ่อยๆ แต่รู้สึว่ากิมจะเขียนไว้ให้เพื่อนอ่านซะมากกว่า จึงทำให้ผลการเรียนของกิมนั้นฝากไว้กับเพื่อนและการเอาใจใส่ของครูซะเป็นส่วนใหญ่ แต่ถึงอย่างไรก็ตามผลบุญที่กิมได้สร้างขึ้นจากการเขียนเตือนให้เพื่อนๆ ท่องหนังสือนี้เอง บวกกับฝีมือการทำข้อสอบที่ชำนาญ ทำให้กิมได้ไปโชว์หุ่นที่เริ่มจะคล้ายอาเสี่ยของกิม ที่คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้สมใจ

สุรพงษ์ ศิริกุลวัฒนา

๔๗๘๒ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สนามจันทร์ - ดุสิต

๓๑/๑๙ ซอยวัดสังข์กระจาย ถ.อิสรภาพ บางกอกใหญ่ กทม.

☎ ๔๖๖๕๑๙๕, ๔๖๖๓๓๗๑

“หนอนแวน” แคฟังชื่อก็คงจะพอนึกหน้าตาของคนผู้นี้ได้อย่างไม่ยากเย็นนัก สมัยเด็กๆ หนอนแวนก็ซุกซนเช่นเดียวกับเด็กอื่นๆ แต่พอโตขึ้นมาหนอนแวนก็เริ่มทำตัวเป็นเด็กดีที่อยู่ในโอวาทของครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ชีวิตในตอนโตของหนอนแวนจึงไม่ออกแวกเท่าไร แต่เห็นหนอนแวนเงียบๆ อย่างนี้ก็เอะ มุขนั้นเหลือร้าย โดยเฉพาะเวลาวยคนนี่ถนัดเป็นพิเศษเลยทีเดียว เพราะถ้าใครลองโดนแล้วแทบตั้งตัวไม่ติดเลยทีเดียว ที่แปลกอีกอย่างก็คือ ถ้าหนอนแวนไปเกี่ยวข้องกับผู้หญิงคนไหน แม้บางทีจะแคยีนข้างๆ หรือเดินผ่านเฉยๆ ก็ตาม จะถูกเพื่อนๆ ที่เห็นเก็บมาเป็นหัวข้อไว้อวยหนอนแวนอย่างหนักเสมอ ฉะนั้นระยะหลังเราจึงเห็นหนอนแวนทำตัวเป็นผู้ทรงศีลที่ซึ่งในรสพระธรรม ดังจะเห็นได้จากการที่หนอนแวนหมั่นขึ้นหอประชุมแทบทุกวัน (ยกเว้นวันที่คุณงอกแซ่คชื่อ) ถึงขนาดวันไหนขาดไปก็จะไปรายงานตัวว่าขาดหอประชุม จนเป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โตไปเลย

ด้านดนตรี หนอนแวนก็ยังคงเป็นหนอนแวนคนเดิมอีก เพราะหนอนแวนเลือกเรียนซออยู่ที่วงดนตรีไทยและได้ออกงานสำคัญๆ ต่างๆ มากมาย จนได้รับเครื่องหมายสามารถในที่สุด

ด้านการกีฬา หนอนแวนจัดอยู่ในพวกวิ่งเพื่อสุขภาพคนหนึ่ง จนกระทั่งมีคนชักนำเข้าสู่วงการกรีฑา ซึ่งหนอนแวนได้ลงวิ่งระยะกลาง และสามารถคว้าเหรียญมาได้สำเร็จ แต่ไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะที่แปลกก็คือ หนอนแวนลงวิ่งเพียงรายการเดียว แต่มีชื่อติดโล่ถึงสองรายการ ซึ่งเจ้าตัวก็ยังงออยู่เหมือนกัน ส่วนกีฬาอีกอย่างของหนอนแวนก็คือ บาส ซึ่งหนอนแวนคลั่งไคล้อย่างหนัก ถึงกับแสดงความรักโดยการเอาพันหน้าไปสัมผัสกับพื้นอย่างแรงจนยุบไปเป็นแถบเลย ซึ่งกว่าหมอจะดึงขึ้นมาได้ก็ลำบากพอดู หนอนแวนจึงเริ่มเพลๆ มือลงบ้าง แต่ก็ยังเห็นหนอนแวนลงเล่นให้กับทีมคณะอยู่บ่อยๆ

ด้านการเรียนนี้ นับเป็นสิ่งชูโรงที่สุดของหนอนแวน ซึ่งชะรอยจะแบ่งภาคมาจากไอส์ไตน์ จึงเรียนแบบเบาๆ แต่ได้เกรดแบบสะใจในรสชาติจริงๆ โดยเฉพาะวิชาฟิสิกส์และเลขนั้น เป็นวิชาที่เรียกได้ว่าแทบจะเป็นของว่างสำหรับหนอนแวนเลยทีเดียว เพราะหนอนแวนถือใบเป็นว่าเล่นเลย ส่วนอีกวิชาที่หนอนแวนเชี่ยวชาญก็คือ พุทธศาสนา ถึงขนาดยกให้เป็นเจ้าอาวาสรุ่นไปแล้ว แม้แต่ตอกก็ขอมแพ้เมื่อเจอหนอนแวนว่า พระใครปลูกเข้าใส่หน่อยถึงกับง (เคยรู้ แตนรก สวรรค์)

ก่อนแอนทรานซ์ หนอนแวนบ่นอยากเป็นวิศวกร ลองหนอนแวนออกปากก็เหมือนกับสำรองที่นั่งในมหาวิทยาลัยไว้แล้ว แต่หนอนแวนก็ไม่ประมาท หมั่นท่องหนังสืออยู่เสมอ แล้วผลก็เป็นดังคาด เพราะตอนนี้หนอนแวนไปนั่งยืมกรูมกรีมอยู่ที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นที่เรียบร้อยแล้ว และล่าสุด หนอนแวนก็สอบชิงทุน ก.พ.ได้ไปศึกษาต่อที่สหรัฐอเมริกา โชคดีนะเพื่อน เอาปริญญาเอกกลับมาฝากเพื่อนเร็วๆ นะ

กิริติ อภาพันธุ์

๔๘๖๕ ๒๕๒๓ - ๒๕๓๑

นนทบุรี - ดุสิต

๒๑/๑๓๐ ซอยลาดพร้าว ๑๕ บางเขน กทม.

☎ ๕๑๑๐๐๙๔

“ตือ, ไอ้ตือ, พี่ตือ” ของเพื่อนหรือน้องโบว์ลิ่งของคุณพ่อคุณแม่ คือ ชายหนุ่มรูปร่างมะขามข้อเดียว ตอนเด็กๆ คือเป็นคนรูปร่างพอๆ กับเพื่อนๆ อยู่มาเพื่อนๆ โดกันหมดแต่คือไม่ยอมโต นิยามของคำว่า ตือ ท่านคงจะนึกภาพออกไม่ต้องบรรยายมาก เพียงแต่ตือนี่ น่ารักมากใสแฉ่งอีกต่างหาก คือเป็นหนุ่มเมืองจันคนหนึ่งในเพื่อนดุสิต บ้านคือท่าพลอย คือจึงต้องศึกษาวิชาเกี่ยวกับเงินๆ ทองๆ ให้มาก เพื่อจะได้รักษามรดกได้ คือจึงเป็นหนุ่มที่โบร์ทในวิชาคณิตศาสตร์ และจุดที่สำคัญที่ตือชอบมากที่สุดก็คือกำไร ขาดทุน คือเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับหลักการมาก ถ้ากำไรก็โอเคไป แต่ถ้าขาดทุนเมื่อไหร่ ตือก็จะไม่ยอมโดยตือมักจะยึดเอาทฤษฎีในการขาดทุนที่ตือตั้งขึ้นมา เป็นหลักซึ่งทฤษฎีนี้ตือมักจะนำมาใช้กับเพื่อนๆ ก่อนเพื่อศึกษาหาข้อเท็จจริง โดยค่อหน้าเพื่อนๆ จะพากันเออ ออไปตามประเพณี แต่พอกลับหลังแล้วทฤษฎีของตือจะถูกวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างกว้างขวางโดยมีศพคอยพาดหัวข่าว และก็มีกระจายข่าว จนตือเริ่มระแคะระคายเลยต้องล้มเลิกทฤษฎีไปในที่สุด เอกลักษณ์ที่นำมาชมเชยคืออีกอย่างคือ เวลาที่น้องชายตือ คือ นิม ถูกเพื่อนๆ อวย, แดกดัน ตือก็จะเข้าไปช่วย ทั้งๆ ที่บางทีก็ไม่เข้าใจเรื่อง จนเพื่อนๆ นิมพากันขยาดในความเป็น FAMILY ของตือ ถึงขนาดต้องคุดันทางให้ตือก่อน มีอยู่ครั้ง คือชอบรายการเพชรฆาตความเครียด โดยตือชอบช่วง ๔ คนโกลด์ล่ามาก และตือได้เก็บมาคิดว่า เราน่าจะมาตั้งกันบ้าง คือจึงตั้งแก๊งค์ ๔ คน โอ-ลล-ลา แห่งดุสิตชั้น ประกอบไปด้วย ตือ-แบน-หนอน-ท่า โดยมีข้อรวมตัวกันคือจะคอยเบรคคนอื่นที่อยู่นอก ๔ คน โอ-ลล-ลา ทำให้เพื่อนๆ หลีกหนีไม่กล้าเข้าไปปะทะฝีปากด้วย ทำให้ตือและพรรคพวกสามารถเดินยึดในคณะ ในฐานะผู้ชนะ เพราะไม่มีใครเขาคิดจะต่อกรด้วย ในเรื่องการกินตือมีจุมกรวดเร็วในการดมกลิ่นเป็นอย่างมาก บางครั้งตือนั่งห้องหนังสืออยู่ที่ห้อง จมูกมันเกิดอาการคัน ตือก็เดินออกมาหาคุ้ที่ห้องปีกว่า ทำไมจมูกมันถึงกระดิกได้ทุกครั้งก็ตือมา ตือจะไม่ผิดหวังและจะกลับห้องไปนั่งห้องหนังสือพร้อมกับความอึดได้อย่างสบายมาก

ด้านดนตรี ตือถือหลักข้อไวโอลินตัวเดียวเล่นได้ทั้งชาติอีกยังกำไรความรู้อีกด้วย คือจึงหัดเล่นตั้งแต่เด็กเล็ก จนตือคิดวงจุลา กับเขา ฝีมือการสีไวโอลินของตือ สได์ลมันออกคล้ายๆ กับน้องๆ ของบีโทเฟนอะไรทำนองนั้น ซึ่งเจ้าตัวก็อยากเป็นอย่างนั้นอีกด้วย เอากับเขาหน่อย

ด้านกีฬา ตือทำให่วงการกีฬาของโรงเรียนสันตะเทือนมาแล้ว น.ร.ทุกคน แม้กระทั่งอาจารย์ยังงว่าตือจะทำสำเร็จ เรื่องนี้ก็คือ สมัยเด็กๆ ตือได้เหรียญทองในการแข่งขันวิ่ง ๘๐ เมตรรุ่นเล็ก ซึ่งหุ่นของตือไม่ให้ อาศัยที่ใจรัก ตือเล่นกีฬาทุกอย่างไม่ว่า รักบี้ บาส วอลเลย์ บอล วอลเลย์บ้นตือก็ถนัด เพราะตือบอกว่า ถนัดตั้งแต่เด็กๆ ตือจึงคิดไล่หลายไล้ในคณะ ตอนเด็กคือเคยไฝ่ฝันจะเป็นคุณหมอ พอโตขึ้นมาคือคิดอยากเรียนวิศวะ แต่เพื่อนๆ กลับเห็นว่า ตือน่าจะเรียนเกี่ยวกับกำไร ขาดทุน มากกว่า แล้วในที่สุด ตือก็ไม่ทำให้เพื่อนๆ ผิดหวัง เพราะตอนนี้ตือกำลังตั้งทฤษฎีกำไร ขาดทุน อยู่ที่ คณะเศรษฐศาสตร์ เกษตรฯ หวังว่าเราคงจะมีเพื่อนเป็นนักเศรษฐศาสตร์ที่ตือคนนึง

ปัญญาภรณ์ สุขสถิตย์

๔๗๕๕ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

นนทบุรี - ดุสิต

๑๒๙ หมู่ ๒ ซอยจัดสรร ราษฎร์บูรณะ กทม.

☎ ๔๒๗๖๒๐๘

ผู้ชายคนนี้ไม่ธรรมดา

เขาเป็นคนที่ม่เอกลักษณ์ในตัวเองมาก ชนิดที่ไม่เหมือนใคร และไม่มีใครอยากเหมือน กับการดำเนินชีวิตที่เรียบง่าย และรอยยิ้มที่พบได้เสมอบนใบหน้าเขาทุกสถานที่และทุกเวลาที่เขาคิดถึงการโช่ว้เขี้ยว (เหลือ้งๆ)

“แบ๊น” จึงเป็นที่รักของเพื่อนๆ เสมอมา

ถึงแม้เพื่อนๆ ชอบล้อเขาว่าเหมือนชิมแปนซีบ้าง เด็กลิงบ้าง เขาก็ไม่โกรธ เพราะความจริงก็เป็นเช่นนั้น ตามร่างกาย แบ๊นมีขนมากมายปกคลุมอยู่ จนถ้ามีมดหรือแมลงตัวเล็กๆ หลงเข้าไป ก็คงหลงทางอยู่ในนั้นจนตาย

แบ๊นไม่ค่อยโกรธ แต่ชอบทำหน้าแกล้งโกรธ แล้วก็ทำได้ดีมาก แถมเวลาเก๊กหน้าแล้วยังหล่ออีกต่างหาก ระยะเวลาหลังๆ นี้ มีคนไปกระซิบบอก แบ๊นเลยแกล้งโกรธบ่อยๆ บางทีก็ข้อมโกรธกับกระจอกอีกต่างหาก กลัวไม่หล่อใจ (วะ)

ความสามารถอย่างหนึ่งของแบ๊นก็คือลูกลูกตามน้ำ กล่าวคือ ถ้ามีใครพลาดทำเสียที แบ๊นจะโดดเข้าไปซ้้าเติมจนแทบเสียผู้เสียคนไปเลย แล้วถ้าคู่อริของฝ่ายที่พลาดทำที่แรกเกิดเสียท่าบ้าง แบ๊นจะเก๊กหน้าแล้วหันกลับมาช่วยซ้้าเติมได้อย่างเนบเนียนมาก...มากจนไม่อยากจะเคะแล้วดบกบาลมันสัก ๓-๔ ที

แบ๊นทำท่าจะมีคนตรีในหัวใจเหมือนกัน ตามเพื่อนๆ ส่วนใหญ่ไปอยู่วงดนตรีไทย แต่อาจารย์บอกว่า ถ้าแบ๊นอยู่กล้วคน นี้กว่าเป็นคนละละครลิ่ง เลยให้เครื่องหมายสามารถมา ๑ อัน แล้วขอร้องให้กลับ DUSIT (ZOO) ซึ่งแบ๊นก็ยอมแต่โดยดี

แบ๊นเป็นนักวิ่งทนของคณะและของโรงเรียนด้วย ซึ่งก็เหมาะกับรูปร่างคือ ผอม ขาวๆ ตัวยาว และหลังยาว คุณสมบัติ หลังสุดนี้ทำให้แบ๊นไม่ประสบความสำเร็จในระดับนานาชาติ นำเสียตายแทน

การเรียนกับแบ๊นเข้ากันได้ดีเสมอ เพราะชื่อก็บอกอยู่แล้วว่า มีปัญญาเป็นอาภรณ์ แบ๊นอยู่ห้องหนึ่งมาตลอดตั้งแต่ ป.๓ ผลการเรียนอยู่ในระดับใช้ได้ทีเดียว (แปลว่าใช้ได้ทีเดียวแล้วทั้งเลย) ตอนนี้ถ้าอยากพบตัวจริง ตามไปขอลายเซ็นกับนายช่าง แบ๊นได้ที่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต เอาเองนะ

เชษฐกร บุญยอนันต์

๔๗๓๗ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สนามจันทร์ - ดุสิต

๑/๒๕ ม.สุขใจ ซอยศิริถาวร สวนหลวง พระโขนง กทม.

☎ ๓๑๔๔๙๔๗

บุรุษมาดุ่ม ๆ อย่างเฮียเชษฐ ถึงจะเย็นแค่วัน แต่ก็ยังมีไฟอยู่ (ไฟโลโก้) เพื่อน ๆ ทุกคนจะเห็นเชษฐสงบและดูออกจะเงียบขรึมอยู่สักหน่อย แต่ยามใดที่พระอาทิตย์เริ่มลับขอบฟ้า มันเป็นสัญญาณของหนุ่มไฟแรงที่จะทำอะไรบางอย่าง จนบางที่ทำให้เพื่อน ๆ และน้อง ๆ ถึงกับหวาดผวาไปตาม ๆ กัน เชษฐก็เป็นคนหนึ่งที่ชอบดูหนัง แต่การดูหนังของเชษฐจะต่างกับคนอื่นเขาก็ตรงที่คนทั่วไปจะชอบดูพระเอกนางเอก แต่เชษฐเข้าไปดูผู้ร้ายซะมากกว่า และหนังที่เชษฐชอบดูมักจะเป็นหนังจำพวกโหด ๆ ทั้งหลาย ลองจินตนาการว่าโหดแล้วล่ะก็เชษฐจะไม่พลาดเป็นอันขาด และเมื่อดูแล้วเชษฐชอบนึกเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับ เชษฐชอบแสดงบทโหดเหมือนในหนัง จนบางคนอาจจะดูเชษฐบ้างถึงเกินมนุษย์ แต่ลึก ๆ แล้วเชษฐเป็นคนที่มีความอ่อนน้อมถ่อมลึกอยู่ในตัว เพราะว่าง ๆ จะเห็นเชษฐนั่งฟังเพลงเบา ๆ พร้อมกับจิบน้ำเย็น ๆ สักแก้ว และเชษฐยังเป็นคนที่รักความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยเป็นอย่างมาก แม้แต่หมหรือแมลงสาบสักตัวยังไม่เคยปรากฏตัวให้เชษฐเห็นเลย เพราะถ้าขึ้นโผล่มาจะต้องโดนปฏิบัติการโหดอย่างแน่นอน ยอมเจอไบคอนเขียวดีกว่าเจอเชษฐ (ร้ายจริง ๆ) นอกจากนี้เชษฐยังมีลีลาการดำเนินชีวิตที่ฟังแล้วไม่ว่าใครก็ตามจะต้องหนาววูบเลยทีเดียวนะ และยามใดที่เชษฐโกรธเพื่อน ๆ จะพลอยสลายตัวไปด้วย จนได้รับฉายาว่า “พี๊ด”

ด้านการดนตรี เชษฐชอบจังหวะดนตรีที่เร้าใจ แต่ชะตาชีวิตกลับผันผวนให้เชษฐไปเป่าขลุ่ยอยู่ที่วงดนตรีไทย ซึ่งเชษฐก็เล่นได้ดี จนทางวงต้องมอบเครื่องหมายสามารถมาให้เชษฐชม

ด้านการกีฬา เชษฐก็ยังสร้างความฮือฮาให้เพื่อน ๆ อีกเช่นกัน เมื่อเชษฐถือลูกรักบี๊วิ่งพุ่งเข้าชนเสาอย่างจัง ท่ามกลางความตกตะลึงของเพื่อน ๆ ที่อยู่เหตุการณ์ จากความบ้าบิ่นในตัวของเขา จึงทำให้เชษฐมีส่วนร่วมในการนำถ้วยชนะเลิศมาสู่คณะ ในหลาย ๆ ประเภท

เรื่องเรียนเชษฐบอกว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ดังนั้นเชษฐจึงมีอุทิศเวลาอย่างมากในการเรียน แต่คงเป็นเพราะโชคชะตาเล่นตลกกับเชษฐ จึงทำให้เชษฐมีผลการเรียนที่มักจะลุ่ม ๆ ดอน ๆ เสมอมา เชษฐเคยตั้งความหวังไว้ว่าจะต้องเป็นเจ้าพ่อวงการธุรกิจให้ได้ ตอนนี้เชษฐกำลังนั่งคิดกำไร ขาดทุน กับสาว ๆ ให้นุ่นไปหมดแล้วที่ คณะเศรษฐศาสตร์ หอการค้า ขอให้ได้เป็นเจ้าพ่อเร็ว ๆ นะเพื่อน

นนทิวัดน์ ประภานนท์

๔๗๘๕ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

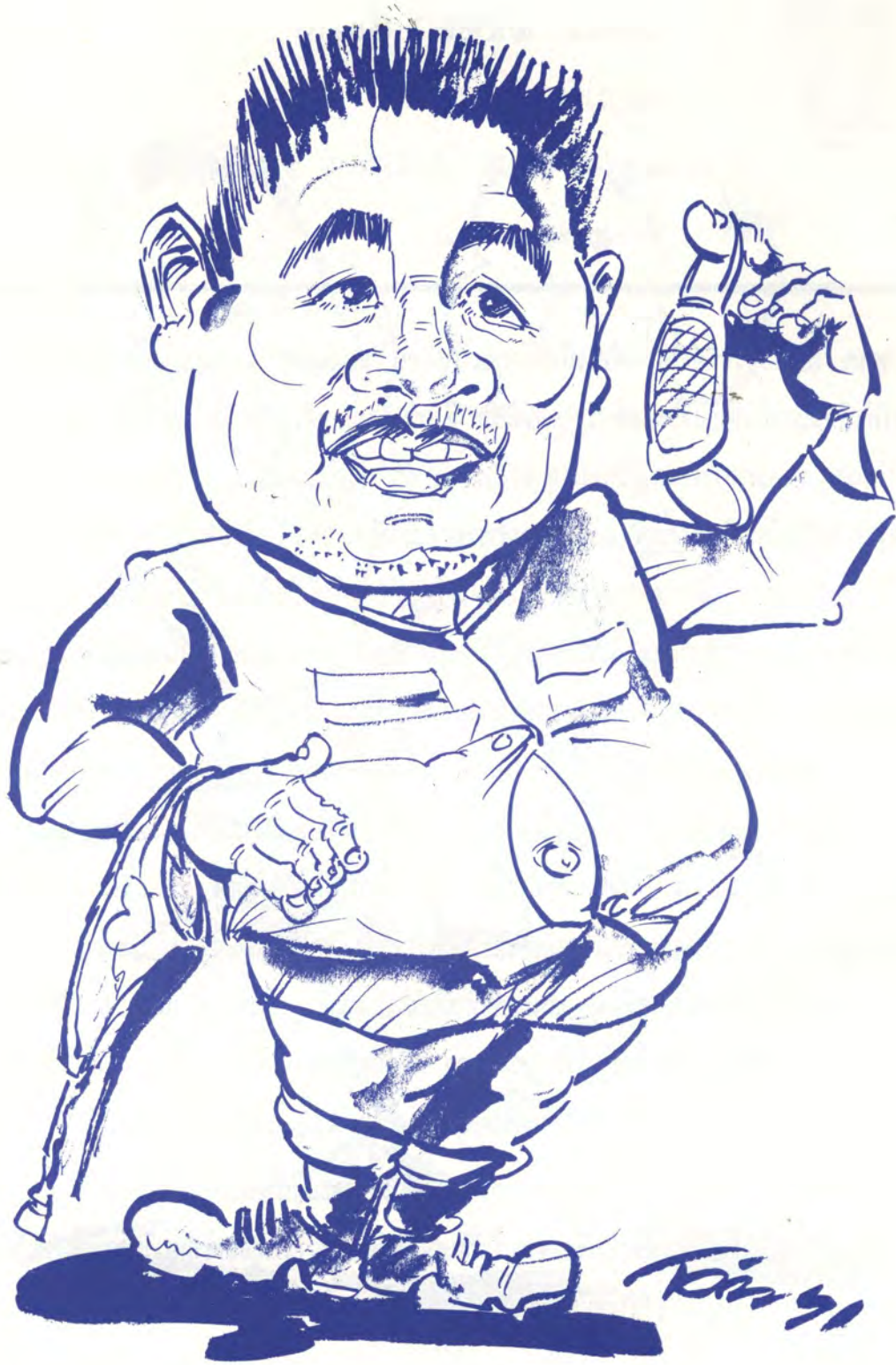
สนามจันทร์ - ดุสิต

๙๑/๔ ซอยอารีย์สัมพันธ์ ๑ พหลโยธิน พญาไท กทม.

๐ ๒๗๙๘๙๖๖

ซาก เป็นชื่อที่รุ่นพี่ตั้งให้ แต่ที่บ้านเรียกซะน่ารักว่า “หนุงหนิง” ด้วยความที่หนิงเป็นคนทีออกจะมีนิสัยน่ารัก (เหมือนเด็ก) ทำให้เพื่อนเริ่มเห็นด้วยและกลับมาเรียกชื่อหนิงอีก ซึ่งหนิงก็คงแอบดีใจมาจนทุกวันนี้ หนิงเป็นคนทีออกจะสนุกสนานไปวันๆ บางทีก็นั่งเฉยๆ ปล่อยให้หมดไปวันหนึ่งๆ ชะงันแหละ หรือไม่กี่เที่ยวเดินตระเวนไปรอบคณะ แวะโต๊ะคนโน้นทีคนนี่ที ทำให้เพื่อนอยากรู้ว่า หนิงใส่ใจอะไรมากที่สุด และเมื่อการสำรวจออกมาก็คือ บูดิก เพราะว่าตัวของหนุงหนิงนั้นเต็มไปด้วยอุปกรณ์เพิ่มความบูดิก ให้กับตัวหนิงนานาชนิด จนบางทีหนิงต้องขนหนังสือออกจากตู้เพื่อใส่สิ่งเหล่านี้ และกิจกรรมที่หนิงต้องกระทำเสมอขาดแทบไม่ได้เลยคือการหิวหม ดังนั้นถ้าจะออกงานแต่ละทีก็ไม่ต้องบรรยายแล้ว อีกเรื่องหนึ่งที่หนิงถนัดมากก็คือนอน หนิงเป็นคนที่สามารถหลับได้สนิทดีมาก เข้าชั้นพรสวรรค์เลยทีเดียว เพราะตอนเด็กๆ หนิงเคยตื่นมาอาบน้ำพร้อมรุ่นพี่หน้าตาเฉยจนรุ่นพี่ถึงกับทำอะไรไม่ถูกไปเลย นับว่าหนิงรอดมาได้อย่างคาดไม่ถึงเลยทีเดียว พอโตขึ้นมาหนิงก็ทำได้ดีมากขึ้น ตรงที่หนิงกลับสนิทจริงๆ เรื่องก็พากันนับว่าเล่นเป็นกับเขาอยู่หลายประเภทอยู่เหมือนกัน แต่ที่ขึ้นชื่ออ้อฉากก็เห็นจะมีรักบี้ เพราะตอนเด็กๆ หนิงเล่นแล้วถ่ายรูปไว้ แต่มีอยู่รูปหนึ่ง (๑ ซ.ม.) ที่ทำให้อาณาเขตในวงการรักบี้ของหนิงเกือบดับวูบลง แม้หนิงจะพยายามยกเหตุผลมาอ้างต่างต่างนานาก็ตาม แต่ถึงอย่างไร หนิงก็เป็นหนึ่งในชุดถ้วยของรุ่นใหญ่ในปีสุดท้ายนี้เอง ส่วนกีฬาที่ทำให้หนิงติดใจแบบคาดไม่ถึงก็คือฟุตบอล เพราะหนิงแกล้งไปวิ่งเหยียบสนามเพียงสองสามนาทีเท่านั้นก็ติดใจไปแล้ว (คุ้มจริงๆ) และกรีฑาสมัยเด็กๆ หนิงเคยเล่นระดับทีมโรงเรียนมาแล้ว พอโตขึ้นมาหนิงก็ยังเป็นตัวยืนเหมือนเคย แต่ยืนดูเฉยๆ ก็เก๋ไปอีกแบบเหมือนกัน ส่วนเรื่องดนตรีหนิงก็เป็นคนหนึ่งในชุดฟันฟวงดนตรีไทยโดยหนิงเล่นจันทางวงต้องตัดใจมอบเครื่องหมายสามารถมาให้จนได้

ด้านการเรียนหนิงจัดว่าค่อนข้างเรื่อยเปื่อย แต่หนิงก็สามารถทำคะแนนได้ค่อนข้างดีอยู่เสมอ ทำให้หนิงคิดว่าการเรียนนั้นง่ายเหมือนกับการปอกกล้วยเข้าปาก ซึ่งหนิงเชี่ยวชาญเป็นพิเศษ หนิงบอกว่าการสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ใช่เรื่องง่าย หนิงจึงไม่หวังอะไรมากนัก แต่หนิงก็ยังดูหนังสืออย่างหนักเช่นเดียวกับทุกคนแล้วในที่สุดหนิงก็ทำเรื่องยากให้เป็นเรื่องกล้วยๆ ได้สำเร็จ เพราะตอนนี้หนิงกำลังไขว่คว้าการปอกกล้วยอันน่าทึ่งให้สาว ๆ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์นั่งชื่นชมไปตาม ๆ กัน

เอกวัฒน์ หอมเศรษฐี

๔๘๘๘ ๒๕๒๓ - ๒๕๓๑

สนามจันทร์ - ดุสิต

๑๒๗/๓ ซอยเสนาสฤษฎีเดช ถ.กรุงเทพมหานคร อ.เมือง
นนทบุรี

☎ ๕๒๕๐๗๐๐

ZAK อาจเป็นชื่อที่ฝืนใจมากของพวกเขาเพื่อนๆ แต่ถ้าเพื่อนเรียก โตะ อาจจะเป็นชื่อที่บรรยายได้ถูกใน กลิ่นตัว กลิ่นสีและกาวแปง ของโตะได้ โตะเป็นชายหนุ่มรูปร่างสมบูรณ์ อารมณ์สนุกสนาน โตะมีคุณสมบัติอีกอย่างคือ เวลากินของว่าง โตะต้องไปกินของว่างทุกวัน ถ้าวันไหนโตะไม่ไป จะทำให้เพื่อนกินไม่ค่อยสนุกสนาน เวลาโตะอยู่คณะ โตะมักจะมีสิ่งช่วยยามาฝากน้องๆ โดยการชวนและร่วมกับศพจัดทัวร์ ไปเผชิญกับสังคมภายนอกที่โตะคุ้นเคยมานาน ทำให้โตะได้ประสบการณ์มากและอยากจะให้น้องๆ ได้ประสบการณ์บ้าง จึงมีการตั้งทัวร์ขึ้น ทำให้น้องๆ หลายคนถึงกับคิดใจ บางคนก็ลุ่มหลงไปเลย โตะยังเคยวาดอนาคตจะทำงานเกี่ยวกับ งานเอสคอร์ท ถ้างานเอสคอร์ทที่ดีก็จะทำในรูปเอ็กซ์พอร์ตเลย ในเหตุการณ์อันน่าระทึกใจต่างๆ ที่เกิดขึ้น ถ้ามี ศพ อ่อน เบือก หนอง กัม โทง ก็ต้องมีโตะทุกครั้งไป บางครั้งโตะก็คิดว่าตัวเองเป็นผู้รักษาความยุติธรรมหรือไม่ก็ออกแนวเป่าบันจิ้นั่นเอง ผสมกับการที่โตะชอบศึกษาดาราหนังจีนมามาก โตะจะมาเล่าให้เพื่อนฟังว่า เฮ้ย คนนั้นใหญ่ คนนี้เล็ก ไม่ใช่อะไร บ้านช่องของดารานั้นเอง อย่างคิดมาก

ด้านดนตรี นั้นเองโตะยอมรับในความสามารถของอ๋อนในการอมขลุ่ยไซว์ ถึงแม้ตัวเองจะเป็นคู่หูในการตีกลองแขกให้กับวงดนตรีไทย แต่โตะก็ไม่สามารถที่จะทำอย่างอ๋อนได้ โตะยอมรับว่าเป็นความสามารถพิเศษของอ๋อน ลีลาการตีกลองแขกของโตะนั้น โตะมักจะพรั่นเพื่อว่า ถ้าเราฟังแบบมีศิลป์ดีๆ หนอย เสียงนั้นมันจะสะท้านใจของคนฟังอย่างมาก ทุกวันเวลาบ่ายสมัยเด็กๆ โตะจะหัดตีกลองแขกอย่างใจจดใจจ่อ -โดยโตะบอกว่าถ้าโตะโตขึ้นคงจะตีเก่งขึ้นเอง ฉะนั้นตอนโตะเป็นผู้ใหญ่ จึงเห็นได้ว่า โตะเป็นคนที่ตีกลองแขกเก่งมากคนหนึ่ง

ด้านกีฬา นั้น โตะได้คิดไล่หลายชนิดไม่ว่า เทนนิส และบอล ฯลฯ โตะมักจะโทษตัวเองว่าทำไมตัวเองไม่พอม ขนาดโตะทุ่มเทในการซ้อมกีฬาอย่างหนัก โตะบอกว่าซ้อมเสร็จก็ต้องกินเป็นธรรมดา แต่ว่าต้องมีรอบมืดในท่าตามมา โตะถึงจะนอนหลับ ถ้าวันไหนไม่มี โตะจะรู้สึกกระสับกระส่าย

ด้านการเรียน โตะเรียนอยู่ศิลป์-ฝรั่งเศส เป็นศิษย์รักอาจารย์สมุล คนหนึ่ง วันหนึ่ง อ.สมุลบอกโตะว่าจะส่งโตะไปร้องเพลงฝรั่งเศสที่โรงเรียนเซนต์จอห์น โตะก็เฝ้าตั้งใจที่ตัวเองจะมีโอกาสดัง ประกอบกับมีสาวๆ ดูเยอะ โตะก็ร่วมกับบุรุษ ขี้ตี หนุงหนิง เพื่อฝึกฝนร้องเพลง แต่พอถึงวันจริง โตะกับหนิงต้องกลายเป็นตัวประกอบ โดยมี อีที่ ร้องนำ โตะกับหนิงและเพื่อนๆ ร้องประสานอยู่ข้างหลัง เวลาเพื่อนๆ ถามทำไมโตะไม่ร้อง โตะบอกว่า การที่จะเป็นผู้นำที่ดี ต้องเป็นผู้ตามที่ดีก่อน การเรียนของโตะนั้นเป็นแบบลุ่มๆ ดอนๆ แต่โตะก็บอกว่านี้แหละรสชาติของชีวิต ตอนนั้นโตะคงไปตีกลองแขกให้สาว ๆ นิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ฟังอย่างเพลิดเพลินไปแล้ว

สุรศักดิ์ บุนนาค

๔๘๘๓ ๒๕๒๓ - ๒๕๓๑

นันทอุทยาน - ศิลิต

บ้านพักมหาดเล็ก ถ.ราชวิถี ต.สวนจิตรลดา อ.ดุสิต กทม.

☎ (ห้องผู้อำนวยการกองมหาดเล็ก)

โทร. ๒๘๒๐๙๔๐ ต่อ ๒๖๙

บักเด็ก ชื่อที่จะออกแนวอีสาน ได้มาเพราะความอิจฉาของรุ่นพี่ ที่เห็นว่า บักเด็กหรือเพื่อนๆ เรียกเด็กนั้นหล่อเหลากว่าพวกพี่ๆ ก็เป็นได้ เมื่อพูดถึงเด็กเพื่อนก็จะนึกถึงบุรุษมาจากในรั้วในวัง ผิวขาว หุ่นสูง เป็นรูปทรงกระบอก อันเป็นที่ทรมานใจสาว ๆ (ประเภท ๒) ได้มากจริงๆ โตะทำงานของเด็กนั้นจะเป็นแหล่งมั่วสุมของบรรดาเสือหัวต่างๆ นานามากมาย เพราะว่าเด็กจะมีเสียงในการกินอยู่เป็นอันมาก ตั้งแต่ของควายนของหวาน เรียกว่าเด็กใช้ชีวิตใน มอ ๘ อย่างคุ้มค่า มีทั้งของกินมากมาย พร้อมกับที่เรียนแบบสบายๆ ฉะนั้น เวลาเพื่อนๆ กลับมาธุระ มาเอาหนังสือ ก็จะได้เห็นเด็กกับหัวโหนก มาหาความสำราญอยู่ที่คณะ พร้อมกับมีสิ่งบำเรอความสุขมากมาย และสิ่งที่ถนัดมากที่สุดก็คือ เรื่องที่เด็กคุยเรื่องพรสวรรค์ของเด็กต่างๆ ที่ประสบมา ให้เพื่อนๆ ฟัง เพราะเด็กนั้นมีประสบการณ์มากมาย ถึงขนาดเพื่อนตะลึง หรือ อาจซ็อกได้ เช่น เด็กบอกว่า ครั้งหนึ่งเด็กเคยขี่ม้าแข่ง โดดร่ม ถึงขนาดขับรถถึงซึ่งเพื่อนๆ ก็สนใจมาก เพราะว่ามันๆ จะมีเพื่อนขับรถถึงสักคน ดินะที่รถถึงคนนั้นเป็นรถถังธรรมดายังไม่แต่งเครื่อง ยังไม่ไหลดยังไม่ติดเครื่องเสียง ไม่งั้นคงสนุกน่าดู

ทางด้านกีฬา นั้น เด็กชอบมากก็พวกกีฬาเร็กเก็ต เช่น แบด สควอช ถึงขนาดทำให้ตัวเองติดได้ และได้ด้วยมาเหมือนกัน กีฬาที่เด็กถนัดมากที่สุดก็คือ ฟุตบอล ดินะที่ไม่ส่งแข่ง ไม่งั้นก็จะเห็นเด็กวาดลวดลายในการตีให้น้องได้ชม รักบี้ เด็กก็เล่นเหมือนกัน และก็เป็นคนหนึ่งที่ติดรักบี้เหมือนกัน

ทางด้านดนตรีนั้น เด็กคงจะได้รับการปลูกฝังจากทางบ้านดีว่า ไ้พวกดนตรีทำนองน้อยๆ ไปสนใจ สนใจดนตรีของไทยดีกว่า เด็กก็เป็นคนว่านอนสอนง่าย จึงถูกรุ่นพี่ ดั้มคุ่นเหมือนกับเพื่อนในคณะดุสิต เป็นหนึ่งในหลายๆ คนที่ฟังเพลงดนตรีไทย เด็กเห็นว่า ฉิ่ง เสียง มันบาดใจกว่า จึงอาสาขอตีฉิ่ง วันๆ เด็กก็จะหัดตีฉิ่งอย่างเดียว เด็กก็มีวตีฉิ่ง จนเหลือเวลาอีก ๑ เดือน ก็จะถึงเวลาสอบเอ็นทรานซ์ เด็กจึงเริ่มหันมาดูหนังสือ ว่าหนังสือหน้าคามันเป็นอย่างไร แต่เวลามันน้อยทำให้เด็กพลาดไปอย่างน่าเสียดาย ตอนนี้เด็กเลยหันไปอนุรักษมรดก รับสอนตีฉิ่งให้กับสาว ๆ ที่สนใจ ที่คณะศิลปศาสตร์ สาขาการโรงแรม มหาวิทยาลัยรังสิต

จิตระดาศ

ปรัชญา สุขอุดม

๔๗๕๔ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

นันทอุทยาน - จิตรลดา

๑๗๓ หมู่ ๑๗ ซอยสุขุมวิท ๑๐๗ สำโรงเหนือ อ.เมือง จ.สมุทรปราการ

๓๙๓๐๘๕๓

ออกจะเป็นการยากสักนิด ถ้าจะให้อธิบายถึงเขาคอนนี่ในเนื้อที่อันจำกัด “ก้อง” ออกจะเป็นคนสมถะเรื่อย ๆ อะไรก็ได้ สบาย ๆ ยิ้มง่าย ไม่หุรหุราฟู่ฟ่า กินง่าย (แต่เยอะ) นอนง่าย (แต่นาน) รูปร่างเขาออกทางสูงใหญ่ (แต่ไม่ค่อยสมส่วน) น่องใหญ่ ๆ เท้ายาว ๆ หน้าตาก็โอเค ที่สำคัญที่สุดก็คือ ลักษณะของหัวที่เราเอามาใช้เป็นชื่อเรียกเขา กลม ๆ อย่างนี้เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ นอกจากหัวไม้ขีดไฟ ไซ้ เราเรียกเขาว่า ไม้ขีดไฟ

ไม้ขีดไฟมาจากอักษรเจริญ มาพร้อมกับคุกกี้และ ซึ่งแอบบอกว่าพอจำความได้ก็เห็นหน้าคุกกี้แล้ว ไม้ขีดไฟเริ่มเป็นลูกวชิราวุธ ที่เด็กเล็กสอง สงบเสงี่ยม ถ้าคุณไม่เห็นตัวไม่เชื่อแน่ ๆ เลย แกร่เรียบร้อยมาก ไม่มีปากมีเสียง เพราะกินลูกเดียว แล้วก็นอนอีกลูก ซึ่งคุณสมบัติ ๒ ข้อนี้ ไม้ขีดยังมีอยู่จนปัจจุบันนี้ มีหน้าซ้ำอาจจะหนักกว่าเก่า กินนอนแบบทะเลสงบ แต่กินแบบทะเลบ้า ยิ่งถ้าได้เข้าคู่กับ “ก๊ากเฮง” และ “หนอง” แล้วละก็ งานไหนงานนั้น เรียบเป็นหน้ากลองแน่นอน

พอ ป.๖ ไม้ขีดก็เข้าเด็กในเสียแล้ว เป็นที่เสียใจของพี่ ๆ เด็กใน และเป็นທີ່ดีใจของเพื่อน ๆ เด็กเล็ก (อะไรจะขนาดนั้น) การที่ ไม้ขีดเข้าเด็กในนี้ เพื่อน ๆ ก็หวังว่า ไม้ขีดจะซ้อขนมเรือนจากมาฝากเพื่อนบ้าง แต่ผิดคาด แม้แต่ซ้อกินเองยังไม่เคยเลย อีกฉายาหนึ่งของแกก็คือ ไอ้ (ซูเปอร์) เซฟ แต่แกแก้ตัวว่า แกเป็นคนมัธยัสถ์ พ่อแม่ทำงานมาเหนื่อย ๆ จะใช้แต่ละบาทก็ให้มันคุ้มค่าน้อย (สาธุ) อีกอย่างเวลาพักของว่างก็คือ เขาให้พักผ่อนจริงๆ ไม่ใช่กิน ไม้ขีดเลขนอนเอาแรงไว้เรียนต่อคาบ ๕-๖ จนปัจจุบันนี้ ไม้ขีดก็ยังไม้อ้อเข้าเรือนจาก ปีละ ๒-๓ ครั้งก็พอแล้ว แก้ว ของแกอย่างนั้นนะ

ไม้ขีดเรียนห้อง ๑ มาตลอดในห้องเรียนเห็นเรียน ๆ เล่น ๆ อย่างนี้ละ รางวัลเรียนดีเกือบทุก ๆ ปี เชียวนะ ทุนการศึกษาอีกต่างหาก แลเมด้วยถ้วยวิทยาศาสตร์มาครองอย่างสบาย ๆ ไม้ขีดเคยเป็นตัวแทนโรงเรียนไปแข่งรายการเยาวชนคนเก่ง, ไอคิว ๑๘๐ แต่ (เกือบ) เข้ารอบ ไม้ขีดแก้ตัวว่า ความรู้มันมีมากจนหนักหัว หนักตัวไปหมด เลยทำให้แย่งเขาคดตอบได้ไม่ทัน

ทางด้านดนตรี ไม้ขีดก็ไม่เบาเหมือนกัน ไม้ขีดเป็นหัวหน้าวงจุลา นาวงไม้ให้ลมมาได้ตลอดรอดฝั่ง โดยมีเต้าหู้, ตี๋, คุก เป็น ผู้ช่วยอย่างจุลา ไม้ขีดเล่นเบสใหญ่ แต่ความจริงแล้วแกก็เล่นได้เกือบทุกอย่างในวงนั้นแหละ แต่ไม่ชอบเลยมาเล่นไอ้คนที่เขาไม่เล่นกันเท่านั้นแหละ เทดี นอกจากนี้แกยังเป็นมือกีตาร์ของวงเครื่องสายสากล หรือแจะเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า วงเครื่องสายชาจร (เพราะไปซ้อมบ้างไม่ซ้อมบ้างแล้วแต่ โอกาส)

ตอนเด็ก ๆ ไม้ขีดมีปัญหาเรื่องกระดูกอกที่หัวเข่า เลยทำให้เจ้าตัวไม่ค่อยบูมเรื่องกีฬาเท่าไร ครั้นพอปี ๒๙ รักนี้เราแพ่ ๓ปร. ปีแรก แอบอกถึงเวลาที่โรงเรียนต้องการตัวแกแล้ว ปีถัดมาแกขึ้นสนามหน้าและคิดทีมโรงเรียน จนมาปี ๓๑ นี้ที่เราแก้แค้นนำด้วยกลับมาสู่โรงเรียนเราได้ ไม้ขีดก็เป็นคนหนึ่งของทีมชุดแชมป์ ซึ่งทำให้แกได้รับเครื่องหมายสามารถสมบูรณ์รักบี้มาติดเสื้อเบลเซอร์กับเขาเหมือนกัน และปลายปีนั่นเอง ไม้ขีด ก็คิดรักบี้เยาวชนทีมชาติไปแข่งที่สิงคโปร์อีกด้วย

ด้วยคุณสมบัติและอะไรอีกหลายอย่างในตัวไม้ขีด ทำให้เพื่อนเลือกไม้ขีดเป็นประธานรุ่นของเรา (คิดลูกรีเปล่าวะ) ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปเท่าไร ไม้ขีดก็ยังคงเป็นไม้ขีดคนเดิม สมถะ ยิ้มง่าย นอนง่าย กินง่าย แต่นอนมากคงไม่ได้แล้ว เพราะตอนนี้ไม้ขีดได้พาตัวเขาเข้าไปอยู่ในรั้ว จุฬาลงกรณ์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ แล้ว ถ้าเข้านอนมาก คงหาเวลาสลับสัปดาห์ไม่ได้แน่ระหว่างสาวกับการเรียน

ธัญ รุ่งรัศมี

๔๗๔๒ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สราญรมย์ - จิตรลดา

๙/๓๒ หมู่ ๒๔ ถ.พิบูลสงคราม บางซื่อ ดุสิต กทม.

☎ ๕๘๕๕๒๑๐

เพื่อนเรานี้ แกมหน้าผากที่กว้างใหญ่ สุกใสราวกับพระอาทิตย์ยามรุ่งอรุณ ฉายาที่เพื่อนๆ ตั้งให้คือ “ไอ้เถิก” ซึ่งบางครั้งก็เพี้ยนเป็นไอ้ถึก พอเถิกโตขึ้นมาหน่อย พวกเราเรียกแกว่า “เค้าหู้” เพราะหน้าตาไปละม้ายคล้ายกับอาหารชนิดนี้ ความจริงยังมีอีกหลายชื่อ แต่เขียนไม่ไหวเพราะเยอะมาก ซึ่งแต่ละชื่อล้วนมาจากสรรระอันล้ำสมัยของเค้าหู้เองนั่นแหละ

ตอนเด็กๆ เค้าหู้อ้วนกลมน่ารัก กลมจนหัวเป็นลูกตะกร้อ (นี่ก็เป็นอีกชื่อหนึ่งของเขา...หัวตะกร้อ) เค้าหู้อยู่เด็กเล็กสามค่อนข้างเรียบร้อยก็มีซุกซนบ้างเป็นครั้งคราว พอเข้าเด็กในช่วงมอต้นนี้ก็ยิ่งดี๊ๆ อยู่ แต่พอขึ้น ม.ปลายกลับกลายเป็นพวกใช้แรงเกินกว่าเหตุและชอบความเจ็บปวด (ชาติสม) คุณลักษณะข้อนี้ของอาดอม (คือเค้าหู้หรือเถิกนั่นแหละ...ด้อมเป็นชื่อทางบ้านเรียก) เป็นที่เลื่องลือในหมู่เพื่อนฝูงและเป็นขวัญผวาของน้องๆ เกือบทุกคน...ไม่ใช่สิ ทุกคนเซียวแหละ ขนาดเด็ดกิ่งเฟื่องฟ้าที่มีหนามมาตีชาตัวเองเล่น เพียงแค่นึกภาพก็เสียวได้แล้วจริงไหม

เค้าหู้เป็นคนที่ยื่นเลขเก่งมากๆ (นี่ว่ากันถึงตอนเด็กๆ นะ) ส่วนวิชาอื่นก็อยู่ในขั้นที่ใช้ได้ เค้าหู้เลื่อนชั้นจากห้อง ๒ มาห้อง ๑ เมื่อปี ม.๓ พอขึ้นมาก็ประกาศศักดิ์ด้วยการ TOP เลขของห้อง ๑ เป็นที่เกรียวกรวมมาก พอมาระยะหลังๆ ตอน ม.ปลายนี้แกบอกว่ไปเรื่อย ๆ ดึกว่า สบายๆ ไม่อยากให้เพื่อนอิจฉา ว่าก็ว่าเถอะเห็นเค้าหู้ไว้พุงเล็กน้อยอย่างนี้แกเล่นบาสฯ เก่งทีเดียวแหละ เคยเล่นชุดแชมป์มาก็หลายที แต่พอป็นี่เป็นหัวหน้าชุดเองกลับไม่ได้แชมป์ซะ ไม่เป็นไรๆ ยังี่แหละชีวิต

นอกจากนี้แกยังเป็นนักทุ่มน้ำหนัก-ขว้างจักรด้วยของคณะเราด้วยนะ อย่างอื่นแกบอกว่ไม่ค่อยชอบเล่น ที่เล่นอย่างนี้เพราะใช้แรงเยอะดี (ชาติสมละไม่ว่า) แต่จะว่าไปแล้วแกก็เล่นได้ทุกอย่างนะแหละ ทั้งรักบี้ ฟุตบอล แบดมินตัน ฯลฯ และด้วยความไม่เหมือนมนุษย์มานานี่เอง ทำให้เค้าหู้เลือกเล่นดนตรีที่คนทั่วไปไม่นิยมคือ cello จริงๆ แล้วเสียงของมันนั่นทุ้มนุ่มและลึก ฟังแล้วคลาสสิกมาก แต่พอแกจับเข้าแกสามารถบรรเลงได้อย่างเร้าใจฟังแล้วให้ชวนติดตาม (ว่าจะเล่นจบเพลงหรือเปล่า) ซึ่งแกภูมิใจนักว่ไม่มีใครทำได้อย่างแก อีกอย่างก็คือแกเลือกเพื่อว่าแกจะได้เป็นมือหนึ่งของโรงเรียน (มีเล่นอยู่คนเดียว ถ้าไม่นับเด็กรุ่นหลัง)

ช่วงก่อน En เค้าหู้ชักจะลงพุงไม่รู้ว่ไขมันหรือความรู้ไปจุกอยู่กันแน่ อาจจะเป็นสารประกอบความรู้ในรูปไขมัน ซึ่งมีสูตรโครงสร้างทางเคมีซับซ้อนมาก แต่น่าเสียดายที่เวลาสอบความรู้ส่วนนี้เกิดขัดข้องทางเทคนิคเล็กน้อย แกเลยไปเรียนบัญชีที่หอการค้าเสียเลย

ธนภฤษณ์ มะกระระรัช

๔๗๔๑ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สราญรมย์ - จิตรลดา

๑๗/๘ ถ.พระยาสุรจา ต.บางปลาสร้อย อ.เมือง จ.ชลบุรี

☎ (๐๓๘) ๒๘๕๒๓๓, ๒๘๕๐๐๕ กทม. ๓๘๒๘๑๗๕

เขาคอนี้ช่างมีชีวิตที่เรียบง่ายเสียจริงๆ จนชวนให้คิดว่าเบื้องหลังความเรียบง่ายนั้นจะมีอะไรแอบแฝงอยู่หรือไม่ คุยกานนอกเขาเป็นคนร่าเริงขี้มง่าย เรียบๆ สบายๆ แต่พอจะเอาจริงขึ้นมา ก็ไม่มีใครกล้ายุ่งกับเขาเหมือนกัน (กลัวติดเชื้อม้า) ชื่อของเขานะเธอ ไม่ยากหรอก เพียงคุณสังเกตหัวของเขา แล้วนึกให้ถือว่าเหมือนผลไม้อะไร ร้อยละ ๙๕ จะต้องตอบว่าเหมือนกระท้อน ก็ใช่ะซิ เราเรียกเขาว่า “ไอ้ (หัวกระท้อน)” แต่ตัวแกเองบอกว่ามันเพี้ยนมาจากชื่อที่ทางบ้านตั้งให้คือต้น เวลาเรียกต้นเป็นสำเนียงฝรั่งจะออกเป็นท่อน แล้วกลับมาเป็นท่อนอีกที่ไม่เชื่อคุณลองดูซิ (มันเข้าใจแก้ตัวแฮะ)

ท่อนเริ่มต้นชีวิตที่เด็กเล็ก ๓ ขวบข้างคามประสาเด็ก เก๋บ้างพองาม แต่ส่วนใหญ่จะเรียบร้อย (จนครูหลายคนหลงผิด) นัยน์ตาของท่อนมีแววฝันฉายเรียกร่องอยู่เสมอ ชวนให้ติดตามจริงๆ ว่าเขาคิดอะไรอยู่ จนในที่สุดความจริงก็ถูกเปิดเผยออกมาเมื่อท่อนอายุ ๓ ม.๓ คือนั่นเป็นคืนเดือนมืด เพื่อนๆ กำลังหลับอย่างสุขสบาย แต่ท่อนกลับลงมาทำการวิจัยในหัวข้อที่ว่า “อะไรเป็นสาเหตุของดากุ้งยิง” ขณะที่ท่อนกำลังบันทึกภาพเพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย (ด้วยตัวเองอยู่นั่น) ก็เกิดมีเหตุขัดข้องทางเทคนิคเล็กน้อย ผู้ใหญ่เบื่องบนสั่งระงับการวิจัยด่วน ทำให้ท่อนต้องล้มเลิกการวิจัยของเขาไป ตั้งแต่นั้นมา เรารู้ว่า นัยน์ตาชวนฝันของท่อนนั้น แท้จริงแล้วกำลังบันทึกข้อมูลที่เขายบันทึกได้ในคืนนั้นอยู่ เป็นงานไป อุดสาหกรรมคิดมาตั้งหลายปี คาดว่าปัจจุบันนี้ ท่อนคงได้ข้อสรุปเรียบร้อยแล้วละ

แต่ถึงท่อนจะชอบทำการวิจัย การเรียนท่อนก็ไม่เคยทิ้ง ท่อนเรียนอยู่ในระดับแนวหน้า (นั่งหน้าห้อง) เรียกได้ว่าไม่แพ้ใครเหมือนกัน ถ้าท่อนไม่อ่อยนะ บางทีท่อนก็แกล้งๆ อ่อยมันเสียเฉยๆ อย่างนั้นแหละ เพราะท่อนไม่ชอบการแก่งแย่งชิงดี (น่านับถือ น่านับถือ)

ท่อนมีร่างกายที่ใหญ่และบึกบึนพอสมควร เหมือนฝรั่งยุโรปที่ตัวขยับลงมาหน่อย ด้วยเหตุนี้เอง ท่อนจึงเหมาะกับตำแหน่งพรีออบมากที่สุด บางทีก็มาเล่นแถวสองด้วย นอกจากรักบี้แล้ว บาสก็เป็นกีฬาอีกชนิดหนึ่งที่ท่อนมีความถนัดและคล่องแคล่วพอสมควร ฟุตบอลก็ตี กรีซาก็ได้ ท่อนอาศัยช่วงไหล่ที่กว้างขวางจักรได้ไกลราวกับจักรนั้นทำด้วยกระดาษ (ซึ่งร้อนไปแล้วโดนลมตีกลับ ทำให้ไปตกไม่ไกลเท่าไร) ทุ่มน้ำหนักก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากสำหรับท่อน บอกแล้วไงว่าท่อนนะหุ่นแบบฝรั่งย่อตัว แต่ช่วงหลังนี้ท่อนมีปัญหาเกี่ยวกับเข่าที่อักเสบ จึงใช้งานหนักไม่ได้ แกจึงไปตีไฟฟ้าแทน

จากที่เล่ามานี้คุณคงจะพอเดาออกบ้างท่อนเล่นเครื่องดนตรีอะไร ท่อนเป่าปี่สก็ออตด้วยมาดของแท่จากสก็ออตแลนด์ คนที่ยืนฟังท่อนเป่าปี่ก็มัวแต่ตั้งในมาดของท่อนจนลืมสังเกตว่า ท่อนเป่าหรืออมไว้เฉยๆ แล้วไอ้เพลงที่เป่านั้นตรงกับเพลงที่คนอื่นเป่าอยู่หรือเปล่า ท่อนใช้มาดหากินมาจนโตก็ยังไม่มีใครจับได้ เครื่องหมายสามารถดนตรีจึงมาติดหน้าอกท่อนอย่างไม่ยากเย็น ท่อนยังคงเป่าปี่สก็ออตให้โรงเรียนจนถึงปีสุดท้าย (ม.๖) แกบอกว่ “เพื่อโรงเรียน” (จุดนี้เป็นตัวอย่างที่ดี ที่น้องๆ ควรจำไว้นะ) ปัจจุบันนี้ท่อนก็ยังใช้ชีวิตที่เรียบง่ายเหมือนเดิมและถือคติเดิมที่ว่าไม่ชอบการแก่งแย่งชิงดีเพราะจะทำให้เกิดกิเลส ตัณหา รากะ โทสะ โมหะ ฯลฯ นำเสียดายระบบการศึกษาของเมืองไทยเป็นระบบที่ไม่สอดคล้องกับความคิดของท่อน และท่อนก็ไม่อยากมีกิเลส ตัณหา รากะ โทสะ โมหะ ท่อนจึงไปเรียนกับจู้เข้ (เพื่อนไม่เคยทั้งกัน) ที่รามคำแหง

อัษฎางค์ อองหาญวงศ์

๔๗๘๔ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สรายุรมย์ - จิตรลดา

๒๖๒/๕ สยามสแควร์ ซอย ๓ ถ.พระราม ๑ กทม.

๐ ๒๕๒๖๗๓๙

ไขแล้ว เรากำลังพูดถึงลูกครึ่ง (ครึ่งคนครึ่งสัตว์) คนหนึ่ง เราเรียกเขาว่า “ตุ๊กไข่” หรือ “จู้ไข่” คุณอย่าไปมัวหาตัวประหลาดแบบนั้นในเขาดินเลย เสียเวลาเปล่า หาไม่เจอหรอก มีที่นี้แห่งเดียวเท่านั้น เรบอกไม่ได้ว่าเขาอยู่ในไฟล์อะไร แต่สันนิษฐานว่าเกิดจาก “ตุ๊กแก” ร่วมกับ “จระเข้” ผลที่ได้ออกมาก็คือ ตัวยาว ขาสั้นเหมือนจระเข้ และหัวเป็นสามเหลี่ยม แบบอย่างตุ๊กแก ผิวสีดำแดง แล้วก็หน้าตาคล้ายคนมาก แถมยังพูดภาษาคนได้รู้เรื่องเสียด้วยอีกนะ น่ารักไหมล่ะ

ไข่ เริ่มชีวิตในโรงเรียนที่เด็กเล็ก ๓ จากแหล่งข่าวแจ้งว่าตอนเด็กๆ เขามีแนวความคิดที่ล้ำยุคไปประมาณ ๗-๘ ปี กล่าวคือไข่เป็น “ตุ๊ก” เรื่องนี้จะเป็นอย่างไร ไม่มีใครทราบ อยากรู้ต้องถามเจ้าตัวเอง

กาลเวลาผ่านไป จากเด็กน้อยที่ออกจะเรียบร้อย เป็นที่รักของครูบาและเป็นที่ชื่นชมของอาจารย์ ก็เริ่มเติบโต คำที่กล่าวมาว่า “ระยะทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน” ยังเป็นความจริงอยู่เสมอ เมื่อเวลาผ่านไปก็ถึงเวลาที่จะต้องพิสูจน์และตัดสินใจว่า “ตุ๊กไข่” ไข่คนหรือเปล่า เพราะสรีระวิทยาของเขาเริ่มผิดแปลก เริ่มจากศีรษะที่แบน (แต่ถึงแบนก็แบนแบบน่ารักนะจ๊ะ) ช่วงตัวที่หนาก ก็ไขมันเล็กน้อยพองาม และระยางค์ที่สั้น ๆ บิ่อม ๆ

อย่างไรก็ตาม ไข่ไม่ได้น่าเกลียดอย่างที่ใครพรรณามาหรอก ไข่เป็นที่รักของเพื่อนๆ ทุกคน ไม่ว่าจะไหนๆ ถ้ามีตุ๊กไข่จะมีเสียงหัวเราะเสมอ เพราะไข่เป็นคนอารมณ์ดี หัวเราะได้กับชีวิตทุกเมื่อ แต่บทจะโหดก็ดันตระกูลโหดเหมือนกัน เขาเป็นว่า ตีก็ตีใจหาย ร้ายก็ช่างร้าย เหลือทนก็แล้วกัน ด้วยเหตุนี้ ไข่จึงเป็นหัวหน้าที่น้องๆ เคารพยำเกรงคนหนึ่งของเรา ถึงเวรเข้ที่ไรเด็กจะเจ็บเป็นพิเศษ อาจเป็นเพราะหน้าเหมือนสัตว์ประหลาดก็เป็นได้

ถ้าจะพูดถึงเรื่องการเรียนแล้วละก็ ไข่ไม่ใช่น้องใครเหมือนกัน นี่พูดถึงในกรณีที่ตั้งใจเรียนนะ แต่เข้บอกไว้ว่า ความรู้ในตำราอย่างเดียวใช้หากินไม่ได้ มันต้องหาข้างนอกด้วย ผลการเรียนของแกจึงไม่ค่อยเด่นนัก แต่ถ้าเป็นความรู้นอกตำรา มาเถอะมากุยกั๊กกับเข้ ทุกคืนก่อนนอน เข้จะอ่านหนังสือพวกปรัชญา, อาวุธปืน และอีกหลาย ๆ อย่างที่ไม่ใช่หนังสือเรียน แม้กระทั่งนิยายกำลังภายใน

อาจจะเพราะว่ามีเชื้อจระเข้ในตัว จระเข้ซึ่งเป็นสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ เข้จึงมีปอดที่ใหญ่แข็งแรง เหมาะแก่การเป่าปัสก๊อด เป่าตั้งแต่เล็กจนโต แน่นอน เครื่องหมายสามารถไม่หนีเข้ไปไหนหรอก

และด้วยการมีปอดใหญ่นี้เอง กอปรกับมีร่างกายแข็งแรง เข้จึงเป็นพร็อพทีมรักบี้ของโรงเรียน สวมเสื้อเบอร์ ๑ ผสมเลือดบ้าในตัวละครทีมอื่น ๆ จนรักบี้จรวดทวงแชมป์คืนมาได้ เป็นที่นำชื่นใจยิ่งนัก

ยังไม่พอ ด้วยสรีระที่ได้เปรียบ เข้ยังเป็นนักว่ายน้ำอีกด้วย ทำที่เหมาะสมก็คือกระเชียง เหตุผลก็คือแรงเสียดทานที่ศีรษะกับน้ำจะไม่มี เพราะมันแบนราบเรียบไปหมด แค่มาระยะหลังๆ ตอนโตนี้ เข้พยายามไว้ผมให้มันพองๆ ตรงข้างหลัง แล้วบอกพวกเราว่า เฮ้ย หายแบนแล้ว ด้วยความสงสาร เพื่อนเราก็ตายายมเอออออกไปตามเรื่อง เห็นใจกันเถอะ ว่างั้น

ถ้ามีใครผ่านไปแถวสยามสแควร์ ให้อู่วิวตัวว่าเวลานั้นนะถิ่นตุ๊กไข่ ตุ๊กไข่ที่น่ารักโง่งง แวะเข้าไปคุยได้ทุกเมื่อ แต่ต้องเย็น ๆ หน่อยนะ ขอให้เข้กลับจากรามก่อน ๓ ปีครึ่งก็จบแล้วละ จริงไหม

ม.ล.วุฒิดำรง สุขสวัสดิ์

๔๗๗๒ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สราญรมย์ - จิตรลดา

๖๗ ลาดพร้าว ๔๒ สามเสนนอก ห้วยขวาง กทม.

๕๑๑๐๔๙๗

ไม่เป็นการยากเลยที่เราจะอธิบายถึงเขา จริง ๆ นะ เพียงคุณเปิดโทรศัพท์แล้วหาละครน้ำเน่าคู่สักสองสามเรื่อง คุณก็จะนึกภาพเขาได้ชัด คุณชายผู้สูงศักดิ์ ท่วงท่าสง่างาม แต่มาดกระกำลำบากอยู่กับพวกเรา (น่าสงสารจริง ๆ) ผิวพรรณที่ผุดผาดปราศจากสิ่วฝ้า ก็กลับกลายเป็นด้านหนาและหยาบกร้าน แถมดำแล้วยังมีสิ่วเล็กน้อยพองามอีกด้วย คงเหลือไว้แต่ท่วงท่าและกริยาที่ออกจะเหมือนนายแบบตอนอยู่บนเวที (ซึ่งข้างล่างเวทีไม่มีใครเขาทำกัน) สำนวนและสำเนียงนั้นเล่า ช่างดีจืด (แท้) เสียเหลือเกิน แค่นี้คงพอทำให้คุณรู้แล้วว่า เรากำลังพูดถึงใครอยู่ “น้องอาทหรือไอ้ขุน” เป็นชื่อที่แพทย์ใช้เรียกอาการนี้ ไม่ใช่ชื่อที่เพื่อน ๆ ใช้เรียกกันต่างหาก และอีกชื่อหนึ่งแต่ไม่นิยมก็คือ “หวับ”

ความจริงแล้ว ขุนเป็นเด็กที่น่ารักเอาการอยู่ ตอนอยู่เด็กเล็กสาม ขุนเป็นเด็กที่มอมดำตัวเล็ก และยิ้มสวย (เหมือนเด็กที่ฟันยังขึ้นไม่ครบนั้นแหละ) แต่อย่างว่าเด็ก ๆ ทำอะไรก็ดูดีไม่ใช่หรือ) ขุนมีชีวิตที่เรียบและสบาย ๆ มาตลอด ไม่มีปัญหาอะไรไม่ค่อยพูดอะไรด้วย ก็เลยไม่มีใครรู้ว่าขุนกำลังคิดอะไรอยู่แม้กระทั่งตอนโตแล้วก็ยังไม่ค่อยพูด คงจะเป็นเพราะเกลียดหลักที่ว่า ภาษาใจ ภาษากาย ใช่ว่าภาษาพูด ขุนจึงพยายามทำหน้าที่ตาและทำทางเหมือนกับพยายามจะบอกอะไรกับพวกเราอยู่ตลอดเวลา ซึ่งก็แล้วแต่วิจารณ์ญาณของผู้ที่พบเห็นบ้างก็บอกว่า มันเป็นเรื่องธรรมชาติของเขา บ้างก็ดูไม่รู้เรื่อง (พวกไอ้คว่ำ) แต่พวกที่ดูรู้เรื่อง (ไอ้คว่ำสูง) จะลงความเห็นเป็นเสียงเดียวกันถึงสิ่งที่ขุนพยายามแสดงออกทางใบหน้าให้พวกเราว่า “กุหล่อนะ” ก็อีกแหละ ปัญญาชนมักเรียกอาการนี้ว่า “เก้...บหายเลย”

แต่เห็นขุนตัวเล็กอย่างนี้เถอะ ขุนเล่นกีฬาทุกประเภทเหมือนกัน แถมเก่งอีกด้วย ขุนเป็นนักสควอชทีมโรงเรียน เป็นประธานกีฬาแผนกสควอช ตีมาหมดไม่ว่าจะเป็นที่เชียงใหม่หรือฮ่องกง ขุนก็ไปมาแล้ว นี่ยังไม่นับแบดมินตันและเทนนิสซึ่งเป็นของตายอีกนะ เขาเป็นว่า กีฬาอะไรที่ใช้ไม้ตี (RACKET) ขุนเล่นได้ทุกอย่าง แม้กระทั่งหลับตาตีหม้อ (แต่ขุนบอกไม่สนุก ลืมตาดีกว่า) ส่วนพวกบาส, รักบี้, ฟุตบอล นั้นถึงแม้แรงปะทะจะสู้ไม่ได้แต่ขุนก็ได้เล่นเสมอมา แถบออกของอย่างนั้นมันต้องเล่นด้วยหัว (บวบ ๆ) ของแก็ การเรียนกับขุน เปรียบเสมือนเพื่อนสนิทที่รู้จักกันมานาน แน่นนอนเพื่อนไม่เคยทิ้งกัน แต่ก็มึนบ้างที่จะต้องทะเลาะกัน เหมือนลิงกับพันนั้นแหละ แรก ๆ ขุนกับการเรียนก็รักกันคืออยู่หอพัก พอเวลาผ่านไป ความสัมพันธ์ก็ชักจืดจาง แล้วเขาก็เริ่มทะเลาะกัน พักหลังนี้ได้ข่าวว่าทะเลาะกันบ่อยไม่ยอมพบหน้า ไม่เหยียบแม้กระทั่งที่ที่การเรียนอาศัยอยู่ (ห้องเรียน) แต่ข่าวล่าสุดบอกว่า ตอนนี้อะไรกลับมารักกันดังเดิมแล้ว ขอให้เธอและเขามีความสุขนะ

ความสามารถของขุนอีกอย่างหนึ่งซึ่งถ้าจะไม่กล่าวถึงจะเป็นความผิดมากก็คือ ขุนเป่าปี่สก็อต ฟังดูก็ธรรมดา แต่ถ้าบอกต่ออีกสักคำทุกคนจะต้องทึ่งในตัวเขา นั่นคือ ขุนเป็นหัวหน้าวงปี่สก็อต เป็นหัวหน้าวงปี่ที่ตัวเล็กที่สุดมั้ง แต่มีความสามารถไม่แพ้ใครทีเดียว ก็บอกแล้วว่า ภายในหัว (บวบ) ของเขามีอะไรอยู่มากมายแต่เขาจะแสดงออกมาให้เราดูเป็นบางเรื่องเท่านั้น

คงจะพอแล้วนะกับการพูดถึงเขา “หล่อง่าย ๆ สไค์ขุน ๆ” อย่าลืมก็แล้วกันถ้าคุณคิดถึงเขา ก็เพียงเปิดโทรศัพท์แล้วหาละครน้ำเน่าคู่สักสองสามเรื่อง...

ภาณุพงศ์ ศิริรักษ์

๔๗๖๕ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สรายุภรณ์ - จิตรลดา

๘๐ ซอยพานิชกุล ถ.สุขุมวิท ๗๑ พระโขนง กทม.

☎ ๓๙๑๙๖๗๕

เสียงเพลงแนวแจ๊ซกระหึ่มออกมาจากห้องปาร์กเก็ตด้วยแรงขับของเครื่องเสียงพันธุ์ผสม (ไทยบ้างฝรั่งบ้างแล้วแต่จะหาอะไหล่ได้) บางทีก็มีเสียงอสุรแทรกผสมออกมาทำเป็นเสียงแซกโซโฟนบ้าง เสียงเบสบ้าง ฟังๆ ดูเหมือนทำท่าจะเพราะ จะเป็นใครอื่นไปไม่ได้ นอกจากผู้ชายอารมณ์ศิลปินอย่างเขาที่เราเรียกว่า ม้า ชื่อที่บ้านคือตุ๊ก แต่แกพยายามจะเปลี่ยนให้เป็นเด็ก (ชื่อเล่นของลิจิต เอกมงคล) ดาราซึ่งแกหลงใหลมาก ทุกวันม้าจะพยายามส่องกระจกดูล้ามของตัวเองว่าเมื่อไหร่จะล้าบิกอย่างพี่เด็กเสียที พยายามหน้อยก็แล้วกันนะ เพื่อน ด้วยความที่มีความรับผิดชอบสูง ม้าจึงต้องรับ (กรรม) ทำบุญชด้อนซึ่งแกก็ยินดี แม้ว่าจะมีเรื่องจุกจิกก็ตาม แต่หลังๆ เราเริ่มระแคะระคายมาว่าเหตุผลที่แท้จริงก็คือ ม้าอยากโตนั่นเอง ซึ่งตอนปลายปีเราก็ก็น้ำคนใหม่ ม้าที่ผอมแต่ล่งฟุง (ม้วนม บาปนะม้า)

ตอนอยู่เด็กสาม ชีวิตของม้าค่อนข้างเรียบง่ายเกรเดจตามโอกาสที่อำนวย แต่ค่อนข้างจะเป็นคนที่โอกาสดีเลยออกจะเกมากหน่อย เรียบร้อยน้อยหน่อย สนุก กำลังเหมาะ (แหม เด็กวัยนี้เขาก็อย่างนั้นแหละ) พอเข้าเด็กในม้าเริ่มออกสำรวจโลกภายนอก ค้นหาและพิสูจน์ข้อเท็จจริงทางฟิสิกส์เกี่ยวกับเรื่องแสง สี เสียง ว่าเป็นอย่างไร มีผลอย่างไรต่อร่างกาย ลงทุนถึงขนาดใช้ตัวเองเป็นหนูทดลอง (เขียนจริงๆ) ม้าใช้เวลาทดลองอยู่ ๑-๒ ปีก็ได้ข้อสรุป ม้าบอกว่า มันไม่เป็นผลดีต่อร่างกาย พอขึ้น ม.ปลาย ม้าจึงหันมาจับหนังสือแทน ซึ่งในช่วงที่ทำการทดลองนั้นไม่ค่อยได้หยิบอ่านเท่าไร

ปรากฏว่าหลังจากที่ม้าหันมาจับหนังสือ ปลายปีนั้นม้าก็ขึ้นมาเป็นอันดับ ๒ ของห้อง ปีถัดมาก็ได้ที่ ๑ ได้รับรางวัลเรียนดี จนถึง ม.๖ แกบอกว่าจะรู้อย่างนี้ขยันตั้งแต่เด็กดีกว่า ไม่อย่างนั้นป่านนี้อาจจะเป็นม้าในอีกรูปแบบหนึ่งก็ได้ ดังนั้นม้าจึงฝากมาเดือนน้องๆ ทุกคนว่าให้ขยันๆ ตั้งใจเรียนกันหน่อย นับได้ว่าม้ามีความเพียรสูงจริงๆ

ด้วยความที่เป็นคนมีอารมณ์ศิลปินเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เรื่องดนตรีจึงเป็นของง่ายสำหรับม้า แกล่นได้ทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นเบส กีตาร์ กลอง คีย์บอร์ด เนื่องจากโรงเรียนให้เลือกเรียนเพียงอย่างเดียว ม้าจึงเลือกเรียนแซกโซโฟน ก็ไม่แปลกอะไรที่ครูสั่งเวียนเขาว่า แซกเทวดา (ประชดรีเป่ล่าวะ) เพราะม้ามีลีลาแพรวพราวเหลือเกิน (หมายถึงลูกเล่นในการหนีไม้ไปซ้อม) แต่กระนั้นก็เถอะ ขนาดซ้อมน้อยยังเป่าได้ก็แล้วกัน แซกเทวดาจะอย่าง ระยะเวลาที่ม้าเลิกเป่าแซก ม้าหันมาเล่นกีตาร์อยู่วงเครื่องสายสากล (ด้วยหัวใจเรียกร้องซำก็ยังไม่ซ้อมบ้างไม่ซ้อมบ้างอยู่ดี แต่คราวนี้ไม่ยกได้ฉายา กีตาร์เทวดาแฮะ)

พูดถึงกีฬาแล้วม้าถนัดตีศคออชมากที่สุด อ้อ แบดมินตัน บาสด้วย วอลเลย์ก็ตี กรีฑาก็ได้ ม้าชอบกระโดดไกล และโดดเข่ง ก้าวกระโดด (ม้าดูเหมือนโดดเข่งเก่งก้อยังไงยังงั้นแหละ) ม้าบอกไว้รอให้ตัวบึกๆ ก่อนเถอะถึงไหนถึงกัน บ่อย่นหรอกนาย

อนาคตเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมเกิดขึ้นได้ แม้โอกาสนั้นมันจะน้อยนิด ม้าอ่านหนังสือมากไปนิดหน่อย ใ้โอกาสอันน้อยมันจึงเกิดขึ้นม้าจึงเลือกหนทางไปเป็น YOUNG EXECUTIVE โดยเริ่มที่ ABAC

สาทิส ชื่นภิบาล

๔๘๘๒ ๒๕๒๓ - ๒๕๓๑

นนทบุรี - จิตรลดา

๒๐/๑๕ หมู่ ๙ แขวงตลิ่งชัน ตลิ่งชัน กทม.

๔๓๕๘๘๐๙

คุณเชื่อกันว่า

มีคนหนึ่ง สามารถอดดิกซันนารี (ขนาดกระเป๋) ได้

มีคนหนึ่ง บรรเลงเพลงปี่สก็อตด้วยอวัยวะส่วนหนึ่งของเขาขณะอยู่ในห้องน้ำได้

และมีคนหนึ่ง กระทำตัวเป็นเครื่องจักรได้ เราเรียกว่า EATING MACHINE

สารพัดที่จะบรรยายคุณสมบัติของชายหนุ่มคนนี้ ไซ้ ไม่ผิดหรอก นายหัวปลาคุณนั่นเอง จริงๆ แล้วนายคุณเป็นคนที่น่ารักมาก ๆ ถ้อยคติโลกนี้เป็นของข้าคนเดียว คุณจะหัวเราะได้ทุกเมื่อ ไซ้ ฟันทั้ง ๓๒ ซี่ ลิ่นไก่ คอหอย ฝ่าปัดกลองเสียง และอะไรอีกหลายอย่างที่อยู่ในช่องคอ ดูเหมือนว่าคุณจะไม่เคยโศกเศร้าในเรื่องอะไรเลย ยกเว้นในเวลาที่คุณหัวใจเข้าเฟือกแต่คุณก็หาคนมารักษาและถอดเฟือกได้ทุกครั้งที่รู้ว่า เป็นเพราะความกระส่อนหรือความเป็นคนรูปร่าง (อย่างเจ้าเงาะตอนยังไม่ได้ถอดรูป) หรือเป็นความไม่ดีของสายดาสาว ๆ เหล่านั้นเอง

คุณเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ได้จบมาจากอักษรเจริญ จากนั้นคุณก็มาต่อที่เด็กเล็กสอง ถ้าใครได้เห็นคุณตอนเด็ก ๆ อาจอุทานคำที่อุบาทว์ ๆ ออกมาสักสองสามคำ ก็ไม่เป็นความผิดอะไร เพราะคุณเป็นเด็กดำและอ้วน (หรือเด็กอ้วนที่ดำก็ไม่ทราบ) แถมยังปากกว้างอีกด้วย ผิดกับตอนที่หึง (ดูเหมือนไม่) ดำ หึง (ดู) ไม่อ้วน แล้วยังปาก (ดู) ไม่กว้าง

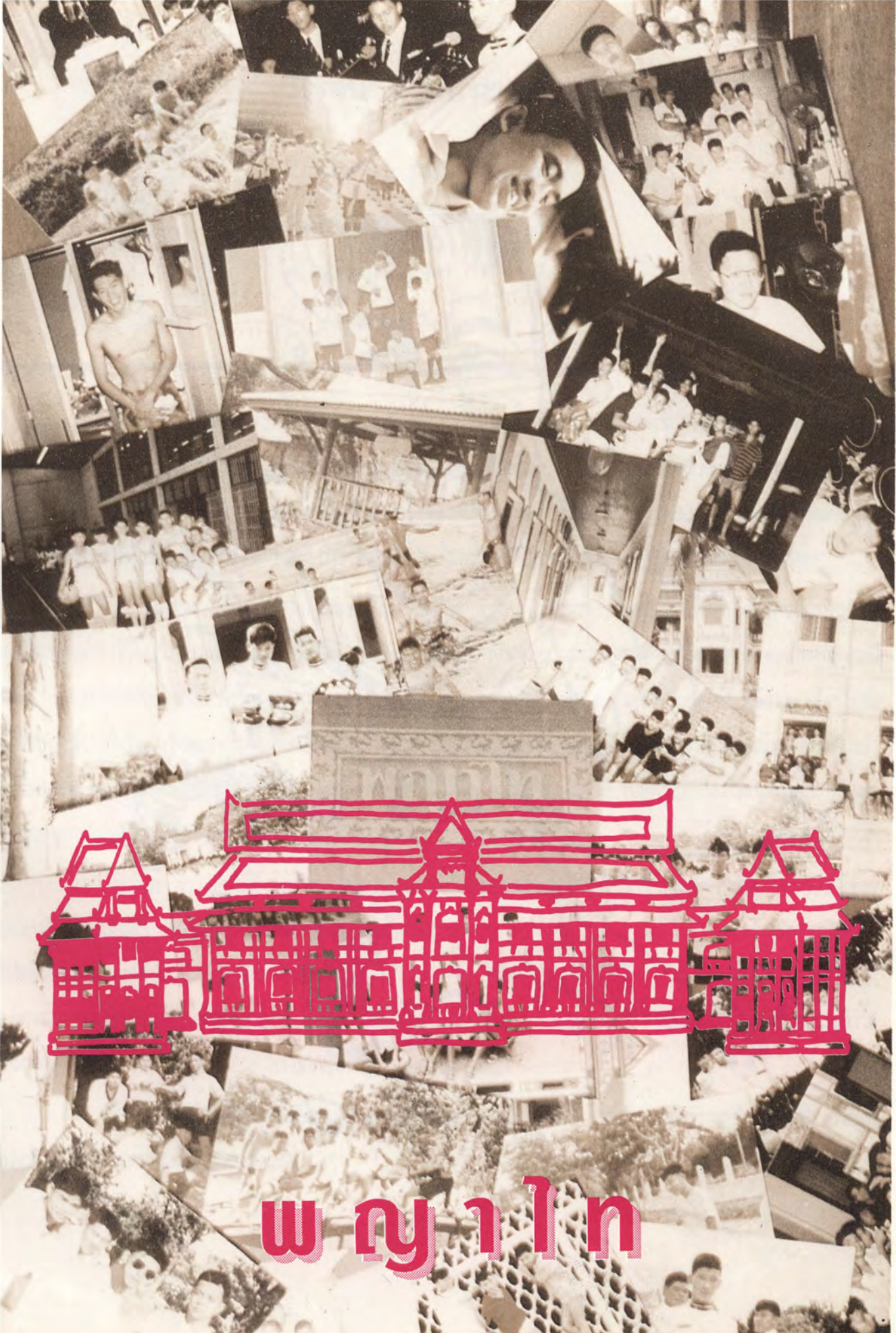
เวลาผ่านไป คุณก็เลื่อนขั้นขึ้นมาเรื่อย ๆ พอ ม.๑ คุณก็เข้ามาอยู่จิตรลดาแห่งนี้ด้วยกับเรา สิ่งที่คุณจำได้สนิทก็คือ วันเกิดของคุณเป็นวันที่พวกเราโดนทำโทษโดยหัวหน้า แล้วด้วยที่ ม.๗ วันนั้นเป็นวันที่สนุกสนานมาก เราวมฉลองวันเกิดด้วยกันพร้อมเพรียงทุกคน ด้วยหยาดเหงื่อและกำลังกาย สำหรับตัวคุณเองคืนนั้นใจถึงกับพูดไม่ออกเขียวแหละ

จริงๆ แล้วคุณเป็นคนหัวดีเพียงแต่ว่าคุณไม่ขยันเท่านั้นแหละ ผลการเรียนของคุณจึงไม่เด่นและไม่ค่อยจนเกือบดับ มากกลาง ๆ ตลอด ถ้าคุณขยันสักนิดคุณจะไปได้สวยเขียวแหละ แม้กระทั่งโรงเรียนนายเรือวากาศที่คุณเคยอยากเข้า

ด้านกิจกรรมคุณก็ไม่เบาเหมือนกัน คุณเป็นนักกีฬาตัวสำคัญของคณะในทุกประเภทตั้งแต่เล็กจนโต ถ้าขาดคุณนักกีฬาจะเกิดอาการหิวน้ำ และหมดแรงเอาง่าย ๆ แต่คุณก็มีพรสวรรค์ในทางว่ายน้ำพอตัวเขียวแหละ ว่ายน้ำตั้งแต่เด็กจนโตความลับอย่างหนึ่งที่ตัวเองภูมิใจมากก็คือ คุณลงแข่งว่ายน้ำท่าผีเสื้อ พอถึงน้ำนั้นคุณก็จะเอาขาลงเดิน แล้วก็ตีแขนแรง ๆ ให้น้ำกระจ่าย ๆ คนจะได้มองไม่เห็น นี่เป็นสาเหตุที่ทำให้คุณได้ลงว่ายน้ำผีเสื้อทุกที

คุณเป็นคนที่ชอบดนตรี เราจะเห็นคุณเดินร้องเพลงทุกวัน แม้กระทั่งตอนอาบน้ำ เพราะฉะนั้นเครื่องดนตรีที่คุณเล่นจะต้องเป็นหลักสำคัญของวงคุณจะเข้าถึงอารมณ์ของเพลงมากที่สุด คุณก็คลอ TIMPANI ใหว่งจุฬา ตั้งแต่เด็กจนโต นอกจากนี้คุณยังเป็นดรัมฯของวงปี่สก็อตอีกด้วย (ไม่มีใครเลือกคุณหรือคุณสถาปนาตัวเอง ยึดอำนาจเขามา) การเป็นดรัมฯทำให้คุณภูมิใจมาก เดินเก๊กไปมาซึ่งต่อมาก็มีปรากฏการณ์ประหลาดเกิดขึ้นกับคุณ กล่าวคือ หูของคุณจะเริ่มงอนขึ้น และศีรษะจะเริ่มแบนลง ๆ สังเกตดีจะพบครานกยูงอยู่ที่หน้าผากของคุณ นกยูงนี้ผู้หญิงสังเกตไม่เห็นแต่ผู้ชายจะเห็นได้ชัดมาก คุณยังมีหน้ามาบอกอีกนะว่าของคุมนะ รุ่นใหม่เขาเรียกอู่นทิพย์ ตอนนั้นคุณไปเดินโชว์ครานกยูงอยู่แถว ๆ เท็กซัส โน่นนะ !

វិទ្យាល័យ

Tom 91

วิโรจน์ งามประเสริฐ

๔๗๖๗ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

นันทอุทยาน - พญาไท

๓/๑๐ สุขุมวิท ๑๗ พระโขนง กทม.

☎ ๓๙๐๐๖๔๗

เปี้ยก เป็นชื่อของชายหนุ่มรูปร่างคล้ายมนุษย์นี้ ในตอนเด็กๆ เพื่อนๆ จะเรียกเขาว่า “เอี้ยก้วย” ด้วยความที่ใบหน้าของเขาคล้ายกันกับพระเอกหนังผู้นี้ แต่พอโตขึ้นเพื่อนๆ เห็นว่าคงจะน่ารักเกินไป ไม่เหมาะกับบุคลิกและรูปร่างของเปี้ยก จึงรวมหัวกันตั้งชื่อให้เขาใหม่ เช่น ก่า กักเฮง กิกเฮง และอีกหลายชื่อสุดแต่เพื่อนจะหามาตั้งให้ ก่า จึงกลายเป็นบุคคลหนึ่งที่มีชื่อมากที่สุดในรุ่น เคยมีคนถามถึงความหมายของชื่อเหล่านี้ ก่าจะตอบว่า มันเป็นคล้ายๆ กับชื่อไอโซโทป ไอโซโทน ของเปี้ยกนะแหละ

การเรียนของก่าเป็นไปตามทำนองคลองเปรมประชากร วันไหนน้ำขึ้นการเรียนของก่าก็จะดีขึ้น วันไหนน้ำลงก็ปริ้มๆ แต่ก็สามารถดำรงชีวิตอยู่ในโปรแกรมวิทย์-คณิตได้จนจบและยังได้รับเลือกเป็นหัวหน้าคณะกับเขาค้ออีกผู้หนึ่ง ปกติก่าจะเป็นคนอารมณ์ดีคนหนึ่ง แต่ยามใดที่ก่าโกรธโลกทั้งโลกจะมัวหมองลงทันที แม้แต่ดาวดลกยังยิ้มไม่ออก เมื่อเจอรอยยิ้มของก่า ที่น้องๆ พร้อมใจกันตั้งชื่อให้ว่า ยิ้มปลิดชีพ (แม้แต่รอยยิ้มยังมีชื่อเลย) ถ้าจะให้เล่าประวัติของก่าคงต้องทำหนังสือให้ก่าคนเดียวอีกเล่มหนึ่ง วิกรรมของก่ามีเพียบ เช่น ชอบทำตัวเป็นยันมาร์หรือคูโบต้า ลีลาการกินอาหารที่ไม่คิดว่าคนสามารถจะทำได้ เป็นที่ชอบทำอะไรสนุกๆ เช่น กระโดด บัดลูกบอลกลางสนามปูนเล่นอย่างหน้าตาเฉยโดยบอกว่านี่กว่าอยู่กลางสนามหญ้า

ด้านกีฬา ก่า เล่นได้ดีทุกอย่าง รักบี้ก่าก็ได้เล่นในทีมโรงเรียนชุตชนะเลิศ และยังเลยเถิดไปยังเยาวชนทีมชาติด้วย จนทางโรงเรียนเห็นลีลาการเล่นของก่าแล้วต้องใจอ่อนมอบเครื่องหมายสามารถให้ก่าไปครอบครอง ในด้านดนตรี ก่าเคยเป็นนักกีไวโอลินตัวฉกาจ แต่ก่าทนฟังคำชมของเพื่อนที่คล้ายกับจะส่งเสริมให้ก่า (เลิก) เล่นต่อไปไม่ไหว ก่าจึงหลบหายหน้าหายตาไปจากวงการท่ามกลางเสียงร้องไห้ยินดีของเพื่อนฝูง แต่ก่าก็ยังสามารถคว้าเครื่องหมายสามารถทางดนตรีมาครองได้อีกหนึ่งชิ้น คงจะวัดความสามารถจากการที่ก่าชอบร้องเพลงกับวง หลังจากที่ก่าเริ่มมีกับอะไรบางอย่าง

ปัจจุบันก่ากำลังสานต่อความฝันของก่าเอง อยู่ที่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อนๆ ก็ได้แต่หวังว่า ก่า คงไม่จีบสาวจนลืมเรียนซะก่อนนะ

ชานิกกร มหาวรรณ

๔๘๗๐ ๒๕๒๓ - ๒๕๓๑

นันทอุทยาน - พญาไท

๒๐๗/๑ ต.ห้วยทราย อ.หนองแค จ.สระบุรี

☎ (๐๓๖) ๓๗๑๓๔๕

ชา เป็นบุคคลที่โลกเกือบลืมแต่ยังไม่ถูกลืม แม้บางครั้งจะถูกแกล้งลืมหรืออะไรก็ตาม ชื่อเดิมที่เป็นตำนานของชาคือ ฟองน้ำ ชาใช้ชื่อนี้เมื่อตอนที่ชาเป็นเด็กบริสุทธิ์ไร้ราศีแปดเปื้อน กระทั่งเพื่อนๆ เห็นว่าชาถึงวัยที่รู้จักโลกมากขึ้นจึงกลับมาใช้ ตามเดิม ชาเป็นคนที่ถูกศรัทธาให้สังคมมาก จนเป็นเหตุให้การเรียนกับชาเป็นเหมือนเส้นขนาน ที่นานๆ จะมีโอกาสมาพบกันสักครั้ง ดังนั้นเพื่อนๆ จึงไม่แปลกใจมากนักเมื่อกลับมาจากศึกเรียนแล้วเห็นชาตาแดง อากาของชาจะกำเร็บมากในช่วงคาบ ๕-๖ ของแต่ละวัน ถึงแม้ชาจะมีโรคนีมาเกาะเกาะแต่ชาก็สามารถจบมาพร้อมกับเพื่อนๆ ได้ท่ามกลางความใจหายใจคว่ำของคุณครูหลายๆ ท่านรวมทั้งพวกเราด้วย

ตอนเป็นนักเรียนหากใครจะพบชาต้องหลังจาก ๑๔.๐๐ ไปแล้ว เพราะชาถือว่าชีวิตวันใหม่ของชาจะเริ่มตอนนี้ ทุกคนจะเห็นชาโลดแล่นไปวงเครื่องสายเป็นประจำ ด้านดนตรีนี้ชาก็เป็นหนึ่งในตองอูเหมือนกัน ความสามารถด้านนี้ของชาไม่ได้อยู่ไปกว่าใครถ้าเพียงแต่ชาไม่อุทิศเวลาให้สังคมมากเกินไป แต่ขนาดนั้นลีลาการเกี่ยวเบสก็หาใครในโรงเรียน (มั่ว) เท่าชาได้ จนทางโรงเรียนกลัวว่าโรคาพาฬเวรจะกำเร็บไปถึงวงอื่นๆ ได้ จึงจำใจมอบเครื่องหมายสามารถให้ชาไป ดนตรีอีกชิ้นที่ชานักดีก็คือ กีตาร์ วันไหนที่ใครโชคดีกว่าคนอื่นไปนั่งเล่นที่ช่องลมคณะ แล้วเจอลาตามไปนั่งดีดกีตาร์ร้องเพลงให้ฟัง หลายคนพยายามจะลุกเดินหนี แต่ตอนหลังก็ต้องกลับมานั่งฟัง เพราะถ้าไปแล้วอาจโชคร้ายกว่านั่งฟังอีก หลังจากนั้นแล้วจะเห็นคนพวกนี้นั่งซิมทำตาเหม่อลอย หลังจากชาจบคอนเสิร์ตของเขาแล้ว ไม่ใช่ว่าเสียดยหรอก แต่เกิดอาการพันเพื่อนไปชั่วขณะหนึ่งนั่นเอง หลังจากนั้น ๒-๓ วันจึงจะกลับมาเป็นตัวของตัวเองเหมือนเดิม

ในด้านกีฬาชาก็ทุ่มเทให้หมดตัว จนทางโรงเรียนยอมให้เล่นในทีมโรงเรียนชุดชนะเลิศศรีภู่ประเภทโรงเรียน และชายังดีดริบ์เขียวชนทีมชาติด้วย

และชายังได้รับเลือกเป็นหัวหน้า ๒ ของคณะ ด้วยลีลาการปกครองของชาจึงทำให้คณะปั่นป่วนไปพักหนึ่ง ตอนที่ชาไปศึกษาวิชาปลัดอยู่ที่คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พวกเราก็ได้แต่เฝ้าดูว่าประเทศชาติจะปั่นป่วนแค่ไหนถ้าชาได้เป็นปลัดสมใจ อธิษฐานสิจ๊ะ

อาณัฐ ด้อยู่

๔๘๘๙ ๒๕๒๓ - ๒๕๓๑

สราญรมย์ - พญาไท

๘๔/๒๕ ซอย ๕๙ ถ.พหลโยธิน ต.คลองถนน บางเขน กทม.

☎ ๕๒๑๐๓๘๒

“อาณัฐ” หรือ โก้ ชื่อนี้เป็นที่รู้จักกันในคณะพญาไทของเรา แต่คงไม่เท่ากับชื่อที่พี่ตั้งให้ว่า “แคะรู” แม้คณะอื่นถ้าเอ่ยชื่อนี้ขึ้นมาก็ต้องรู้จักทันที โก้เป็นหัวหน้าที่ทำหน้าที่ได้ดีคนหนึ่ง เล่นกีฬาทางน้ำก็ โอ.เค. (ย่อมาจาก โอ้ ! แคะรู) รูปร่างหน้าตาก็ใช้ได้ คล้ายๆ คน โก้ยึดหลักที่ว่าความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จย่อมอยู่ที่นั่น ดังนั้นโก้จึงทุ่มสุดตัวกับการเรียนจากห้องที่ ๓ มาที่ ๒ ที่ ๑ จนได้บรรจุเข้าโปรแกรมวิทย์-คณิตของโรงเรียนตามคาด แต่ผลจากความพยายามครั้งนี้ ทำให้ทรงผมของโก้กลายเป็นสีเทาเกือบทั้งหัว ดังนั้นที่ดูในท้องของโก้จะเต็มไปด้วยน้ำมันนวดศีรษะต่างๆ หลากยี่ห้อวางอยู่เต็มไปหมด โดยเจ้าตัวเสแสร้งว่าชอบลวดลายที่ขาว

ด้านกิจกรรม อย่างที่บอก โก้ไม่ชอบเหมือนใครและไม่ชอบให้ใครเหมือน จึงสมัครเข้าทำงานกับสมาคมหนังสือพิมพ์ จนได้รับเลือกเป็นบรรณาธิการของสมาคมของโรงเรียน (เพราะมีอยู่คนเดียว) ท่ามกลางเสียงโห่ร้อง (ให้แก่ถึง) ยินดีของน้องๆ ในสมาคม พอลาออกไปพักผ่อนก็ยังถูกเชิญตัวให้ไปเป็นที่ปรึกษาอีก เลยสนุกกันใหญ่ (จริงๆ แล้วให้กลับมาใช้หนี้ต่างหาก)

การดนตรีนั้นโก้บอกว่า “...ซนโคไม่มีดนตรีกาล ในสันดานเป็นคนชอบกลนั๊ก...” แต่โก้เพียงแต่คล้ายๆ คน เพราะฉะนั้นถ้าโก้ไม่มีดนตรีในสันดาน ก็ไม่น่าจะเป็นเรื่องชอบกลเท่าไร อย่างไรก็ตาม โก้ก็ได้พยายามที่จะหีบจับอยู่เหมือนกัน ไม่ว่าจะไวโอลิน, แมนโดลิน แต่พอจับที่ไรก็ได้เรื่องทุกที ก็ยังดีที่เจ้าตัวสำนึกได้

กีฬา เนื่องจากโก้ไม่ค่อยสนตัดเรื่องสี เวลาอยู่บนบก เลยสละสิทธิ์กีฬาทางบกเข้าไปแหวกว่ายอยู่ในสระของโรงเรียนแทน ซึ่งก็เป็นไปตามคาด โก้เล่นได้ดีจนคิดที่มคณะตั้งแต่เด็กด้วยความเป็นปีศาจแก่เจ้าสระของโก้จึงทำให้โก้สามารถนำถ้วยน้ำกลับมาเก็บคณะได้ ด้วยความฉกฉวยเองจนทำให้เจ้าตัวติดทีมโรงเรียนแล้วได้รับเครื่องหมายสามารถสมบูรณ์ทางด้านกีฬามาอวดที่บ้านได้เช่นกัน ส่วนกีฬาประเภทใช้แรงแขนโก้ก็ผ่านมาบ้างพวก แบดมินตันและวอลเลย์ ซึ่งก็ O.K. (โอ้ ! แคะรู) ของแบบนี้มันอยู่ที่ดวงและจังหวะฝีมือ

เนื่องจากโก้เป็นหัวหน้าที่ได้รับความไว้วางใจจากเพื่อนๆ (อย่างเกือบเต็มใจ) ให้คุมบัญชีของคณะ โก้ก็ทำได้ลงตัวทุกครั้งท่ามกลางการเฝ้ามองของเพื่อนๆ ว่าจะเดือดร้อนด้วยหรือเปล่า ตอนนี้โก้ไปเกาะเกาะสาวๆ โจร๋มาดเฒ่าหัวงูอยู่ที่คณะ เศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ทุ่งบางเขน ใครสนใจก็ตามตัวได้ เจ้าตัวบอก ขอพี่ก่อน พี่แก่แล้ว

คมกฤษ ไกรสวัสดิ์

๔๗๒๐ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สราญรมย์ - พญาไท

๕๙/๕ ซอยสวัสดิ์โชติ ถ.กรุงเทพมหานคร บางเขน อ.เมือง นนทบุรี

☎ ๕๒๕๐๘๔๖

“ป๊อป” หนุ่มรูปหล่อคนหนึ่งของคุณะที่ตามปกติจะมีอยู่น้อยมาก แต่คนในคณะมักพากันคิดว่าดีที่สุดในแล้ว ดังนั้นป๊อปจึงโชคดีค่อนข้าง (น้อย) มากที่ได้มาอยู่คณะนี้ ป๊อปเป็นคนที่มมีเพื่อนมากคนหนึ่ง เนื่องจากป๊อปเป็นลูกหลานของพวกยอดมนุษย์จึงรักความยุติธรรมมาก หากเห็นอะไรที่ไม่ยุติธรรมจะสวมวิญญาณเข้าเรียกร้องทันที เพื่อนจึงนิยมชมชอบ นอกจากนั้นก็มีสาวที่อื่นแวะมาเยี่ยมเยียนป๊อปเสมอ เพื่อนๆ เลยชอบอยู่ใกล้ป๊อปมาก แต่มีใครบางคนบอกว่าป๊อปชอบอ่านคอลัมน์ลุ่มหนวด กับโก้ ฅ ปากน้ำ เป็นประจำ เลยมีเพื่อน (สาว) เยอะ แต่ระยะหลัง ป๊อปเป็นอิสระมากขึ้น เพราะเพื่อนพากันไปอ่านวัยหวานแทน เนื่องจากมีรูปให้ดูด้วย แต่ป๊อปก็เหงาได้ไม่นาน ก็มีคู่หูแบบเดียวกันมาเป็นเพื่อน ที่เรียกว่าสวรรค์กล้วยน้ำพริกจะจัดซื้อต้องส่งปลาทุลงมาคู่กัน เพื่อนคนนั้นชื่อ เป้ ซึ่งมีอะไรที่คล้ายป๊อป เรื่องจึงไม่จบง่าย ๆ เมื่อน้ำพริกกับปลาทุมาเจอกัน

ด้านการเรียนของป๊อปไม่เด่นเท่าไรนัก เพราะป๊อปมักจะส่งตาวานให้กับอาจารย์สาวบ่อย ๆ จนลืมนเรียน แต่ถ้าเป็นอาจารย์อายุน้อย (มาก) ป๊อปจะแกล้งหลับ หรือไม่ก็ส่งตาวานกับต้นไม้ หรือคนขับรถที่เป็นผู้หญิงแทน กระนั้นก็ตามป๊อปก็สามารถดูข้อสอบผ่านมาจนจบพร้อมกับเพื่อนได้อย่างน่าอัศจรรย์

ด้านดนตรี ด้วยความที่มีเพื่อนสาวมาเยี่ยมเสมอ ป๊อปจึงสมัครใจเข้าวงดนตรีเครื่องสายสากล โดยกะเรียนก็คาริไวร์วงจับสาว ๆ แต่เรียนเท่าใดก็ไม่ดับหน้าเท่าไร เลยมาสะสมเทปเพลงคู่แทน จนเพื่อนคิดว่าป๊อปเป็นเอเชนด์ของ R.S. SOUND เพราะมีเทปเพลงคู่ของ บุ่มกับชมพู เต็มไปหมด- แต่ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จ ป๊อปจึงหันมาจับคาตาเดินนำหน้าวงโยธาติดแทน โดยบอกว่าเห็นวิชิตดี เพื่อน ๆ ได้แถมองด้วยหัวตา เนื่องจากต้องเดินในแถว และป๊อปก็ทำหน้าที่ได้ดีจนทาง ร.ร.ต้องมอบเครื่องหมายสามารถให้ป๊อปมาโชว์ พ่อ-แม่บ้าง

ด้านกีฬา ป๊อปเป็นผู้มีพรสวรรค์ด้านกีฬาคนหนึ่ง จับกีฬาชนิดไหนเป็นต้องได้ดีได้ดี แม้จะมีปัญหาในเรื่องของกระดูกบ้าง แต่ก็ไม่ใช่ปัญหาเพราะป๊อปหันมาเสริมแคลเซียมเสมอ จนหวังได้เตะเตะป๊อปจึงกลับสูสนามหน้าอีกครั้งหนึ่ง อย่างที่ทุกคนคาดไว้ว่าป๊อปต้องทำได้ดี และป๊อปยังสามารถเป็นหนึ่งในทีมรักบี้ของโรงเรียนอีกด้วย กีฬาที่ดีพอ ๆ กัน คือ ฟุตบอล ป๊อปเล่นตำแหน่งศูนย์หน้าเบอร์ ๙ โดยบอกว่าจะเอาแบบ ปิยะพงษ์ แต่กองหลังคณะอื่นไม่ค่อยเล่นด้วย ป๊อปจึงวิ่งเลขลูก (สม่า) เสมอ ด้านกรีฑाप๊อปก็ฝึกร่างกายอย่างหนักเพื่อเอาชนะในการวิ่ง ๑๐๐ ม. แต่สงสัยหนักไป ป๊อปจึงวิ่งเข้าเส้นเหมือนกันเพียงแต่คนอื่นวิ่งเร็วเกินไปเท่านั้นเอง

นิสัยลูกหลานยอดมนุษย์ทำให้ป๊อปหัวหน้าคณะปกครองน้อง ๆ อย่างพี่-น้อง จนคืนสุดท้ายคอนพูดอ่าล่าน้องหลายคนร้องไห้อย่างกลั้นแล้วกลั้นอีก ตอนนั้นถ้าใครอยากมีเพื่อนที่อ่านลุ่มหนวดลองแวะไปคุยกับป๊อปได้ที่คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เฉลิมเกียรติ เกยานนท์

๔๗๓๐ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สราญรมย์ - พญาไท

๒๒๔ ถ.จ๊กกะพาก อ.เมือง จ.สมุทรปราการ

☎ ๓๙๕๐๔๙๘, ๓๙๕๒๐๗๘

บุรุษหนุ่มใบหน้าคมคาย หุ่น รูปร่าง ท่าทาง เป็นที่ทรมานใจน้องๆ ในคณะมากมาย เดิมทีเขียวแต่แรกเริ่มนั้น ทางบ้านเห็นแนวร่างกาย และคอนเทนต์ใหม่ๆ คงจะร้องแคงเหมือนช้างเวลาตกมัน เลยตั้งชื่อให้ว่า “ช้าง” แต่พวกพี่ๆ และเพื่อนๆ ก็กลัวว่า ช้างจะเกิดค่อมขึ้นมาแล้วจะขู่ เลยเปลี่ยนให้เป็น “เด็ก” แทน เห็นตัวใหญ่อย่างนี้ แต่เด็กก็เป็นคนใจดีพอสมควรเหมือนกัน แต่ความใจดีของเด็กนั้น ไม่รู้เป็นอย่างไร น้องๆ ในคณะทำไมมองข้ามไป ยังความน้อยใจมาสู่เจ้าตัวบ้างในบางเวลา ด้วยความรับผิดชอบและมดมั่นแน่วแน่ของเด็ก ทำให้ผู้กำกับคณะสุดที่รักของเราเล็งเห็น จึงแต่งตั้งให้เด็กเป็นหัวหน้าคณะคนหนึ่ง ไว้คอยคบบัณฑิต และคบบเพื่อนน้องๆ ให้อยู่ในระเบียบ ซึ่งเด็กก็ทำหน้าที่ได้เป็นที่น่าพอใจ เรื่องความสัมพันธ์กับเพื่อนๆ นั้น ห้องของเด็กเป็นห้องที่เพื่อนๆ ทั้งในคณะและนอกคณะเดินเข้าเดินออกอย่างมีจุดประสงค์ ห้องของเด็กนั้นอุดมสมบูรณ์ไปด้วยของกินมีมาให้เพื่อนๆ กินอย่างไม่รู้จบสิ้น โดยเฉพาะเวลาดึกๆ จนเพื่อนๆ ตั้งชื่อห้องให้ว่า “เรอรัก เรอสำราญ”

ด้านการเรียน เด็กเป็นคนหนึ่งที่มีความเสมอดันเสมอปลายตั้งแต่เล็กจนโต เด็กถือคติ “เรียนเท่าที่ใจอยากเรียน” ด้วยอารมณ์แห่งศิลปิน ทำให้โรงเรียนเห็นแวว เลยเลือกให้เรียนโปรแกรมศิลป์ทั่วไป ซึ่งเด็กก็ผ่านมาได้อย่างสบายๆ

เรื่องดนตรี การที่เด็กเป็นคนทีดนตรีในหัวใจเด็กจึงเลือกเข้าวงเครื่องสายสากล จบก็ดาร์ซันดีด ๕ คอร์ส วันไปวนมาจนหัวหน้าวงเห็นใจ มอบเครื่องหมายสามารถดนตรีมาให้ชมเชย

ด้วยความเป็นลูกน้ำเต็มเต็มตัว เด็กจึงเลือกเล่นกีฬาน้ำตั้งแต่เกิด คือ ว่ายน้ำ ซึ่งเด็กก็ทำชื่อเสียงให้กับโรงเรียนไม่น้อย แต่เจ้าตัวต้องการจะให้เพื่อนๆ เห็นความสามารถทางด้านกีฬาประเภทอื่นๆ บ้าง จึงหันหน้าขึ้นบคมมาจับลูกรักบี้ อาจจะลู่ไปไม่ถูกทิศทางบวกกับประสบการณ์ยังอ่อน จึงทำให้เจ็บตัวไปหลายครั้ง เด็กจึงกลับไปรับตำแหน่งประธานว่ายน้ำ ที่รอเด็กอยู่ด้วยความสามารถจึงทำให้โรงเรียนเห็นใจ มอบเครื่องหมายสามารถกีฬาประดับอกเสื้ออย่างน่าภูมิใจ

อีกสิ่งหนึ่งที่เด็กถนัดมากบนโต๊ะอาหาร คือ การกิน เด็กกินได้รวดเร็วและหนักแน่นมาก โดยเฉพาะน้ำปลา เด็กกินได้มากมาย ผิดปกติ เด็กกินมื้อละประมาณ ๓-๔ ซ้อนโต๊ะ ซึ่งเจ้าตัวก็กินได้อย่างหน้าตาเฉย “ซึ่งถ้าวันไหนน้ำปลาขาดโลก เด็กคงขาดใจ”

มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ไม่รู้ว่าเด็กเกิดพิศอะไรขึ้นมา คิดจับไมค์ร้องเพลงคงอยากจะเป็นศิลปินเดี่ยว แต่คงเห็นใจน้องๆ จึงต้องแขวนไมค์ด้วยความจำเป็น แต่หลังจากเลิกร้องเพลงแล้ว เจ้าตัวคงเห็นว่าเสียงของตัวเองอยู่ว่างๆ จึงคิดใช้ให้เป็นประโยชน์ คราวนี้เด็กใช้เวลาช้อมนานกว่าครั้งก่อน โดยเป็นหัวหน้าคุมแถวในการแข่งระเบียบแถว ด้วยมาดอันคงทน ทำให้น้องๆ เกรงใจในความทุ่มเทของพี่เด็กจึงต้องจำใจ (ตั้งใจ) ช้อมอย่างแข็งขัน จนทำให้กรรมการเห็นความพร้อมเพรียง จึงมอบถ้วยของปีให้อย่างไม่ขาดเย็น

ความยุติธรรมเป็นศักดิ์ศรีของลูกผู้ชาย จึงทำให้เด็กเปลี่ยนแนวจากศิลปิน มาเรียนนิติศาสตร์แทน ถ้าเพื่อนๆ น้องๆ คนไหนอยากพบกับเด็กก็ได้เลย ที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพ เพียงจับหนึ่งก็ถึงแล้ว

วริสร รักษ์พันธ์

๔๗๒๐ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สราญรมย์ - พญาไท

๘๙/๑ ถ.สุขสวัสดิ์ บางประกอก ราษฎร์บูรณะ กทม.

๐ ๔๒๗๖๘๔๐

วริสร หนู่มลูกน้ำเค็มแห่งจังหวัดชุมพร ซึ่งเขาได้อยู่กับเรามาตั้งแต่ ป.๓-ม.๖ โดยที่ตัวไม่ค่อยมีการเปลี่ยนแปลงเท่าไรนัก วริสรเป็นชื่อที่ทางบ้านตั้งมาให้ แต่เพื่อนๆ นึกอิจฉานชื่ออันแสนโรแมนติคนี้เลยเปลี่ยนให้ใหม่เป็น จ๋อง หรือ E.T. แทนโดยดูจากบุคลิกและความคล้ายคลึงรวมๆ นั้นเอง จ๋องบอกกับตัวเองว่า ชอบสายลม แสงแดด เกล็ดการข่มเหงรังแก เกล็ดการถูกลูกคนจน ฟังคูแล้วออกจะเลี่ยนๆ เหมามากมายอยู่ แต่ก็ต้องทนเอาหน่อย จ๋องชอบมุ่งทำอะไรเป็นพักๆ พอเบื่อแล้วก็ทิ้งอย่างไม่ใยดีเปรียบได้กับพายุเกย์ที่โถมพังบ้านเรือน และฝากรอยแผลไว้กับชาวใต้ซึ่งเป็นแหล่งทำเงินของจ๋องเอง จ๋องเป็นคนชอบลองอะไรใหม่ๆ เคยชอบอ่านหนังสือสงครามอยู่พัก แต่แม่กลัวว่าลูกจะชอบความรุนแรง เลยให้เปลี่ยนมาเล่นกีฬาแทน จ๋องเลยตามใจแม่เปลี่ยนมาดกปลาแทน แม่ก็กลัวลูกจะบวบอีก จ๋องก็เลยเปลี่ยนใจหันมาเล่นกอล์ฟตั้งแต่โกตักขุนแผน ยันรุ่นล่าสุด ครั้งหนึ่งจ๋องเคยเฝฝันว่าอนาคตอยากจะเป็นดากอล์ฟอย่าง อีรพีงษ์ แต่เนื่องจากไม่มีนางแบบคนไหนมาถึง ที่จะเลือกจ๋องถ่ายแบบให้ จ๋องเลยต้องพักเรื่องนี้ไว้ก่อน จนในที่สุดเพื่อนๆ ก็เห็นใจ เลยยอมเป็นนายแบบให้จ๋องเล่นชัตเตอร์เล่นๆ ไปก่อน จ๋องเคยบอกว่าความสำเร็จเริ่มจากศูนย์ทั้งนั้น แต่จ๋องลืมไปว่ามีบวก็ต้องมีลบ จ๋องเคยส่งรูปไปประกวดในหัวข้อ ดอกไม้กับแมลง แต่กรรมการบอกว่าส่งรูปผิดหัวข้อ เพราะรูปที่ส่งมาน่าจะตั้งชื่อได้ว่า อั่งมีอมาร มากกว่าจึงทำให้พลาดไป

เรื่องการเรียนจ๋องบอกว่า การเรียนเปรียบเสมือนเส้นกราฟ มีขึ้นก็มีลงตามราคาหุ้นใน LONDON เมื่อหุ้นใน LONDON ตกในไทยก็ตกด้วย และการเรียนของจ๋องก็จะแปรตามเช่นกัน และเวลาหุ้นขึ้นการเรียนจ๋องก็จะขึ้นเช่นกัน อาจารย์บอกว่าเราต้องพิสูจน์ความทนท้องฟ้า แต่จ๋องบอกว่าความมันอยู่บนฟ้าก็ได้อยู่แล้วจะต้องไปพิสูจน์อะไรให้มันมากเรื่อง จ๋องเลยเมินจากโปรวิทย์ หันเหชีวิตเข้าสู่โปรศิลปะ ใช้ชีวิตเยี่ยงศิลปิน จนเกือบตั้งตัวไม่ทัน มารู้ตัวอีกทีก็ได้รับรางวัลเรียนดีจากเจ้าฟ้าเพชรรัตน์ ๗ ไปแล้ว ยังความภูมิใจไม่เลิกกราบจนทุกวันนี้

นอกจากได้รับรางวัลเรียนดีแล้วจ๋องยังได้รับรางวัลผู้ช่วยเหลือกิจการของโรงเรียนในฐานะหัวหน้าวงเครื่องสายสากล ยังความดีใจให้กับผู้เกี่ยวข้องและเพื่อนๆ (ทั้งที่ไม่เกี่ยวข้องด้วยเลย) หากถ้าใครมีเวลาว่างไม่รู้จะไปเที่ยวไหน ลองแวะลงสู่ภาคใต้ ที่ชุมพรคาบาน่า สวรรค์บนผืนทรายได้ทุกเวลา หรือสาวไคต้องการจะหาครูสอนคาน้ำจ๋องก็พร้อมบริการด้วยความเต็มใจ (ทุ่มสุดตัว)

งานทางด้านโรงแรมจ๋องมักพูดเสมอว่ามันเหมาะกับจ๋อง จ๋องจึงได้เข้าศึกษาต่อที่คณะศิลปศาสตร์สาขาการโรงแรม มหาวิทยาลัยรังสิต ท้ายนี้ถ้าเพื่อนๆ ต้องการไปเที่ยวชายทะเล แต่ไม่รู้จะไปไหนดีลองติดต่อกับจ๋องดูสิ แล้วเพื่อนๆ จะรู้ว่าชายทะเลที่ไหนดีที่สุดในที่สุด

วัฒนา รุ่งรุจิเมช

๔๗๗๐ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สราญรมย์ - พญาไท

บ.ถาวรวัฒนาภักดิ์ จก. ๑๗๐/๘-๑๐ ถ.ประดิพัทธ์ สามเสนใน
พญาไท กทม. ๑๐๔๐๐

☎ ๒๗๑๑๑๖๓

หนุ่มเชื้อเจ้าจากดินแดนดงวังวน ที่มีชื่อทางบ้านว่า ป้อป ซึ่งฟังแล้วมันขจัดๆ ไม่ค่อยเข้าหูเท่าไร จึงพร้อมใจกันตั้งชื่อให้ใหม่ว่า ชิน ซึ่งเจ้าตัวยอมรับอย่างอ้อมแอ้มว่าก็เพราะดีนะ ชินเป็นจอมยุทธ์ผู้หนึ่งที่เรียกเสียงหัวเราะจากเพื่อนๆ ได้ ซึ่งส่วนใหญ่จากการทำตลกที่ไม่ตลกของชินมากกว่า ชินเป็นคนขี้อายที่หน้าทอน (ภาษาสุภาพ) ที่สุดคนหนึ่ง ถ้าชินแสดงความขี้อายออกมาเมื่อไรให้สังเกตหน้าของชินให้ดี จะเริ่มสีในโทนอ่อนก่อน และจะไล่ขึ้นไปเรื่อยๆ เมื่อแดงเข้มที่สุดแล้ว ความขี้อายจะกลายเป็นหน้าด้านในที่สุด ท่านผู้กำกับคณะอาจจะเห็นข้อดีของชินอันนี้จึงมอบตำแหน่งหัวหน้านักเรียนให้ชินไป

ในด้านการเรียนชินเป็นหนึ่งในบู้ลิ้มของโรงเรียนเช่นกัน มันเป็นอย่างเดียวที่ชินสามารถเซ็ดหน้าชุดาคณะได้ สมัย ม.๔ ชินจะได้รับรางวัลเรียนดีเป็นประจำและก็จะตกเป็นของเพื่อนประจำ แต่มาระยะหลังจะเห็นว่าเจียบหายไป โดยชินให้เหตุผลกับเพื่อนว่า กูอ่อยให้ นอกจากนี้ชินยังมีความสามารถในการแยกระบบประสาทได้ดี ขนาดที่ว่าใช้มือซ้ายแปร่งฟันและมือขวาทำอย่างอื่นพร้อมไปด้วยได้

ด้านดนตรี ด้วยความที่ชินหลงใหลในเสียงกลองล่อสิงโตในวันตรุษจีน ชินจึงเข้าร่วมกับ ชา และ จ่อง สร้างตำนานดนตรีร่วมกัน ฝีมือตีกลองของชินไม่เลวทีเดียวอาศัยความหน้าทอนของชิน ดีผิดดีถูกเหมือนเล่นกันคนละเพลงแต่ยังสามารถกับรวมเป็นเพลงเดียวกันได้ในตอนจบอย่างน่าทึ่ง

ด้านกีฬา ในตอนเด็กไม่ทราบจะไปหลงคารมของใคร ชินพยายามไปหัดว่ายน้ำอยู่พักหนึ่ง ด้านการว่ายน้ำชินก็เคยแสดงความสามารถให้เป็นที่ประจักษ์แก่ผู้ชมรอบๆ สระ และกลายเป็นการประจានตัวเองไปในตัว โดยการที่ชินเริ่มออกสตาร์ทในลู่วิ่งแล้วกลับมาเข้าเส้นในลู่วิ่งที่ ๔ ได้ หลังจากนั้นชินจึงเลิกแข่งว่ายน้ำอย่างเด็ดขาด โดยชินบอกกับเพื่อนว่า เอาดีทางอื่นก็ได้วะ แต่แล้วก็ไม่เห็นชินจะเอาดีกับอะไรได้สักอย่าง แต่ชินก็เป็นอีกผู้หนึ่งสามารถนำชื่อขึ้นประดับบนโล่ชนะเลิศกีฬาได้หลายโล่เหมือนกัน

ชินใฝ่ฝันไว้ว่า จะเป็นหนึ่งในนิสิตวิศวกรรม จุฬา แต่ด้วยที่ชินผันไว้อาณาคตัวเองจะต้องไปไกล ชินจึงได้ไปเรียนในที่ไกลสมใจ ในที่ใครจะคิดว่าบทรเครดิตของธนาคารกสิกรจะไปถึง ที่โน่นแน่ะ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ตอนนั้นสาว ๆ เชียงใหม่คงกำลังพร่ำเพื่อถึงความหน้าทอนของชินกันทั้งเมืองเลยนะ

วรเทพ พลจันทร์

๔๗๖๘ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

นนทบุรี - พญาไท

๔๗/๑๔-๑๕ ศูนย์การค้าเฉลิมโลก ถ.ราชดำริ ปทุมวัน กทม.

☎ ๒๕๓๗๘๑๓

ชายหนุ่มรูปร่างเพียวไขมัน (ไขมันอย่างเดียว) กับชื่อที่ผู้ตั้งไม่ได้ตั้งใจ หรือว่าลืมนึกถึงอนาคต เพราะตอนเด็ก ๆ น้อยมีรูปร่างสมส่วนคล้ายกับลูกหมูตัวน้อย ๆ ที่น่ารัก ครั้นพอโตขึ้น ความน่ารักของหมูน้อยกลับสวนทางกับอายุที่มากขึ้น เพื่อน ๆ จึงเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น น้อยหรือหมู_n ในยามที่เพื่อนทนความน่ารักของน้อยไม่ไหวแล้ว จริงแล้วน้อยเป็นคนที่ฉลาดมาก เชื่อว่าชาลวไปเกือบทุกเรื่องจนบางครั้งเลยเถิดไปถึงเรื่องที่ไม่ควรจะเชื่อ

ในด้านการเรียน คงจะเป็นที่น้อยเห็นว่า ตัวเองคงจะเชื่อเกินไป จึงหลีกเลี่ยงให้เพื่อน ๆ โดยน้อยอาสาไปเรียนที่โปรแกรม ๔ เพื่อให้เพื่อน ๆ มีที่เรียนในโปรแกรมอื่น ๆ และจากการที่น้อยให้เพื่อนมากไปนั้น บางครั้งการเรียนของน้อยจึงเป็นประเภทเกือบผ่านซะมาก แต่อย่างไรน้อยก็จบมาพร้อมรุ่นจนได้

เรื่องดนตรีนั้น จนบัดนี้ยังไม่สามารถสืบทราบได้ว่าน้อยอยู่วงอะไร และเล่นเครื่องดนตรีประเภทไหนแน่นอน เพราะพอเวลาเรียนดนตรี จะไม่มีใครสามารถเห็นตัวน้อย หรือหาตัวน้อยพบที่วงใด คงจะเป็นที่ว่าน้อยชอบหลบไปทำกิจกรรมที่สุนทรีย์กว่าบนห้องของน้อยเป็นประจำ แต่น้อยก็มีเข็มสามารถวงโยธวาทิตมาติดหน้าอกได้ โดยไม่ทราบสาเหตุ

กับด้านกีฬาแล้ว ส่วนมากน้อยจะเป็นนักกีฬาที่คิดติศกดิ์ของทีมเสมอ คือถ้าไม่ได้เชิญมาเล่นแล้ว น้อยจะไม่ค่อยมาปรากฏกายใกล้ ๆ สนามเลย และน้อยยังเคยเกือบนำทีมรักบี้คณะเข้าชิงได้ถ้าเหรียญบาทมีแค่ก้อย

น้อยเป็นหัวหน้าคนหนึ่งที่เป็นที่รักของน้อง ๆ สังเกตได้จากที่ห้องน้อยจะมีน้อง ๆ เต็มห้องในคอนดิก ๆ เป็นประจำ และจากการที่น้อยเดินไปไหนจะมีน้อง ๆ ล้อมรอบเป็นประจำ จวบจนวันที่น้อยจบ จะเห็นน้อง ๆ หลายคนนั่งน้ำตาซึมสลับกับการถอนหายใจกันสลอนไปหมด

ปัจจุบันน้อยพาร่างของเขา ไปไขว้ความน่ารักให้สาว ๆ ม.กรุงเทพ กรังด์อู่ที่ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพแล้ว

ชัชชาติ ศิริปุณย์

๔๗๓๕ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

นันทอุทยาน - พญาไท

๗/๔๐๘ ถ.พระราม ๖ สามเสนใน พญาไท กทม.

๐ ๒๗๑๓๒๕๓

ชัช เป็นชื่อที่ทางบ้านเรียก แต่เมื่ออยู่เด็กเล็ก ชัชไปเล่นไม้เท้าของเพื่อนที่ซาทัก หลังจากนั้นสุดจะเดาซัชก็เดินเอียงๆ เพื่อนเราก็มีความเห็นว่าควรจะต้องซื้อเพื่อสะเดาะเคราะห์ว่า “เป้”

สมัยอยู่เด็กเล็ก เป้เป็นเด็กเรียบร้อยเป็นที่ไว้วางใจของบรรดาอาจารย์ ซึ่งยังไม่รู้ธาตุที่แท้จริงๆ ของเป้ เพราะเป้ชอบอยู่กับอาจารย์สาว ๆ ทำให้เพื่อนมองด้วยสายตาขวางๆ สงสารอาจารย์ที่ไม่รู้ว่าอยู่กับจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ เป้มีชื่อเสียงในด้านนี้มากที่สุดที่ขึ้นชื่อลือชา กระทั่งบอยที่คณะยังไม่กล้าสบตา กลัวจะตกหลุมเป็นนั่นเอง เป้คิดว่าตัวเองเป็นคนคอนฮวน จนกระทั่งมาเจอกับป๊อป จึงได้รู้ว่าฟ้าส่งคอนฮวนมาเกิด ใยต้องส่งคัสโนวามาเกิดด้วยเล่า ในด้านการเรียนนั้น เป้เป็นคนที่มีพรสวรรค์อย่างมาก เคยอยู่ในระดับแนวหน้า (๒๐ คนแรก) ของห้องมาแล้ว แต่ระยะหลังเป้กลับสุขภาพจะทรุดโทรมเพราะการเรียน จึงปันเวลาไปศึกษาวิชาจี๊จะหลังตะวันตกดิน โดยให้เหตุผลว่าสงสารมาดี กลัวเค้าจะอดอยากหัวใจ จนกระทั่งผู้กำกับคณะเกิดความเอ็นดูขึ้นมา จึงให้ไปศึกษาต่อ (ที่บ้าน) ระยะหนึ่ง เป้จึงเริ่มกลับตัวกลับใจได้

ในการดนตรีเป้เป็นคนที่มีดนตรีอยู่ในหัวใจอยู่แล้ว เป้เคยเรียนไวโอลิน โดยให้เหตุผลว่า “รสมันนุ่ม” แต่พักหลังเป้ชอบฟังเพลงร็อก ประเภทเด็นรำ และเป็นนักสะสมเทปด้วยทีเดียว

ทางด้านกีฬา นั้น เป้เล่นได้มากมายหลายชนิด ทั้ง รักบี้ บาส บอล คือ จับฉ่ายไปหมด แต่เป้ก็เล่นได้เกือบดีทุกอย่างพอตอนใกล้ๆ จบเป้เริ่มอ่านหนังสือเตรียมตัวสอบ เป้บอกเพื่อนๆ ถ้าแข่งความรักเป้คงจะได้ด้วยแน่นอน แต่เนื่องจากมีเป้กับนูโวที่คิดว่าความรักเป็นเกมส์กีฬาเท่านั้น จึงยังไม่มีใครคิดจะเข้าแข่ง เป้เคยคิดว่าจะเข้าสถาบันดี เพราะจะได้แสดงความสามารถเป็น “ซูโม่เป้” แต่ทางมหาลัยได้ปฏิเสธอย่างไม่ใยดี เป้จึงตั้งใจจะสอบเข้าคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาฯ เพื่อจะหามาตรฐานมาจัดการกับทางมหาลัยให้ได้ ได้ข่าวว่าตอนนี้คณะนิเทศศาสตร์ เริ่มปั่นป่วนไปกันใหญ่แล้ว เนื่องจากแก๊ง PEACOCK ของเป้ซึ่งมี คิดกับเบ๊อ๊ก เป็นสมาชิกนั่นเอง

สหัส ช้างสาด

๔๗๗๙ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สราญรมย์ - พญาไท

๓๖ หมู่ ๒ ต.บางศรีเมือง อ.เมือง นนทบุรี

กึ่งกลางรัตติกาล แรม ๑๕ ค่ำ เดือน ๗ ปีกอ ณ ใจกลางสวนทุเรียนริมแม่น้ำเจ้าพระยา เขตนนทบุรี ท่ามกลางลมพายุและสายฟ้าที่พัดกระหน่ำตั้งฟ้าบ้าคลั่งและโกรธเกรี้ยวคล้ายกับคนเมาที่ถูกขัดใจ “อู๊ว” หนึ่งพลันกำเนิดจากทารกน้อยผู้มีผิวพรรณขาวดุจไข่มุกต้องแสงเดือนยามเกิดจันทรคติในคืนที่ไร้ดาว วันเวลาผ่านไปเรื่อยๆ เหมือนสุราที่รินจากปากขวดสูปากคนแล้วมีอาจหวนคืนดั้งเดิมได้ฉันใด บุรุษผู้นี้มีอาจกลับไปเกิดใหม่ได้ฉันนั้น ๑๙ ปีผ่านไปไวเหมือนโกหก (เราพูดความจริงนะ) ชาเลี้ยงเติบโตมาพร้อมกับเรื่องราวส่วนตัวที่น่าประทับใจปนกับความน่าสะพรึงกลัวเล็กๆ

ชาเลี้ยงเป็นเพื่อนคนหนึ่งที่น่ารักน้อย หากแต่ยามที่เขาเอื้อนจากใจออกมามักสร้างความตะลึงให้เพื่อนคิดว่าไม่พูดเลยดีกว่ามั้ง ตอนเด็กๆ เพื่อนมักล้อเขาว่าเป็น ลูกกรอกบ้าง กุมารทองบ้าง กลายเป็นการสร้างความคิดค้นให้กับเขาไปโดยไม่รู้ตัว เขาสู้อุตสาหะพยายามฝึกฝน และฝ่าฟันอุปสรรคทั้งหลาย สำนักไหนที่เขาว่าดี ตำราไหนที่เขาว่าเจ๋ง ชาเลี้ยงไม่เคยพลาด แพน คอสเมติก ยังเคยได้รับเกียรติจากเขา จนสามารถลดจำนวนสิบลบใบหน้าจากที่เคยมีมากดุจดอกเห็ดที่ผุดหลังส้วม มาเป็นดอกเห็ดที่ผุดขึ้นข้างส้วมได้ ท่ามกลางความเห็นใจและเสียตายนเงินที่เขานำมารักษาดัวโดยเปล่าประโยชน์ เพื่อนๆ จึงหันมาล้อว่าเขาเหมือนกับตาอันในเรื่องสี่แผ่นดินแทน ยามใดที่เพื่อนๆ เรียกเขาว่าพี่เถา ชาเลี้ยงมักจะแสดงอาการโกรธประจำ แต่โหง โภชนา สายตา มักจะแสดงอาการพึงพอใจเป็นอย่างมาก พร้อมทั้งรอยยิ้มเล็กๆ ที่มุมปากด้วยนะ

ชาเลี้ยงเป็น ๑ ใน ๑๕ ขุนพลจ้าวของโปรหนึ่งเช่นกัน ในด้านการเรียนชาเลี้ยงมักจะหวาดวิตกเกี่ยวกับอันดับการเรียนของเขาทั้งกับชาแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น ที่สามารถจะจับเคียวกับเขาได้ ส่วนคนอื่นๆ มักจะอยู่นอกสายตาของเขาเสมอ ชาเลี้ยงกล่าวในที่สุดด้านดนตรี ชาเลี้ยงเป็นจอมยุทธ์ที่มีเคยทิ้งร่องรอยไว้ ทำให้เราสามารถสรุปได้แน่นอนว่าเขาเคยเล่นดนตรีอะไรบ้าง แต่มักจะเห็นเขาปิดห้องซ้อมตัวฝึกวิชาไสยศาสตร์เสมอ เขาจึงเสกเครื่องหมายสามารถทางดนตรีมาติดหน้าอกได้อย่างไม่เก้อเจิน แต่ด้านกีฬาชาเลี้ยงก็ไม่เคยทอดทิ้งคณะ แม้เขาจะไม่ได้เล่นกีฬามากนัก เขามักจะมาทำหน้าที่เป็นโค้ช ฝึกสอน และดูแลน้องๆ จนสามารถนำถ้วยมาให้คณะอยู่เสมอๆ

ตอนนี้ได้ข่าวว่าชาเลี้ยงสามารถฝึกคาถาหมาเสนห์ และ นะหน้าทองสำเร็จแล้ว และกำลังนำไปหลอกใช้กับสาวๆ ชาววิศวกรรมฯ คอมพิวเตอร์ ม.รังสิต อยู่ ได้ผลยังไงก็อย่าลืมบอก ชา บ้างละ น่าสงสารสาว ๆ ที่นั่นจริงนะ

ผาสุก หารัชคุณารมย์

๔๗๕๘ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สราญรมย์ - พญาไท

๑๕ ซอยสิทธิเกษม ถ.สมเด็จพระเจ้าพระยา คลองสาน กทม.

☎ ๔๓๗๒๗๘๕

หนุ่มเชื้อสายต่างชาติ สัญชาติไทยสุดตัว ร่างกายกำยำ ลำบึก (พอน) บุรุษน้อยคนนี้ ไม่ใช่ใครที่โหด “ผาสุก” ที่บ้านตั้งให้ว่า “ลูกเจี๊ยบ” เหตุที่ตั้งชื่อนี้ก็เพราะว่า คุณแม่ถือคติ ลูกไก่อยู่ในกำมือ จะบิ๊บก็ตาย จะคลายก็รอด ถ้าลูกเกิดคือเมื่อไหร่ จะได้บิ๊บได้เลย เจ้าตัวเลยไม่กล้าคือ จนเติบโตมาจนถึงทุกวันนี้ แต่เมื่อมาอยู่โรงเรียนเพื่อนกลับลงความเห็นว่าคุณชื่อที่ทางบ้านตั้งไว้เหมาะกับเจ้าตัวเกินไป เลยยินยอมพร้อมใจกัน เปลี่ยนชื่อให้เจี๊ยบใหม่ตามโหงวเฮ้งของเจ้าตัวว่า “หน้าจืด” หรือ “พี่จืด” ของน้องๆ เจ้าตัวมักบอกผู้อื่นว่า “จืดแต่หน้านะ แต่ใจไม่จืดนะ” (ว่าเข้านั่น) พวกเขาเลยสงสัยว่ามันจะเค็มหรือขมกันแน่ จืดเป็นคนที่เข้ากับน้องๆ ได้แทบทุกคนตั้งแต่เด็ก ป.๓ ยัน ม.๓ ทั้งนี้เพราะรสนิยมของน้องๆ กับพี่จืดตรงกัน คือ จืดกลัวว่าตัวเองจะเป็นผู้ใหญ่เกินหน้าเพื่อน เลยพยายามทำตัวให้อ่อนกว่าอายุ บางครั้งเลยกลายเป็นจืดของเพื่อนไม่ได้ในบางเวลา แต่เพื่อนก็ตั้งใจที่น้องมีพี่ดีๆ อย่างหน้าจืด

จืด จืดเป็นคนขยันคนหนึ่งของคุณในช่วงใกล้สอบ โดยจะมู่อ่านอย่างลึ้มวันลึ้มคืน นัยว่าเฟ็งนิกได้ว่าจะสอบในอีก ๒-๓ วันข้างหน้า แต่จืดทำบุญมาดีจึงมักโชคดีสอบผ่านมาได้เสมอ จืดมักพูดให้เพื่อนๆ ฟังเสมอว่า สักวันโลกจะเป็นของเขา ดังนั้นจึงมีนิสัยศิลป์หันมาเอาดีทางวิทย์ แต่เรียนไปเรียนมา ไฟจืดเกิดดับเอาคือๆ โลกของจืดเลยกลายเป็นโลกในเทพนิยาย สิ่งหนึ่งที่แยกจากจืดไม่ได้เลย ถ้าเห็นจืดต้องเห็นสิ่งนี้เสมอ นั่นคือ การ์ตูน ไม่ว่าจืดจะทำอะไรอยู่ที่ไหน แต่ถ้ามีใครถือหนังสือการ์ตูนมา จืดจะหยุดสิ่งที่กำลังทำอยู่ทันที พุงเข้าไปขอยืมอ่านทันที จนเพื่อนตั้งฉายาให้จืดว่า “ซูม่การ์ตูน” จืดเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์คนหนึ่งอยู่ในตัว แต่น่าเสียดายความคิดมักจะผิดสถานการณ์เสมอ

ด้านกีฬา กีฬาบนบกมักทำให้จืดเหงื่อออกง่าย เลยพาลหนักน้ำดีกว่า โยธนาที่ชื่อชานั่น ก็คล้ายกับอริยาบถหนึ่งของจืดยามวิ่งร่าในสระน้ำด้วยเหตุผลนี้เอง เพื่อนๆ จึงลงความเห็นมอบตำแหน่งหัวหน้าชุดที่ม้วยน้ำของคุณให้จืดไป ซึ่งก็ไม่ได้ผิดหวังจืดสามารถนำทีมคว้าถ้วยมาให้เพื่อนๆ น้องๆ ชื่นชมกัน กีฬานอก ร.ร. จืดก็สร้างชื่อไว้ไม่น้อยทีเดียวจนทาง ร.ร. เกรงหน้าจืดจะสร้างชื่อมากเกินไปเลยมอบเครื่องหมายสามารถให้กับจืดไป ในด้านดนตรี จืดเกือบเข้าสู่วงจักรก็ตาร์เหมือนเพื่อนหลายๆ คน ดีที่จืดทำบุญมาดีเลยเล่น แมนโดลินแทน โดยบอกกับคนอื่นว่า มันเล็กดีมี ๖ สายเหมือนกีตาร์อีกต่างหาก ดัดไปดีดมาอย่างนำร่าคาญจนทาง ร.ร. ต้องมอบเครื่องหมายสามารถให้ไปตีเล่นต่อที่บ้าน พอได้เครื่องหมายมา จืดก็หันมาสนับสนุนน้องรุ่นหลังแทนตามแบบคนดี

น้ำหนักของจืดมีการเปลี่ยนแปลงเกือบตลอดเวลาตามปริมาณของขนมเพื่อน ทั้งๆ ที่ตามปกติจืดเป็นคนอ้วนมากไม่ค่อยจะยอมกินอาหารกับใคร (ถ้าไม่จำเป็น) แต่ถ้าขนมอร่อยจืดก็จะลืมนิยามของตัวเองไปในบัดดล อนาคตจืดอยากจะเป็นนักธุรกิจแบบพ่อ เลยได้เรียนที่คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต หากใครผ่านไปแถวนั้นก็ลองแวะไปเยี่ยมจืดบ้างแล้วกัน

พุทธิดุลย์ สังขดุลย์

๔๗๑๖ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

สราญรมย์ - พญาไท

๔๖/๘๘ ถ.รามอินทรา กม.๖ จระเข้บัว บางกะปิ กทม.

☎ ๕๑๐๖๙๔๙

คุณ หนุมศิลป์แห่งดินแดนลุ่มแม่น้ำคงคา เป็นชาวภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มามีพรสวรรค์แปรปรวนตามสภาพอากาศยากแก่การพยากรณ์ ปกติเขาจะเป็นคนเงิบขมที่ชอบโวยวายมากที่สุด (งมัย) คุณเป็นผู้นำแฟชั่นสายคล้องแว่นตามาใช้ในโรงเรียน หลังจากนั้นอาจารย์หลายๆ ท่านต่างก็ซื้อมาใช้เลียนแบบคุณเป็นแถว คุณเป็นอีกบุคคลหนึ่งที่มีข้นดก เขาจึงพยายามทำตัวให้เหมือนกับ พิศาล อัครเสนี แต่เพื่อนดูแล้วต่างก็ลงความเห็นเป็นเสียงเดียวกันว่ายังไ้ก็ยิ่งเหมือนพวกแขกยามอยู่ดี

ด้านการเรียน คุณ (เคย) เป็นเด็กเรียนดีมาตลอด แต่ความฝันของเขายากเป็นศิลปิน คุณจึงสมัครใจลงไปเรียนในสายศิลปภาษา เพราะมีคนเรียนน้อยกลัวจะถูกยุบชะก่อน คุณจึงกลายเป็นแขกฝรั่งเศสไปในทันที คุณเป็นคนขยันเรียนอย่างกะปลกกะปลิว หนังสือนั่งหนังสือทั้งของแท้และหนังสืออ่านนอกเวลาประจำ ยามว่างจะเห็นคุณหยิบกระดาษมาขีดเขียนอะไรต่อมิอะไรให้มั่วไปหมด แล้วคุณก็จะถือให้เพื่อนๆ ดูให้รู้เรื่องจนได้ ท่ามกลางความมึนของเพื่อนๆ

ในด้านดนตรี คุณเคยฝึกฝนอยากเป็นมือกลอง แต่ยังไม่มีโอกาสเสียที ได้แต่เคาะโต๊ะไปวันๆ ด้วยความขยันไปเคาะโต๊ะที่ว่างบ่อยๆ ทำให้ทางโรงเรียนเข้าใจผิดคิดว่าคุณเป็นมือกลองที่ขยันที่สุด ขนาดกลองไม่ว่างยังมานั่งเคาะโต๊ะ เลยให้เครื่องหมายสามารถมาเป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูล

ด้านกีฬาคุณเป็นคนแรกในรุ่นที่ได้ติดโล่โอลิมปิก และคุณหวังว่าสักวันหนึ่งเมื่อคุณโตขึ้น คุณจะนำทีมเข้ารับถ้วยอีก แต่เหมือนกับฟ้ากลั่นแกล้งคุณ โรงเรียนยกเลิกการแข่งขันชะก่อน คุณจึงได้แต่เขียนเรื่องของคุณส่งไปยังรายการพื้นที่เป็นจริงแทน หลังจากนั้นคุณจึงเบนเข็มชีวิตของตัวเองเข้าสู่คอร์ทสควอชแทน คุณยังได้เป็นหัวหน้าชุดอีกด้วย

ส่วนในด้านอื่นๆ คุณพยายามเอาตัวเข้าร่วมด้วยเสมอ คุณเป็นหนึ่งในบรรดานักร้องวงฝรั่งเศสแบนด์คนหนึ่งที่มึนเสียงแบบเปิดเทศ นอกจากนั้นคุณยังเป็น ARTIST ประจำคณะ ดังจะได้จากภาพวาดตามฝาผนังในงานคณะหลายๆ ปีที่ผ่านมา งานอีกด้านหนึ่งที่คุณช่วยป่วนได้อย่างดีคืองานที่สมาคมหนังสือพิมพ์ ซึ่งจะเห็นกันเป็นประจำ

ปัจจุบันคุณพาตัวเข้าไปเป็นศิลปินแขกอยู่ที่ คณะมนุษยศาสตร์ ภาควิชาศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-วิโรฒประสานมิตร

สุเอช ศาลิคุปต์

๔๗๘๓ ๒๕๒๒ - ๒๕๓๑

นันทอุทยาน - พญาไท

๒๑๙ ถ.เอกมัย คลองตัน พระโขนง กทม.

☎ ๓๙๑-๑๖๓๒

“สุเอช” คือชื่อจริงและชื่อที่เพื่อนๆ ทั้งหลายขอมสมัคใจเรียกแทนชื่อที่สุคนารีภักของเจ้าตัว ที่พวกพี่ตั้งให้เมื่อเข้ามาใหม่ๆ ส่วน “หิน” เป็นชื่อที่ทางบ้านเรียกกัน โดยทั่วไปหินเป็นคนที่เรียบง่าย ขรึม แต่มีสิ่งซ่อนเร้นแฝงเจิบๆ ไว้อยู่ข้างใน หินมักมีอะไรแปลกๆ ให้เพื่อนได้เห็นอยู่เสมอ ถ้าบุมีสัญลักษณ์อยู่ที่หัวที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยมันสมอง หินก็คือคู่ปรับที่สำคัญของบุมีสัญลักษณ์อยู่ที่หัวเช่นกันแต่เป็นลักษณะเพรียวลม “แฝดหัวอกินหาร” จึงเป็นที่ล้อของเพื่อนๆ เสมอ อารมณ์ของหินแปรปรวนตามภูมิอากาศในแต่ละวัน บางวันจะเต็มทีบางวันจะนั่งคนเดียวเงียบๆ เหมือนชายหนุ่มที่รอคอยรถเมล์ที่จะนำเขาไปส่งบ้านที่เคหะชายเครื่องเทศ

ในด้านการเรียนสุเอชมีความฝันที่จะเรียนสายศิลป์-คำนวณ แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ แม้จะเฝ้าออกอ้อนกับครูบู่อยู่เป็นเวลานานก็ตาม เลยต้องลงมาเรียนในสายศิลป์-ฝรั่งเศสแทน กลายเป็นลูกรักของครูสุมลไป การเรียนของหินไม่เลอเลิศมากแต่เจ้าตัวก็ดิ้นรนจนจบภายในสิบปีตามเกณฑ์ของโรงเรียน นอกจากนั้น หินยังเป็นนักร้องของแผนกฝรั่งเศส โดยที่สู้เสียงและสีหน้าเวลาร้องช่างเอาจริงเอาจังกับบทเพลงมากเหลือเกิน นัยว่าจะออกเทปขายบ้างโดยจะร้องคู่กับเจ้าของฟาร์มหมู่วิเศษของเรา หวังว่าเทปที่เจ้าตัวทำคงจะไปไกล (โลก) ได้ดี

แต่เมื่อพูดถึงสมาธิในการเรียน มีคนบอกว่าหินขยันน้อยไปหน่อย เวลา ๕๐ นาทีหินจะขยันมากจริงๆ ๑๐-๒๐ นาที นอกนั้นเป็นเรื่องของการนอนซะมากกว่า โดยเฉพาะท่านอนไม่มีใครเหมือนและไม่เหมือนใครอีกแล้ว อยากรู้ว่าเวลานอนหินมีสภาพเช่นไรถามเจ้าตัวคงไม่ได้เรื่องเพราะเอาแต่นอน ที่สำคัญอย่าเอาแบบก็แล้วกัน โดจนชั้น ม.๖ แล้วยังโดนครูจับได้อีก (จะนอนทั้งที่ต้องมีคลาส)

ด้านดนตรี สุเอชก็เล่นได้เช่นเดียวกับเพื่อนๆ หลายคนในคณะ เครื่องดนตรีหากินของคนเราในสมัยนั้นก็คือ กีตาร์ หินก็หนีไม่พ้นวงแจ๊ซกีตาร์เช่นกัน แม้จะไม่ถึงครึ่งของจ้อง แต่ก็ไม่เบา (คนที่ไม่เบาคือจ้อง)

ด้านกีฬาการเล่นกีฬาโดยทั่วไป บัจจอย่างหนึ่งคือ ร่างกายหินมีรูปร่างที่ผิดจากผู้อื่นตรงที่มีรูปร่างไม่กำยำ แต่ซ่อนความสามารถไว้อยู่ใน โดยเฉพาะในการว่ายน้ำ หินเล่นกีฬาด้านนี้ได้เยี่ยมมาก เคยขึ้นไปแสวงหากีฬานอนบนบกก็ไม่ประสบความสำเร็จ ทำให้คืนสู่สระอีกครั้งหนึ่ง หินเคยมีผลงานที่น่าภูมิใจสำหรับเจ้าตัวอย่างหนึ่งคือ เคยทำลายสถิติกรมพละได้ จนทาง ร.ร.เห็นความขยันที่ไม่เคยปริปากบ่นแต่ปริปากคำของหิน เลยมอบเครื่องหมายสมบูรณให้กับหิน

ถ้าใครอยากพบกับหินว่า สิริระสวยงามเพียงใดก็เชิญไปพบกับเขาได้ที่ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

พอสันต์ มณีรัตน์

๔๘๗๘ ๒๕๒๓ - ๒๕๓๑

สราญรมย์ - พญาไท

๓๑/๙ บางกระบือ ซอยองครักษ์ ถ.สามเสน

ต.ถนนนครชัยศรี อ.ดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

ความซุกซน ความเจ้าเล่ห์ และความเกรงใจ ๓ สิ่งนี้ผสมกันไม่ค่อยจะดีนักในตัวเขาคอนี้ เจ้าของร่างกายบึกบึน กล้ามเป็นมัดๆ หุ่นทรमानใจสาว (แก่) อาจจะเป็นเพราะว่าตอนเกิดใหม่ ๆ นั้น ใบหน้าของเขาค่อนข้างฝรั่ง ทางบ้านจึงตั้งชื่อลูกชายคนนั้นว่า “จ๊อด” จ๊อดโตวันโตคืนอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะส่วนหัว ตามปกติเด็กทารกจะมีหัวโตประมาณ ๔ เท่าของร่างกาย แต่จ๊อดร่างกายโตขึ้นเท่าใด หัวจะโตเป็น ๔ เท่าเหมือนเดิม ซึ่งอาจจะถือว่าเป็นสัญลักษณ์ทางเพศของผู้ชายวันนี้ก็ได้ (SEX SYMBOL) จ๊อดเป็นหนุ่มที่มีปุ่มต่างๆ คิดตัวมากมาย แถมมีปานตรงขาอ่อนและที่อื่น ๆ จนเพื่อนเรียก ปานเต็มขาคู่แฝด ปานเลขา ในสมัยนั้น ซึ่งเจ้าตัวดูพอกพอใจไม่น้อยเลยทีเดียว นอกจากนี้ฉายาอย่างหนึ่งของจ๊อดที่มีผู้เรียกมากพอคือ “บู่” ถ้าใครได้เห็นตัวจริงจ๊อดจะรู้ว่าทำไมถึงถูกเรียกว่าบู่ จ๊อดมีนิสัยรักความสะอาดมากทีเดียว จึงถือคติที่ว่า “สะอาดเป็นต่อ รูปหล่อเป็นรอง”

ด้านการเรียน จ๊อดเป็นคนที่พัฒนาตัวเองตลอดเวลา จะเห็นได้จากการพัฒนาจาก ป.๔ ขึ้นมา ป.๕ แล้วพัฒนาขึ้นมาเรื่อยจนถึง ม.๓ จ๊อดเกือบจะไม่ได้เป็นลูกหม้อวิชาวุธแล้ว แต่ก็อยู่รอดปากเหยี่ยวปากกามาได้ จ๊อดเป็นคนที่ชอบเล่นกีฬาแปลกกว่าชาวบ้านเขาสักหน่อย ในขณะที่คนส่วนใหญ่มุ่งไปรักบี้ จ๊อดกลับมุ่งไปที่โรยิมฯ จากชายหนุ่มร่างหนุ่มนึ่งเป็นชายหนุ่มที่มีหน้าอกใหญ่ ได้ทำความเกรงใจมาสู่เพื่อนฝูงเป็นอันมาก กล่าวถูกบิบคาย และด้วยหุ่นที่ทรमानสาวแก่เพื่อน ๆ จึงจะส่งจ๊อดเข้าประกวด.... แต่เจ้าตัวบอกว่าเหมาะกับ “หนุ่มแพรว” มากกว่า แต่สุดท้ายจ๊อดก็ไม่ได้เข้าประกวดที่ไหนเลย โดยให้เหตุผลว่า กลัวได้ตำแหน่งแล้วไม่มีเวลาให้สัมภาษณ์ เลยถอนตัวเอง

ด้านกีฬา จ๊อดเคยได้ยินคนอื่นพูดเสมอว่า ถ้าจะเก่งกีฬาอะไรก็ต้องทำความคุ้นเคยกับเครื่องเล่นชนิดนั้นก่อน จ๊อดจึงลองทำความคุ้นเคยกับลูกเทนนิสอยู่เป็นเวลานานทีเดียว ตามเก็บลูกปีแล้วปีเล่า ในที่สุดความฝืนของจ๊อดก็เป็นความจริง จ๊อดได้เป็นหัวหน้าชุดเทนนิสในปีสุดท้ายนั่นเอง

ด้านดนตรี จาก ๔ คอร์ตอย่างง่าย ๆ พร้อมกับเพื่อนอีกหลายคน จ๊อดก็พัฒนาเช่นกัน คือ เพื่อนไปไกลแล้ว จ๊อดก็ ๔ คอร์ตเหมือนเดิม บางทีเล่นกลับไปกลับมากลายเป็น ๒ คอร์ตอีกต่างหาก เจ้าตัวแกล้งบอกว่า ซะลาใจไปหน่อย รุ่งตั้งใจเรียนจริงๆ ตั้งแต่แรกคงเก่งไปแล้ว ด้วยความที่ถูกเลี้ยงดูอย่างชาววังมาตั้งแต่เด็ก จึงทำให้ปะทะคารมกับเพื่อนไม่ค่อยทัน เวลาใครล้อจ๊อดจนโกรธ จะคำได้เพียง “ไอ้ ๆ ๆ” แล้วหายไป

ครั้งหนึ่งจ๊อดเคยได้รับความวางใจจากเพื่อน ให้เล่นในงานคณะโดยรับบทพระเอกหนุ่ม สวมวิญญาณนักแสดงอย่างเต็มที่ เรียกน้ำลายจากผู้ชมได้อย่างคับคั่ง ซึ่งเจ้าตัวหวังจะปั่นบันไดดาราไปเล่นที่วิก ๐๗ ต่อไป ถ้าคนจัดคิวยอมฉ้อราษฎ์

ความสูงสุดของจ๊อดคือ ออกมาเป็นนักกฎหมายคอยช่วยเหลือประชาชน ออกมาช่วยเหลือชานา (เกลือ) ไม่ให้ถูกกดขี่ ถ้าใครหรือสาวคนใดที่อยากขอลโหมจ๊อด ตามหาเขาได้ที่คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ได้ทุกเวลา คนที่หุ่นบึก ๆ นั้นแหละ จ๊อดหนุ่มรักสะอาด

สัมภาษณ์

ครูอุดม รัตประจิด

เกิดวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๓๑

เป็นบุตรพระยาเพชรปาลี คุณหญิงเพชรปาลี

บ้านเดิม ๙๕๗ ถ.นครไชยศรี กทม.

เริ่มเรียนครั้งแรกที่ ร.ร.ข้างบ้านแล้วย้ายมาอยู่ ร.ร. เซนต์ฟรังค์ ไปเรียนกับพี่สาวจนถึงชั้นประถม ๓ ถึงเข้า ร.ร. วิชาวุฒวิทย์ลัย ตอนประถม ๔ ตรงกับ พ.ศ.๒๕๓๘ จนจบ ในปี พ.ศ.๒๕๔๕ กลับมาเป็นครูที่วิชาวุฒ พ.ศ.๒๕๔๒ เป็น ครูคุมดูแลประจำคณะดุสิต แล้วต่อมาก็เป็นผู้กำกับคณะมา จนถึงปัจจุบัน

- ◆ *อยากให้คุณครูเล่าความเป็นอยู่ในโรงเรียนสมัยเป็นนักเรียนให้ฟังครับ*
- ❖ สมัยก่อนนี้เขาแบ่งเป็นประถม ๑ - ประถม ๔ แล้วก็มัธยม ๑ - มัธยม ๘ รวมก็ ๑๒ ปี คณะเด็กเล็กมีคณะเดียว คือ คณะสนามจันทร์ มีคณะพักเด็ก ๑ คณะคือคณะผู้บังคับการเด็ยวนี้คณะเด็กโตมี ๓ คณะเท่านั้น ครูเข้าตอน ป.๔ อยู่เด็กเล็กแล้วก็ย้ายมาอยู่เด็กโตในคณะพาณิชยศาสตร์ คือคณะสมัยนั้นเรียกตามชื่อผู้กำกับคณะ ก็คือคณะผู้บังคับการในปัจจุบันนี้ อยู่คณะพาณิชยศาสตร์ ๒ ปี แล้วย้ายไปอยู่คณะประทศสุนทรสาร (คณะจิตรลดาปัจจุบันนี้) สมัยนั้นเข้ามามันสนุก อยู่สบาย มีหัวหน้าคุมดูแล วันๆ ไม่ค่อยได้เห็นหน้าเขาหรือกลัวกันเหลือเกิน แต่ไม่เห็นเขาใช้เราทำอะไรเลย ไม่ต้องไปซักเสื้อผ้า ถุงเท้า ไม่เคยต้องเอาน้ำเอาท่าไปให้เขาเลย คณะหนึ่งมีนักเรียนประมาณ ๕๐-๕๒ คนอย่างมาก ทั้งโรงเรียนมีประมาณ ๒๐๐ คน วันเสาร์ อาทิตย์ ไม่ค่อยอยากกลับบ้านกันหรอก คือเมื่อก่อนนี้กลับบ้านตามแต่ผู้บังคับการจะสั่ง ๑ อาทิตย์

กลับครั้ง ๒ อาทิตย์ หรือเดือนหนึ่งกลับทีก็มี เพราะครูอยู่ตั้ง ๓ ผู้บังคับการ สมัยแรก เจ้าคุณบรมบาท สมัยที่ ๒ คุณพระพาณิขยสารนิเทศ แล้วก็เจ้าคุณภะรตราชา ในตอนนี้ระบบอาวุโสเข้ามาหัวหน้าเขียนได้ แต่ครูยังไม่เคยโดยหัวหน้าเขียนเลย เคยแต่โดนคุณพระประทศ และพวกคุณครูเขียนบ่อย คือสมัยก่อนมันยังเป็นต้นพุระหงพวกเราก็แหวกรั้วออกไปซื้อของในเรือกินกันเป็นประจำ ผู้กำกับคณะท่านก็ไปยืนคัดกรองอยู่ ก็เลยโดนเขียนประจำทำอย่างไรได้ อยากกินก็ต้องทนกันไป แล้วก็มีความหนักหน่วงกลางคืนหนีไปนอนไปโรงหนังนางเลิ้ง (เดิมชื่อเฉลิมธานี) ไปดูหนังกันไปกินปาตองโก๊ ก๋วยเตี้ยมันก็เท่านั้น แคน้ำมันก็สนุกมากแล้ว ไปแฉวงนางเลิ้งนี่ก็ไกลที่สุดแล้ว แต่ไม่ค่อยมีคนหนีกันบ่อยน่ากลัวนะมีดก็มีด แต่ถ้าเขาไปกันแล้วก็จะซื้อก๋วยเตี้ย ขนมาฝากโยนไว้ให้ตามมุ้ง เมื่อก่อนนอนมุ้งกันนะ

- ◆ *ในสมัยนั้นไม่มีคนคอยเฝ้าจับหรือครับ*
- ❖ มีซิ พวกแจกยามเิง คือสมัยก่อนมีแต่พวกแจกยามชื่อโก๊ก๊ต พวกนักเรียนกลัวทั้งโรงเรียน มีแจกยามหลายคน อยู่คณะละคน เวลาจะหนีจะต้องคอยหลบให้ตีติดสินบนอะไรก็ไม่เอา แจกยามจริงๆ พวกหนุ่มๆห่มขาวใส่หมวกแจก
- ◆ *แล้วคุณครูเคยหนีเที่ยวบ้างหรือเปล่าครับ*

- ❖ ตั้งแต่อยู่มานี้ยังไม่เคยหนีเที่ยวเลย เพราะไม่รู้จะไปไหน มันมีคณะ ในสมัยก่อนไม่มีหนังสือในโรงเรียนนะ เวลาวันเสาร์ อาทิตย์ที่ไม่ได้กลับบ้าน โรงเรียนจะพาไปดูหนังที่เฉลิมกรุง หรือโอเดียน เด็กเล็กไม่ได้ไปนะก็ประมาณ ๑๒๐-๑๕๐ คน
- ◆ แล้วเรื่องกีฬาล่ะครับ
- ❖ ตอนนั้นแข่งกันแค่ ๓ คณะเท่านั้น มีแข่งรักบี้ฟุตบอล บาสกรีฑา วิ่งทวน (รอบโรงเรียน) เลาว์เตอร์ สควอช ไฟฟ เทนนิส ก็มีแข่ง สนามก็อยู่ตรงตึกนอนคณะจิตรลดา กับอินดอร์ในปัจจุบัน
- ◆ คุณครูเล่นกีฬาอะไรบ้างครับ
- ❖ ครูเล่นทุกอย่างที่พอจะได้เรื่องหน่อยก็บาสกับกรีฑา เพราะได้เหรียญระหว่างโรงเรียนวิงผลัด ๔ คุณ ๑๐๐
- ◆ แล้วเคยคุมเด็กวิ่งบ้างหรือเปล่าครับ
- ❖ เคยซิ ตอนโรงเรียนส่งกรีฑาแข่งขันก็ไปคุมนะ เข้าคอร์ตให้เด็กอยู่ตลอดเวลา เมื่อก่อนตอนเก็บตัวกรีฑาโรงเรียนจะเก็บตัวที่คณะดุสิต ที่ได้มา ๕-๖ ถ้วยทุกปีนะ คุมไปจับเวลาทุกปีนะ เพราะกรีฑาครูอรุณมอบให้คุมเลย สมัยเหยี่ยว (อ.กฤษณา ชันตติลล) วิ่งครูยังคุมอยู่เลย
- ◆ แล้วรักบี้คุณครูเล่นตำแหน่งอะไรครับ
- ❖ ครูเล่นตำแหน่งฟลายฮาล์ฟ แต่ก็เล่นเป็นทุกตำแหน่งตอนไปอยู่โรงเรียนเตรียมเล่นสกริมฮาล์ฟ แถวสองก็เล่นเพราะมันไม่มีตัว ที่เล่นรักบี้เป็นก็มาจากวชิราวุธทั้งนั้น ตำแหน่ง

ไหนที่ใครเขาเล่นไม่ได้ก็ต้องเป็นทั้งกองหน้ากองหลัง โรงเรียนเราส่งแข่งขันข้างนอกก็ปี ๒๕๔๑ ครั้งแรกก็ชนะเลิศ

- ◆ คุณครูเคยได้รับเครื่องหมายสามารถหรือเปล่าครับ
- ❖ ครูได้รับเครื่องหมายสามารถพิเศษรักบี้ฟุตบอล (เสื้อขาว) ตอนเป็นผู้กำกับคณะดุสิต เมื่อปี ๒๕๐๘ โดยได้รับพระราชทานจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในงานวันพระราชทานประกาศนียบัตรประจำปีของวชิราวุธวิทยาลัย
- ◆ แล้วในด้านการเรียนล่ะครับ
- ❖ ครูเรียนหนังสือไม่ได้ความเลย ไม่ตั้งใจ เอาแต่เที่ยวสนุกสนาน เวลาจะสอบก็ได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนๆ เสมอ แต่พวกเธออย่าเอาอย่าง สิ่งไหนไม่ดี ก็ไม่อยากสอนนักเรียน
- ◆ หลังจากนั้นล่ะครับ
- ❖ เมื่อครูจบ ร.ร.เตรียมแล้ว ก็ยังไม่ตั้งใจเรียน เอาแต่เที่ยวเตร่ จนกระทั่งท่านเจ้าคุณภะรตราชา ท่านชอบกับคุณพ่อมาก (เพราะเคยทำงานด้วยกันมา) ท่านรู้เข้า ท่านเลยให้ครูมาเป็นครูประจำที่คณะดุสิต ก่อนเมื่อปี ๒๕๔๒ ผู้กำกับคณะในขณะนั้นคือ คุณพระอนุศาสน์ดรุณรัตน์ จนกระทั่ง พ.ศ.๒๕๐๗ คุณพระอนุศาสน์ท่านลาออกไป ท่านเจ้าคุณภะรตราชาจึงเสนอคณะกรรมการโรงเรียนให้ครูเป็นผู้กำกับคณะดุสิตแต่นั้นมา
- ◆ แล้วกับพวกเด็กๆ ในระยะนั้นเป็นอย่างไรบ้างครับ
- ❖ สมัยนั้นที่เที่ยวก็เริ่มเยอะแล้ว แต่ก็เดือนกันดี ๆ เพราะตอนเข้ามานั้นอายุยังน้อยรุ่น ม.๘ นั้นบางคนอายุเท่าๆ กัน คือขัดได้ก็ขัดเด็กสมัยนั้นชนมาก มันไม่ได้ชนแบบสมัยนี้รุนแรงมากเหมือนกัน
- ◆ แล้วในสมัยนั้นมีเด็กที่เลวร้ายไหมครับ
- ❖ เด็กวชิราวุธไม่มีนะเชื่อครูเถอะ ไม่มีเลวร้าย เด็กวชิราวุธนี้ดีเป็นผู้ดีนี่พูดจริงๆ ที่ภูมิใจอยู่อย่างคือว่า เขาจะแกล้งแกล้งเขาจะแค้นแค้นแค้น จะอะไรสารพัดก็ตาม แต่สิ่งหนึ่งที่

เขามีอยู่คือ ความรับผิดชอบ และความเป็นผู้ดี นี่พูดจริงๆ ไม่ได้ขอ ไม่ได้ขยักนักเรียนนะ

◆ แล้วคุณครูสอนหนังสือด้วยหรือเปล่าครับ

- ❖ สอน สอนคณิตศาสตร์ ม.๑ (ป.๕ สมัยนี้) สอนอยู่ประมาณ ๓ ปี ก็ย้ายมาสอน ม.๔ (ม.๒ สมัยนี้) พวกพีชคณิต เรขาคณิต โดยเฉพาะ นี่จะต้องท่องทฤษฎีให้ได้เปะๆ เลย ท.บ.๑ ว่าอย่างไร ท.บ.๒ ว่าอย่างไรต้องรู้ เพราะเวลา สอนครูอ้างเลขจาก ท.บ.๑๔ ไปอย่างโน้น อย่างนี้ แต่ว่า สมัยนี้ต้องบอกว่า เพราะเส้นนี้ขนาดกับเส้นนี้ แต่มีเส้น หนึ่งมาตัดทำให้มุมแย้งเท่ากัน ซึ่งไม่ทับกัน สมัยครูอ้างเลข ท.บ.๑๔, ท.บ.๑๕ นักเรียนต้องรู้ว่าคืออะไร เพราะว่า ถ้าไม่รู้ ท.บ.๑ ก็จะไม่รู้ ท.บ.๒, ท.บ.๓ ไปได้เด็ดขาด มันอาศัยกันตลอดเวลา สมัยนั้น ม.๔ มี ๒๒ บท ตอน หลังมาเปลี่ยนเหลือ ๑๖ บท แล้ว ม.๖ (ม.๓ ปัจจุบัน) มี ๕๙ บท

เวลาสอนอยู่ ท่านเจ้าคุณภะรตท่านก็มานั่งดูเราสอน แล้วเวลาสอนเสร็จท่านก็เรียกออกไป ท่านก็ว่าที่เธอสอน ไปมันไม่เข้าเรื่อง สอนอย่างนี้ลืท่านก็สอนให้ดู แล้วเราก็จำ ท่านมาปรับปรุง เพราะฉะนั้นเลขสอนคณิตศาสตร์พอใช้ได้

◆ สมัยครูเป็นเด็กนักเรียนมีเด็กวอนครูบ้างไหมครับ

- ❖ สมัยที่ครูเป็นนักเรียนนี้ไม่มีใครถล่มวอนครูกันเลย ไม่กล้า กระดิกกันหรอก เพราะคุณครูที่เอ่ยชื่อมานี้ เช่น คุณพระ ประทัด คุณพระสันธิ เจ้าคุณภะรต คุณหลวงศิลป์ คุณ หลวงประครอง คุณหลวงสมศรี คุณหลวงธรรมสาส์น คุณครูสนั่น ส่วนมากคุณพระคุณหลวงทั้งนั้น ขนาดครู สอนกีฬา ท่านขุนชำนาญ ท่านเก่งเหลือเกิน ท่านขุน ชำนาญนี่อย่าทำเป็นเล่นไปนะ ต่อเอาจริงๆ ด้วย แล้วก็ คุณหลวงเนต์ (เจ้าของ ร.ร.เนติศึกษา) นักเรียนนี้หัวทวด ไม่มีการหลับ หลับไม่ได้ ถ้าหลับเป็นโดนหนักแน่

◆ แล้วสมัยคุณครูสอนละครครับ

- ❖ ตอนครูสอนไม่เคยมีนักเรียนหลับเลย รุ่นครูพัฒพงษ์ ครู อภิรักษ์นี่ครูก็สอนมา พวกเธอไม่เคยเห็นครูตินักเรียน สมัยก่อนห้องเรียนเป็นเรือนจาก ใช้ไม้ค้ำหน้าต่างนี้แหละ โคนเข้าไปที่เงียบเลย บางทีนะวันนี้สอนไป กลับไปต้อง ท่องมาให้ได้ สมัยก่อนมี ๒ ห้อง ห้อง ก.นี้สอนไปไม่ถึง ๑๕ นาทีก็รู้เรื่อง ให้ทำแบบฝึกหัดอีก ๑๕-๒๐ ข้อแล้ว ครูเรียกมาตรวจเลยไม่มีคำตอบประเภทโหมเมมาเลย ส่วน ห้อง ข.สอน ๓๐ นาทีก็แล้ว ๔๐ นาทีก็แล้วก็ไม่ค่อย จะรู้เรื่อง ทำแบบฝึกหัดได้แค่ ๓ ข้อก็หมดเวลา เพราะ ฉะนั้นพวกนี้มีการบ้านอยู่เสมอ อย่างเวลาครูสอนนี่วันนี้

สอนไปยังไม่รู้เรื่อง ฟรุ้งนี่เราจะกลับไปหาวิธีอธิบายใหม่อีก ถ้ายังไม่รู้เรื่องอีกก็ต้องบอกเขาเลยว่า “นี่เธอวันฟรุ้งนี่ฉันมาสอนต้องรู้เรื่อง ถ้าไม่รู้เธอโดนเขียน” พอกลับคณะเขาก็จะไปหาเพื่อนที่เก่งๆ “เฮ้ย คิวให้หน่อยสิวะ” “เองสอนข้าหน่อย ฟรุ้งนี่ข้าโดนแน่ๆ” นักเรียนบางคนเข้าใจอธิบายให้เพื่อนฟังและเพื่อนจะเข้าใจดีกว่าครูสอนซะอีก เพราะฉะนั้นวันรุ่งขึ้นเวลามาเรียนจะอึ้งมาเลย เพราะเขาารู้แล้ว ที่รู้ก็เพราะมันนี้แหละทำให้เขารู้ การออกข้อสอบของครูไม่พลิกแพลง จากโจทย์ที่เคยเรียนผ่านมาเปลี่ยนไปนิดหน่อยเพราะเรารู้ว่าเด็กรู้แล้วสมควรจะผ่านได้ เพราะสมัยก่อนกักไม่ได้ กักแล้วจะต้องซ้ำชั้น ยกเว้นแต่จะช่วยไม่ได้จริงๆ เพราะอ่อนมากจึงตก แล้วนี่ก็เป็นประเด็นหนึ่งที่รักบี้เราเก่งมากเพราะนักเรียนตกอยู่เรื่อย ๆ เจอข้อสอบกระทรวงกันซึ่งสมัยนั้นยากมาก

- ◆ แล้วตอนเป็นผู้กำกับคณะกิจวัตรประจำวันมีอะไรบ้างครับ
- ❖ งานของครู คือเช้า ๗.๐๐ น. สอนหนังสือถึง ๑๐ โมง แล้วก็ทำงานด้านธุรการ, งานดูแลสถานที่ ส่งคนงานไปซ่อมไปทำอะไรตามที่คณะแจ้งมา ใครจะเบิกของเบิกอะไรขึ้นอยู่กับครุฑหมด สำหรับงานในหน้าที่ผู้กำกับคณะนั้น ก็ต้องพยายามดูแลอบรมสั่งสอน นักเรียนในคณะให้เป็นไปตามพระบรมราโชบายขององค์ผู้พระราชทานกำเนิดโรงเรียน
- ◆ ในรุ่นของคุณครุฑมีนักเรียนมากไหมครับ

- ❖ รุ่นของครุฑมี ๓๓ คน ล้มหายตายจากกันไปบ้างแล้ว เหลืออยู่ไม่เท่าไร นานๆ ก็นัดพบกันเข้ากันครั้งหนึ่งจะมีมาประมาณ ๑๒-๑๕ คน ที่พบกันเสมอๆ ก็มี เช่น ดร. เชาว ฌ ศีลวันต์, พารณ อิศรเสนา ณ อยุธยา, ชายไหว แสงรุจิ, สมใจ สิริสิงห์, ประวิทย์ รุยาพร, ม.ร.ว.ยงสวาท กฤดากร, เอนก ยุวจิตติ, ฌรัฐ ภมรประวัติ, พงส์ สารสิน, กิตติรัต ศรีวิสารราชา, วิโรจน์ สุขยางค์, ปุณมี ปุณศรี, ประกายเพชร อินทุโสภณ (สองคนหลังนี้ถึงแก่กรรมแล้ว)
- ◆ *อยากให้อาจารย์เล่าถึงความรู้สึกในคืนวันสุดท้ายของการเป็นนักเรียนให้ฟังสักนิดเถอะครับ*
- ❖ คืนสุดท้าย บอกไม่ถูกหรอกนะว่าดีใจหรือเสียใจ ดีใจที่จะได้ออกไปพบอะไรใหม่ๆ แต่ก็เสียใจที่จะต้องจากโรงเรียนไป อยู่มาเป็น ๑๐ ปี ก็มีความอาลัยเป็นของธรรมดา คืนนั้นครุฑจำได้ว่า เราเล่นกันทั้งคืนเหมือนอย่างที่เล่นกันสมัยนี้แหละ แต่ท่านผู้กำกับคณะท่านก็ไม่ว่าเรานะ ท่านคงเข้าใจ ปลอ่ยให้เราเล่นกัน ข้อความสุดท้ายนี้ ครูอยากบอกว่าชีวิตในโรงเรียนเรานะเธอ ต่อไปอีกสัก ๕๐ ปีเหมือนอย่างเพลงที่เธอร้องกัน เธอจะนึกได้ว่าไม่มีช่วงไหนของชีวิตที่จะสนุกเท่ากับชีวิตตอนที่อยู่ในโรงเรียนของเรา และนักเรียนทั้งหลายที่จบไปแล้ว ถ้ามีโอกาสครูอยากให้กลับมาช่วยเหลือโรงเรียนของเราตามแต่กำลังสามารถ เพื่อโรงเรียนของเราจะได้รุ่งเรืองยิ่งๆ ขึ้นไป

เล่าเรื่องเก่า

เก็บเล็กประสมน้อยจากหนังสือ ๕๐ ปี วชิราวุธวิทยาลัย

คัดมาจาก หนังสือ ๕๐ ปี วชิราวุธ

ก่อนจะมาเป็นวชิราวุธวิทยาลัย

- โรงเรียนมหาดเล็กหลวง พระอารามหลวงประจำ
รัชกาล

ผู้ที่เคยได้เรียนประวัติศาสตร์ไทยสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ คงจะทราบว่า อันสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชเจ้า เมื่อได้เสด็จ เสด็จถวัลย์ราชสมบัติขึ้นครองแผ่นดินแล้วนั้น ย่อมจะทรงสร้างหรือ ได้บูรณะปฏิสังขรณ์วัด แล้วยกขึ้นเป็นพระอารามหลวงประจำรัชกาล เช่น วัดพระเชตุพนฯ เป็นพระอารามหลวงประจำรัชกาลที่ ๑ เป็นต้น ครั้นล่วงมาถึงรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชดำริเห็นว่า การที่จะทรงสร้างพระอารามหลวงประจำ รัชกาลขึ้นมาอีกนั้น ก็จะเกิดประโยชน์น้อย เนื่องจากมีพระอารามหลวง และวัดต่างๆ มากอยู่แล้ว ซ้ำยังจะต้องเป็นธุระในการปฏิสังขรณ์อีก แต่การศึกษาที่มีความสำคัญจำเป็นและเกิดประโยชน์มากกว่า จึง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สร้าง โรงเรียน ขึ้นแทนพระอารามหลวง ประจำรัชกาลที่เป็นประเพณีสืบมา ได้ทรงสถาปนาโรงเรียนมหาดเล็ก หลวง ขึ้นเมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๕๓ ดำเนินวิธีการเรียน และสอนตามแบบ Public School ของอังกฤษ อันกระแสนพระ บรมราชโองการที่ได้แสดงพระราชปณิธานในการที่ได้โปรดเกล้าฯ ให้ สร้างโรงเรียนมหาดเล็กหลวงขึ้นนั้น ก็ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ บรรจูลงไปพร้อมกับศิลาพระฤกษ์ ของอาคารโรงเรียนด้วย

ก่อนที่จะเล่าต่อไป ก็จะต้องกล่าวถึงพระบรมราโชบาย ล้นเกล้าฯ ผู้พระราชทานกำเนิด อันเกี่ยวกับการศึกษาที่ได้ทรงวางไว้ สำหรับ โรงเรียนของพระองค์เสียก่อน ซึ่งพระราชประสงค์นั้นก็ทรง ต้องการที่จะให้นักเรียนของพระองค์ มีพร้อมซึ่ง

๑. ความเป็นผู้ดี
๒. มีศาสนา
๓. มีวิชาความรู้ความสามารถ

ที่ต้องเขียนไว้ ก็เพื่อที่จะให้เข้าใจว่า การดำเนินการต่างๆ ของโรงเรียน ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ในการที่จะอบรมสั่งสอนนักเรียนนั้น ก็เพื่อ ที่จะให้บรรลุผลตามพระบรมราโชบายที่ได้ทรงวางไว้

โรงเรียนมหาดเล็กหลวงนั้น เมื่อแรกเปิดดำเนินการอยู่ที่ โรงเรียนราชกุมาร (เก่า) ใกล้หอฟีลิปพาทอมัส ในพระบรมมหาราชวัง เป็นการชั่วคราว ต่อมาสิ้นเกล้าฯ ได้พระราชทานที่ดินสวนดุสิต อัน เป็นที่ดินพระราชพัสดุ เรียกกันว่า สวนกระเจิง คือบริเวณที่เป็นที่ตั้ง วชิราวุธวิทยาลัย ในปัจจุบัน ให้เป็นที่ตั้งของโรงเรียนอย่างถาวร และ ยังได้พระราชทานทรัพย์ส่วนพระองค์ก่อสร้างอาคารของโรงเรียนตาม แบบสถาปัตยกรรมไทยอย่างวิจิตรสวยงาม สำหรับผู้ที่สนใจจะศึกษา สถาปัตยกรรมไทยของสมัยนี้ ก็จะได้จากหอประชุมวชิราวุธวิทยาลัย

ระเบียบการรับนักเรียนนั้น กำหนดอายุไว้ตั้งแต่ ๗ ปี เป็นต้นไป ประกอบด้วยนักเรียน ๒ ประเภท มีนักเรียนหลวง กับ นักเรียนสมัคร มีสิทธิเสมอภาคเท่าเทียมกันหมด จะแตกต่างกันก็ตรงที่ นักเรียนหลวงนั้นเมื่อจบจากโรงเรียนก็ต้องเป็นไปตามพระราชประสงค์ ที่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้รับราชการในทางใด ส่วนนักเรียน สมัครนั้นก็แล้วแต่ความประสงค์ของเจ้าตัว เมื่อจบออกจากโรงเรียนก็ ได้รับพระราชทานเครื่องระลึกรูปคล้ายแผ่นกำมะหยี่ติดคอเสื้อ สำหรับ แขนวไว้ที่รั้งคุดัน ใต้คอเสื้อ ข้างหลังจะจารึกนาม และปีที่ออกจาก โรงเรียน กับเลขที่สอบไล่ได้ตามลำดับในปีนั้น เมื่อสำเร็จการศึกษา แล้วนั้น กรมมหาดเล็ก ก็จะเป็นผู้ประกาศบรรจุเข้ารับราชการตาม หน่วยต่างๆ ดังนี้

- ๑. มหาตเล็กห้องพระบรรทม
- ๒. มหาตเล็กรับใช้
- ๓. กรมบัญชาการมหาตเล็ก
- ๔. กรมมหรสพ
- ๕. กรมอัครราช
- ๖. กรมเรือนต์หลวง

จมีนมานิตยัณเรศร์ (เฉลิม เสวคนันท์) ได้เขียนเล่าไว้ดังนี้ “ที่ต้องการก็มหาตเล็กรับใช้ เพราะได้ดีเร็ว นักม้าชอบไปเป็นนายม้าคัน กรมพระอัครราช นักเรือชอบไปกรมเรือนต์หลวง กรมมหรสพไม่ใคร่อยากไป กรมบัญชาการโดยมากเลือกคนเก่งหนังสือ”

การปกครองในโรงเรียนนั้น ก็คล้ายกับบวรวิฑูรย์ในปัจจุบัน ผู้บังคับการ ผู้กำกับคณะ ครูสอนวิชาต่างๆ นักเรียนทุกคนต้องเล่นกีฬา กีฬาของโรงเรียนมหาตเล็กหลวงในสมัยนั้น ก็มีฟุตบอล ยิมนาสติก ซอกกี และราวเดอร์ส (กีฬาประเภทนี้ถ้าเข้าใจไม่ผิดเล่นคล้ายคริกเก็ต ข้าพเจ้าเองเมื่ออยู่เด็กเล็ก เคยเห็นเด็กเล็กๆ เล่นอยู่เสมอๆ ไม่ทราบว่าเป็นปัจจุบันยังมีเล่นกันอยู่หรือไม่ - ผู้เขียน)

เมื่อโรงเรียนนี้เป็นของล้นเกล้ารัชกาลที่ ๖ สิ่งที่เกี่ยวข้องไม่ได้ที่จะต้องกล่าวถึงก็คือ กิจการลูกเสือ ลูกเสือคนแรกของไทยนั้นก็ป็นนักเรียนมหาตเล็กหลวงคือ จำนายลิขิตสารสนอง (ซัพน์ บุนนาค) กองร้อยลูกเสือกองแรกก็คือ กองร้อยลูกเสือกรุงเทพฯ ที่ ๑ โรงเรียนมหาตเล็กหลวง ได้พระราชทานนามว่า “กองลูกเสือหลวง” มีธงพระมณูแลลงสาร เป็นธงประจำกอง จมีนมานิตยัณเรศร์ได้เขียนเล่าเกี่ยวกับเรื่องลูกเสือไว้ว่า “ลูกเสือเราเป็นลูกเสือหลวง หมวกปีกมีขนนก มีรูปหนุมานคิดหน้าออก หมวกบุผ้าเหลืองโก้มาก เราถูกเขม่นจากโรงเรียนอื่นๆ ความจริงไม่น่าอิจจาเลย ใครๆ เขาก็มีอย่างนั้น เขาก็เป็นประเพณี อีต้นก็ต้องคอเลอร์เป็นพิเศษ สวมหมวกสูง” แถมอีกนิดว่า ชุดลูกเสือชุดแรกนั้นตัดกันที่ร้านวิวิธภูษาคาร

นักเรียนของโรงเรียนมหาตเล็กหลวงนั้นใกล้ชิดเบื้องพระยุคลบาทมาก มักจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เข้าเฝ้าเวลามีงานเลี้ยงในวังหรือในเขตพระราชฐานหรือได้โดยเสด็จพระราชดำเนินไปตามที่ต่างๆ คอยเฝ้ารับเสด็จเมื่อมีงานพระราชพิธี ที่ควรทราบอีกอย่างหนึ่งก็คือ อังนงนรับกฐินหลวงวัดเบญจมฯ ที่นักเรียนบวรวิฑูรย์ต้องไปรับเสด็จ ทุกปีนั้น ก็เป็นประเพณีมาตั้งแต่ครั้งโรงเรียนมหาตเล็กหลวงนั้นแล้ว

- จากสวนกระดังง์ถึง บางขวาง และ ห้วยแก้ว-

บางท่านที่ได้อ่านมาจนถึงตอนนี้คงจะทราบได้ว่า กำลังจะได้เล่าถึงโรงเรียนราชวิทยาลัย และโรงเรียนมหาตเล็กหลวงเชียงใหม่ จะเล่าถึงโรงเรียนราชวิทยาลัยก่อน โรงเรียนราชวิทยาลัยนั้นพระพุทธเจ้าหลวง โปรดเกล้าฯ ให้แต่งตั้ง เมื่อปี พ.ศ.๒๔๕๐ ที่ตำบลบ้านสมเด็จเจ้าพระยาจังหวัดธนบุรี ต่อมาเกิดโรคระบาดขึ้นในปี พ.ศ.๒๔๕๖ จึงย้ายสถานที่ไปเช่าที่โรงเรียนเด็กสายสวัสดิ์สุนทราคารของ พระวิมาดาเธอ กรมพระสุทธาสินีนาฏ อยู่นั้นได้ ๗ ปีก็มีพระบรมราชานุญาตให้ออนโรงเรียนนี้ จากกรมศึกษาธิการมาอยู่ในความปกครองของกระทรวงยุติธรรม กระทรวงยุติธรรมจึงได้จัดการก่อสร้างโรงเรียนขึ้นเป็นการถาวร ณ ตำบลบางขวาง จังหวัดนนทบุรี ในกาลต่อมา ล้นเกล้าฯ รัชกาลที่ ๖ ทรงมีพระราชดำริว่า ระเบียบปฏิบัติของโรงเรียนมหาตเล็กหลวงกับโรงเรียนราชวิทยาลัยนั้น คล้ายคลึงกันเป็นส่วนมาก จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้โรงเรียนราชวิทยาลัยมารวมอยู่ในสภากรรณการโรงเรียนมหาตเล็กหลวง ขึ้นกับกรมโรงเรียนในพระบรมราชูปถัมภ์

สำหรับชีวิตและเรื่องราวความเป็นไป ของนักเรียนราชวิทยาลัยนั้น คุณหลวงประจักษ์ศุภอรรด (ปลั่ง อินทะกนก) ได้เขียนเล่าเอาไว้ว่า

“โรงเรียนของเราเป็นตึก ๒ ชั้น มุขหน้าหันไปทางลำน้ำเจ้าพระยา และมีต้ง ๒ ชั้น เป็นอาคารสร้างล้อมรอบสนามทั้ง ๔ ด้าน ชั้นบนตึกใช้เป็นที่พักเรียนนอน ชั้นล่างใช้เป็นห้องเรียน ตึกเรียนและบ้านพัก แบ่งออกเป็น ๓ คณะ เรียกว่า บ้าน A บ้าน B และบ้าน C ...สุดบ้าน C เป็นตัวอาคารสี่เหลี่ยมใหญ่โต ใช้เป็นห้องอาหาร ห้องประชุม ห้องเรียนกลางคืน และห้องฟังพระธรรมเทศนาและการแสดงละคร ภายใต้ตึกประชุมเป็นสระน้ำฝน มีที่รองรับน้ำฝนจากอาคารทุกๆ หลังของโรงเรียนไหลมาเก็บรวมไว้ที่นี้เพื่อเป็นน้ำรับประทาน เพราะสมัยนั้นน้ำประปายังไม่ถึงโรงเรียนของเรา

ตึกนักเรียนแต่ละคณะ มีห้องนอน ๕ ห้อง ห้องเรียน ๕ ห้อง ห้องนอนขนาดใหญ่มีเตียงนอน ๑๒ เตียง มีหัวหน้านักเรียนประจำห้องเรียกว่า “ฟรีเฟล็กซ์” ปกครองดูแลนักเรียนในห้องนั้นๆ ต่างหูต่างคาครูประจำบ้าน และในบรรดาฟรีเฟล็กซ์เหล่านี้อาจารย์ใหญ่ได้คัดเลือกขึ้นเป็นหัวหน้านักเรียนทั้งโรงเรียนว่า “เฮดฟรีเฟล็กซ์”

ห้องเรียนได้เริ่มลำดับจากบ้าน C ก่อน ซึ่งจัดเป็นชั้น

เด็กเล็ก เริ่มจากชั้นเตรียม ชั้น ๑ และชั้น ๒ บ้าน B เป็นชั้นนักเรียนรุ่นกลาง เริ่มจากชั้น ๓, ๔ และ ๕ ส่วนบ้าน A เป็นอาวุโสรุ่นใหญ่ เป็นชั้น Remove คือชั้น ๖ ชั้น Lower Six คือชั้น ๗ และ Upper Six คือชั้น ๘ ครูฝรั่งจะเริ่มเข้าเกี่ยวข้องกับการสอนตั้งแต่ชั้น ๓ พอเรียนถึงชั้น Remove การเรียนต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษหมด เว้นแต่วิชาภาษาไทย ส่วนประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ คำนวณ และอื่นๆ ครูฝรั่งสอนและพูดภาษาอังกฤษทั้งสิ้น

พูดถึงเรื่องบ้านพักทุกคณะท่านอาจารย์ ได้จัดให้นักเรียนทุกชั้นอยู่อาศัย ฉะนั้นบ้านพักทุกคณะ จึงมีนักเรียนทุกชั้นอยู่รวมคละปะปนกัน อันเป็นเหตุให้ทุกคนได้มีการวิสาสะรักใคร่คุ้นเคยกันเป็นอย่างดี ไม่มีทางให้แยกหมู่แยกคณะออกไปได้... พวกเราจึงมี "Esprit de corps" การเสียสละเพื่อหมู่คณะและการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมยิ่งกว่าประโยชน์ส่วนตัว"

ที่นี่จะได้เล่าถึงโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่บ้าง โรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ นี้ ได้เกิดขึ้นก็จากพระราชประสงค์ในล้นเกล้ารัชกาลที่ ๖ ที่จะยังความเจริญทางด้านการศึกษา ให้กว้างขวางและแพร่หลายออกไปได้มีพระราชดำริว่าการคมนาคมระหว่างเชียงใหม่กับกรุงเทพฯ เวลานั้นเป็นไปด้วยความไม่สะดวก ขุนนางข้าราชการและคบคิดมีความลำบากในอันที่จะส่งบุตรหลานเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ จึงได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สถาปนาโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ขึ้นอีกแห่งหนึ่ง ที่ตำบล ห้วยแก้ว เชียงคอยสุเทพ ครูอาจารย์ ข้าราชการต่างๆ ตลอดจนอุปการณการศึกษาทั้งปวง ก็ได้ส่งขึ้นไปจากกรุงเทพฯ เมื่อเปิดเรียนครั้งแรกในเดือนมีนาคม ๒๔๕๙ นั้น มีนักเรียนเพียง ๓๗ คน ต่อมาในปี ๒๔๖๑ ก็เพิ่มขึ้นเป็น ๑๒๐ คน

ผู้บังคับการคนแรกของโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ พระยาปริษานุสาสน์ (เสริญ ปันยารชุน) ขณะนั้นเป็นที่พระราชครูธรรักษ์ ส่วนการปกครองก็แบ่งออกเป็น ๒ คณะ คือคณะวิเศษ มีหลวงวิเศษสุรวินทร์ เป็นผู้กำกับคณะ และคณะพิลี่ย มีหลวงพิลี่ยวรรณศาสตร์ เป็นผู้กำกับคณะ การเรียนการสอนนั้นคือบรมทั้งวิชาความรู้ต่างๆ นอกจากนี้ยังมีวิชาเสือป่า และการเล่นกีฬาต่างๆ ตามปกติ ในภาคหนึ่งๆ ก็จะมีการแข่งขันกีฬาระหว่างคณะเป็นประจำ เหมือนกับวิทยาลัยในปัจจุบันนี้ด้วย

แต่เป็นที่น่าเสียดาย โรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่

ตั้งมาได้เพียง ๙ ปี กิจการของโรงเรียนต้องประสบกับอุปสรรคต่างๆ นานา เช่น โรคภัยไข้เจ็บ การย้ายโรงเรียนไม่อาจจะทำได้ด้วยเหตุขัดข้องทางการเงินบางประการ ประกอบกับการคมนาคมระหว่างกรุงเทพฯ และเชียงใหม่ก็สะดวกสบายขึ้นกว่าแต่ก่อนมีรถไฟแล้ว ล้นเกล้าฯ องค์ผู้พระราชทานกำเนิดจึงมีพระราชดำริที่จะยุบโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่เสีย แต่ได้เสด็จสวรรคตก่อน การยุบเลิกมาสำเร็จในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ในเดือนมกราคม ๒๔๖๘

เมื่อมาเป็นวชิราวุธวิทยาลัย

- วชิราวุธ นามอันทรงไว้ซึ่งความเป็นอนุสาวรีย์

ท่านคงจะทราบว่ ระยะเวลาช่วงที่พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จขึ้นครองราชสมบัตินั้น เป็นระยะของวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจของโลกที่กำลังตกต่ำ อันเนื่องมาจากหลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ ประเทศไทยก็ได้รับผลกระทบอันนี้ด้วย จำต้องทรงตัดทอนรายจ่ายต่างๆ ลง เพื่อให้เกิดความสมดุลทางการคลังของประเทศ การพระราชทานเงินอุดหนุนโรงเรียนในพระบรมราชูปถัมภ์จึงต้องถูกตัดทอนลงด้วย คงเหลืออยู่แต่เพียงทรัพย์สินซึ่งล้นเกล้าฯ ผู้พระราชทานกำเนิด ได้พระราชทานไว้เป็นทุนจำนวนหนึ่งกับเงินอุดหนุนซึ่งเคยได้รับจากกระทรวงศึกษาธิการเป็นรายปี จึงได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้รวมโรงเรียนมหาดเล็กหลวงและโรงเรียนราชวิทยาลัยเข้าด้วยกัน และพระราชทานนามให้ใหม่ว่า "โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย" เมื่อวันที่ ๑๖ เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๙ (โรงเรียนราชวิทยาลัยนั้น ปัจจุบันเป็นที่ตั้งศาลากลางจังหวัดนนทบุรีและโปรดเกล้าฯ ให้โอนทรัพย์สินและเงินอุดหนุนดังกล่าวมาเป็นของวชิราวุธวิทยาลัย กับให้ตั้งโรงเรียน ณ สถานที่ของโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเดิม เพื่อเป็นประจักษ์พระบรมราชานุสรณ์ถวายแด่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สร้างโรงเรียนมหาดเล็กหลวงขึ้นแทนพระอารามหลวงประจำรัชกาล

วชิราวุธสมัยนั้น กมล ชาญเลขา ได้เขียนเล่าเอาไว้ว่า "เริ่มตั้งโรงเรียนยังไม่มีคณะเด็กเล็ก บริเวณที่เป็นคณะเด็กเล็ก ปัจจุบันเป็นบ้านพักของครูและเจ้าหน้าที่บางคน คณะทั้ง ๔ นอกจากคณะผู้บังคับการ เรียกชื่อตามชื่อผู้กำกับคณะ คือ ๑. คณะผู้

บังคับการ ๒. คณะประทัด ๓. คณะวิเศษ ๔. คณะพณิชย ด้วผู้
กำกับคณะได้มีการเปลี่ยนบ้างในระหว่าง พ.ศ.๒๔๖๙ ถึง พ.ศ.
๒๔๗๗” อันชื่อของคณะต่างๆ นี้ ครั้นมาถึงสมัยที่พระยาภรรตราช
เป็นผู้บังคับการ คณะกรรมการจัดการวชิราวุธวิทยาลัย ได้มีมติให้
เปลี่ยนชื่อคณะจากชื่อที่ต้องเปลี่ยนไปตามชื่อผู้กำกับคณะ มาใช้ชื่อ
อย่างที่ปรากฏในปัจจุบัน (ผู้บังคับการ คุณิต จิตรลดา พญาไท) โดย
ม.ป.น มาลากุล เป็นผู้คิดชื่อ ตามสถานที่ซึ่งพระบาทสมเด็จพระ
มงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวเคยสำราญพระราชหฤทัย คณะเด็กเล็กนั้น ก็มา
เริ่มมีขึ้นสมัยพระยาภรรตราชเป็นผู้บังคับการเช่นกัน แต่เดิมนั้นมี
เพียงคณะเด็กเล็ก ๑ กับคณะเด็กเล็ก ๒ ต่อมาภายหลังเมื่อมีนักเรียน
มากขึ้น ก็ขยายออกมาเป็นคณะเด็กเล็ก ๓ รวมมี ๗ คณะดังที่ปรากฏ
อยู่ในปัจจุบัน

อาคารสถานที่ต่างๆ ก็ได้มีการก่อสร้างเพิ่มเติม ปรับปรุง
เปลี่ยนแปลงเรื่อยมา ตั้งแต่สมัยพระยาบรมบาทบุรุษ ผู้บังคับการ
คนแรก พระยาปริชาตสุสานต์ พระพณิชยสารวิเทศ จนกระทั่งถึงพระยา
ภรรตราช วิทยาลัยมาเสื่อมโทรมลงอย่างมากเมื่อเกิดสงครามมหา
เอเชียบูรพา ตึกและสถานที่ต่างๆ มีหน่วยราชการต่างๆ รวมทั้งพวก
เสรีไทยมาขอใช้ เมื่อสงครามสงบแล้วโรงเรียนได้เผชิญกับปัญหา
ต่างๆ มากมาย ท่านผู้บังคับการพระยาภรรตราชได้เขียนเล่าไว้ว่า
“...ดังนั้น สถานที่และอาคารของโรงเรียนได้เริ่มชำรุดทรุดโทรม
รกรุงรังในสมัยนี้มาก จนบัดนี้ก็ยังไม้กลับคืนสู่สภาพเดิม...ปลาย

เดือนเมษายน ๒๔๘๙ กองทหารสหประชาชาติได้ย้ายไปจากโรงเรียน
หมด และส่งสถานที่คืนแก่โรงเรียน เครื่องนอนเครื่องใช้ของโรงเรียน
และเครื่องอุปกรณ์การศึกษาของโรงเรียนได้ชำรุดสูญหายไปเป็นอันมาก
และโรงเรียนต้องรื้อสร้างขึ้นใหม่แทนที่ โดยความรีบด่วนเท่าที่จำเป็น
ก่อน” ช่วงนั้นนับว่าเป็นช่วงวิกฤติการณ์หัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญช่วงหนึ่ง
ของวชิราวุธวิทยาลัย ถ้าไม่ได้เดชพระบารมีปกเกล้าฯ ประกอบกับ
แรงอุตสาหะวิริยะมิได้เห็นแก่เหน็ดเหนื่อยของท่านผู้บังคับการ พระยา
ภรรตราชแล้ว สภาพของโรงเรียนที่ “ต้องเปิดทำการสอนไปพลาง
แก้ไขซ่อมแซมไปพลาง ด้วยสภาพอันน่าท้อและเกือบหมดกำลังใจ” นั้น
คงจะไม่เจริญวัฒนา ดังที่เห็นและเป็นอยู่ในปัจจุบัน

จะขอจบลงตรงนี้ แต่ท่านก็คงทราบอยู่เองว่า ยังเล่าได้
บริบูรณ์ เพราะยังขาดเรื่องอันเกี่ยวกับ ท่านผู้บังคับการเจ้าคุณ
ภรรตราชกับโรงเรียน อันวชิราวุธวิทยาลัยนี้ ถ้าจะว่าไปก็เหมือนกับ
เป็นชีวิตและจิตใจของท่านทีเดียว ท่านได้สร้าง ได้ทำ อะไรต่ออะไร
หลายอย่างที่ล้วนแต่เกิดคุณประโยชน์ต่อโรงเรียนทั้งสิ้น การรับราชการ
ฉลองพระเดชพระคุณของท่านนั้น ถ้าได้พิจารณาแล้วก็สมกับบทเพลง
พระราชนิพนธ์ที่ว่า “ถวายชีวิตไว้รับใช้งานเป็นข้าเบื้องบาทมาลัยจน
วันตาย” ผู้เขียนนั้นสำนึกตนเองว่ายัง ‘รู้’ ไม่พอ หากจะมีผู้รู้ได้เขียน
ถึงเรื่องนี้ ก็จะเป็นการดียิ่ง เพื่อจะได้เป็นอนุสรณ์ให้พวกเรารุ่นหลังได้
ระลึกถึง และยังสามารถเป็นเครื่องหมายแสดงถึงความกตัญญูต่อท่าน
ผู้บังคับการเจ้าคุณภรรต อีกโสดหนึ่งด้วย.

จดหมายจากลูกถึงคุณพ่อ

คัดมาจาก หนังสือ ๕๐ ปีชีวิตราฐ

วชิราวุธวิทยาลัย ถนนสุโขทัย เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

วันที่ ๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๓

กราบเท้าคุณพ่อที่เคารพอย่างสูง

พ่อคงทราบจากคุณป้าแล้วนะชะว่า ผมเข้า.ร. เรียบร้อยแล้ว แต่พ่อคงทราบดีว่าผมรู้สึกอย่างไร ตอนแรกผมโกรธมากที่อยู่ดีๆ ก็ให้ผมมาสอบเข้า.ร.ประจำ แถมชู่เชิญให้ผมสอบเข้าให้ได้อีก โธ่เรื่อง.ร.ประจำในสายตาค่านักเรียนไปมาอย่างผมนั่นนะ ผมว่าเหมือนค้ายกกันซะ เสาร์อาทิตย์จะไปเที่ยวที่ไหนก็ไม่ได้ เดือนนึงกลับบ้านคนเดียว แยะจัง แต่ตอนนี้ผมกลับรู้สึกเฉยๆ แถมรู้สึกว่าร.ร. นี้มีอะไรแปลกๆ ดี ถ้าจะเรียกตามภาษาใหม่ก็ต้องเรียกว่ามีจุดยืนของตนเอง ผมเลยต้องระบายให้พ่อฟังบ้าง จะไปเล่าให้เพื่อนใน.ร. ฟังเดี๋ยวมันจะหาว่าผมบ้าชะ เพราะพวกนี้บางคนอยู่มานานกว่าผมชะอีก

วันแรกที่ผมใส่ชุดราชนาปะแดนก็วันเปิด.ร.ร. ละชะ อึดอัดจัง แต่ผมชอบแผลงคอ กับ หมวกหนีบสีน้ำเงิน ตอนนั่งรถมาจากบ้าน พวกผู้หญิงข้างบ้านมองกันใหญ่เลย (พวกผู้ชายก็คงมองแต่ผมไม่สนหรอก) พอถึงประตูด้านอำเภอดุสิต คุณป้าก็พาผมเดินเข้าไป คุณป้าเองก็ลืมนำหมวกที่ไหน พอได้เห็นเด็กนักเรียนตัวโตเบ้อเริ่ม คุณป้าเลยถามเห็นเขาเข้าไปยังตึกไม้ทรงไทยเก่าๆ ที่ตั้งอยู่โดดเดี่ยว (ตอนหลังเพื่อนๆ เขาบอกให้เรียกหอประชุม) คุณป้า ก็พาผมไปที่นั่น มีผู้ใหญ่พาเด็ก

เดินไปที่ตึกนั้นเยอะเหมือนกัน คงเป็นพวกเข้าใหม่เหมือนผม ที่หน้าหอประชุมมีพระบรมรูปรัชกาลที่ ๖ ประทับยืนอยู่ ผมรีบยกมือไหว้ตามแบบฉบับลูกที่ดีของพ่อ เห็นพวกผู้ใหญ่ที่เดินมาด้วยยิ้มกันใหญ่ แต่คุณป้ากลับยิ้มแห้งๆ บอกผมว่า, “หมวกจะลู่หมวก” ผมนึกถึงขึ้นได้ว่า ผมสวมหมวกอยู่ แต่ผมไม่อายหรอก เพราะพวกเด็กที่มาสอบตัวก็ปล่อยไถ่แบบผมเยอะแยะไป

บนตึกนั้น มีคนแก่อ้วนๆ ทำทางใจดีนั่งเป็นสง่า อยู่ตรงกลาง และมีผู้ชายนั่งขนานอยู่ทั้งสองข้าง คุณป้าให้ผมทำความเคารพแล้วบอกชื่อนามสกุลไป เห็นคุณป้าคุยกับคนแก่คนนั้นอย่างนอบน้อม มีท่านคะ ท่านขา ด้วยละพ่อก่อนที่ท่านคนนั้นกับคุณป้าจะติดลมบน ก็พอดีผู้ชายที่ใส่แว่นบอกว่าให้ไปคณะพยาบาล พ่อรู้เปล่า คณะพยาบาล ก็คือคณะที่อยู่ตรงประตูเข้านั้นแหละ พอไปถึงนักเรียนตัวใหญ่คนเดิมก็ปราดเข้ามาถามว่าผมอยู่คณะนี้หรือ แล้วเขาก็ช่วยหิ้วกระเป๋า นำเข้าคณะ

ที่นั่นนั้นพาผมไปยังห้องๆ หนึ่ง มีตู้ตั้งเป็นแถวเลย เขาเลือกตู้ให้ผมตู้หนึ่ง แล้วบอกให้ผมจัดเสื้อผ้าเข้าตู้ ตู้ใบนี้คนเดียวมีสองชั้นครึ่ง ของผมตั้งเยอะไม่ทราบจะบรรจุลงไปอย่างไรถึงจะหมด คุณป้าจะเข้ามาช่วย พี่เขาก็บอกว่า ปล่อยให้ผมทำเองละนะ รู้สึกคุณป้าจะเลื่อมใสเขาเอามาก เลยยินยอม

กับพี่คนนั้นอยู่ข้างนอก พอผมจัดตู้เสร็จ พี่เขาก็พาไปอีกห้องหนึ่งมีโต๊ะไม้ตั้งเป็นแถวแล้วก็ตามเดิมคือ ผมบรรเลงการจัดหนังสือหนึ่งตั้งยักษ์ลงในโต๊ะได้สำเร็จด้วยตนเองแต่ผู้เดียว พอคุณป้ากลับไปแล้ว ผมก็นั่งชิมอยู่ตรงโต๊ะนั้น เพราะไม่รู้จะทำอะไร หรือคุยกับใคร ที่นี้มีเด็กอายุเท่าผมคงเห็นผมเหงาเลยมาคุยด้วย หมอนี่ชื่อ น้อย ละพ่อ เคยอยู่เด็กเล็กมาก่อน เข้าตั้งแต่ป. ๓ แน่ะ เขาเล่าอะไรต่อมิอะไรให้ผมฟังตั้งหลายอย่างเป็นเรื่องเกี่ยวกับสมัยที่เขาอยู่เด็กเล็ก พอกลางวันก็เลยรวมกลุ่มกับพรรคพวกของน้อยไปกินข้าวแล้วคูนั่งกันกลับเข้า ร.ร. อีกที่ก็คอนบาย น้อยก็พาไปคูตึกต่างๆ ใน ร.ร. มีมากจริงๆ พ่อตอนเขียนถึงสนุกมีพรรคพวกเยอะแยะ นั่งคุยกันมั่งคูทิวี่มั่ง มีพวกพี่ๆ มาร่วมวงเฮฮามากมาย เป็นอันว่าวันแรกของผมจบลงด้วยดี ไม่เชิงอย่างที่คาดเอาไว้

พ่อทราบไหมว่า วันวันผมทำอะไรบ้าง ใน ร.ร. นี้มีกิจกรรมประเภทบังคับมากจังเลย สงสัยคงกลัวนักเรียนจะคิดถึงบ้าน จึงไม่ให้มีเวลาว่างมากนัก ผมตื่นนอนตอนหกโมงเช้าลงมาอาบน้ำแปรงฟันแต่งตัว อ้อ เรื่องอาบน้ำนี่ตื่นตื่นมากชะห้องอาบน้ำเป็นห้องกว้างๆ มิดชิดมีบ่อซีเมนต์ ขังน้ำสะอาดไว้บ่อเบ้อเรออยู่ตรงกลาง ใครจะอาบน้ำก็ตัดอาบจากบ่อ หรือจะเปิดก๊อกอาบน้ำฝักบัวก็ได้ เขาติดไว้ให้ด้วย ตอนแรกผมนึกว่าจะนุ่งผ้าขาวม้าอาบน้ำกัน ที่แท้เขานุ่งลมห่มฟ้าละพ่อ ผมแรกๆ ก็เงินนุ่งกางเกงในตอนอาบน้ำแทน พี่เขาเลยบอกว่า ที่ผมนุ่งกางเกงในนะ ยิ่งเป็นจุดสนใจใหญ่ เพราะไม่มีใครทำกัน ถ้าถอดเสื้อก็จะไม่มีใครสนใจเพราะมีเหมือนๆ กันทั้งนั้นแหละ ผมเลยปฏิบัติตามโดยดี รู้สึกปลอดโปร่งเหมือนอมฮอลเหม็นโทลิปดัส ผมเคยคิดเล่นๆ ก่อนเข้า ร.ร. ที่เขาห้ามผู้หญิงเข้าร.ร. นี้เนาะว่า ถ้าผู้หญิงแอบเข้ามาเรียนจะได้ไหมเพิ่งจะได้คำตอบจากห้องอาบน้ำนี่แหละ

ที่นี้พอ ๗ โมงเช้า คนงานจะตีระฆังเป็นสัญญาณให้เข้าห้องเรียน (ผมบอกพ่อแล้วว่า เขามีจุดยืนเป็นของตนเอง ร.ร.ข้างนอกใช้กระดิ่งไฟฟ้า ร.ร. นี้ใช้ระฆัง เท่าที่กันเยอะ) ๘ โมงเช้ากลับคณะมากินข้าวเช้า ของกินตอนเช้า ก็เป็นพวกข้าวต้ม บางวัน ข้าวต้มเครื่อง เป็นข้าวต้มหมูบ้าง ข้าวต้มปลาบ้าง เพื่อนบางคนที่อยู่ต่างคณะเขาบอกว่า เขากินข้าวต้มแผ่น ผมไม่ทราบว่าเป็นอย่างไร เลยอธิบายให้พ่อฟังไม่ถูก บางวันก็เป็นข้าวต้มกับหรือ ข้าวต้มก๊วยนั้นแหละชะ มีถั่วลิสงั่วเป็นหลักแล้วมีกับอย่างอื่นอีก ๒ อย่าง ๘ โมงครึ่ง ขึ้นหอประชุม สวดมนต์ทั้งครูและนักเรียน มีหัวหน้าแต่ละคณะผลัดกันนำสวดแล้วท่านผู้บังคับการ (คนอ้วนๆ ที่ผมกล่าวไว้ข้างต้นนั้นแหละชะ ผมเพิ่งทราบว่าท่านเป็นผู้บังคับการ ทำทางท่านสง่าภาคภูมิใจจริงๆ นะพ่อ) ก็ให้โอวาทหรือนัดหมาย บางครั้งก็มีคำชมพวกนักเรียนชั้นโตๆ แถมพัก ๙ โมงเช้าเรียนต่อจนถึง ๑๐ โมงห้าสิบ หยุดพัก ช่วงนี้พวกเราไปซื้อขนมกินที่เรือนจาก ที่นั่นเป็นโรงขายขนมแต่ทำไมเรียกเรือนจากผมไม่ทราบ (อ้อผมขอเงินเดือนเพิ่มด้วยชะ ขอขอบคุณล่วงหน้า) แล้วกลับมาเรียนต่อตอนสิบเอ็ดโมงสิบห้า ช่วงนี้แย่น้อยพ่อ ลมพัดมาเฉื่อยๆ ท้องก็ติง หนักตาเลยหย่อน เรียนปนหลับจนบ่ายโมง ก็เลิกเรียนกลับมากินข้าวกลางวันทีคณะบนโรงเรียน (เรียกชื่ออย่างทหารนะ) มีโต๊ะตั้งไว้เป็นระเบียบ นั่งได้โต๊ะละ ๑๓-๒๐ คน แบ่งเป็น ๔ สำหรับ ใครโชคไม่ค่อยดีได้นั่งสำหรับที่มนุษย์ประเภทท้องอืด ฟุงกระสอบละก็แย่น้อย อาหารทุกมื้อ จะมี “บ๊วย” ตั้งสำหรับไว้ให้สำเร็จ พวกเรามีหน้าที่คดข้าวใส่จาน รินน้ำใส่แก้ว แล้วก็ห่มกินเสร็จจะลุกลงมาเลยไม่ได้นะพ่อ ต้องคอยสัญญาณจากหัวหน้าก่อน อ้อ ระหว่างกินจะพูดเสียงดังไม่ได้เลย ต้องพูดกันเบาๆ ไม่อย่างนั้นโดนหัวหน้าทำโทษพอกินข้าวกลางวันเสร็จก็เป็นเวลาว่างจนถึงบ่ายสองโมง ใครต้องเรียนคนตรีก็ไป ใคร

เรียนช่างปั้น ช่างไม้ก็ไป เป็นกิจกรรมบังคับมีคะแนนด้วยชะ
 ปายสามโมงเลิกเรียนกลับคณะมาเปลี่ยนชุดเป็นชุดกีฬา ปาย
 สามโมงสี่สิบห้า จะระฆังให้ทุกคนจะไปเข้าแถวหน้าตึกขาว (ตึก
 ที่ผมเรียน อยู่หลังหอประชุมชะ) หัวหน้าบอยอดรายงานครูกีฬา
 แล้วก็แยกย้ายกันไปเล่นกีฬา อย่างพวกผมเข้าไปใหม่ๆ พี่ๆ
 เขาก็หัดให้เล่นรักบี้ ถ้าไม่ไหวก็ส่งไปเล่นบาสฯ ถ้ายังไม่ไหว
 อีกรักบี้ก็หวังได้ไปปลูกผักทำสวนครัวเหมือนชาวคอยชาวเขาเป็น
 งานอดิเรก กีฬาที่แบ่งเป็นฤดู เทอมแรกรักบี้ เทอมสองบาสฯ
 เทอมสามฟุตบอล แล้วยังมีกีฬาอื่นๆ อีกมากมาย เล่นกัน
 จนถึงหกโมงเย็น พวกพี่ๆ ก็ปล่อยให้กลับคณะมาอาบน้ำ พอ
 หกโมงครึ่งกินข้าวเย็น เสร็จแล้วเข้าห้องเพรช (ห้องที่มีโต๊ะ
 วางอยู่เป็นแถวแน่นแหละชะ เขาเรียกห้องเพรช พี่เขาบอกว่า
 มาจากภาษาอังกฤษที่แปลว่า เตรียมตัว) นั่งทำการบ้านอ่าน
 หนังสือกันเงียบๆ จะคุยอะอะไม่ได้ หรืออ่านหนังสืออ่านเล่น
 ก็ไม่ได้ วิธีทำโทษก็มีแปลกๆ ไว้จะเล่าให้พ่อฟังวันหลัง สองทุ่ม
 ครึ่งเลิกเพรช ใครรักสะอาดก็ไปแปร่งฟัน ส่วนผมพ่อคงทราบดี
 พอสองทุ่มสี่สิบห้า หัวหน้าจะระฆังเข้าแถวนับยอดแล้ว ก็ขึ้นไป
 สวดมนต์ข้างบน พวกนักเรียนที่เข้าใหม่ผลัดกันนำสวด แล้ว
 แยกย้ายเข้าห้องนอน หัวหน้าจะเดินตรวจดูความเรียบร้อยแล้ว
 ก็ดับไฟเป็นอันว่า เสร็จสิ้นไปวันหนึ่ง

นักเรียนด้วยกันยังแบ่งเป็นชั้นๆ อีกนะพ่อ แบบ
 พวกผม ม.ศ.๑ ต้องเรียกนักเรียนตั้งแต่ ชั้น ม.ศ.๓ ขึ้นไปว่า

พี่ แล้วต้องจบประโยคด้วยคำว่า “ครับ” ทุกที เดินผ่านต้อง
 ก้มหลัง แล้วถ้าพวกนี้สิ่งทำอะไรก็ต้องทำตาม พวก ม.ศ.๒ ก็
 ทำอย่างนี้กับพวก ม.ศ.๔ ม.ศ.๕ พวก ม.ศ.๓ ทำกับพวก
 ม.ศ.๕ ตอนแรกผมก็ไม่ค่อยพอใจที่มาสั่งให้ผมทำโน่นทำนี่
 พี่เขาเลยอธิบายให้ฟังว่าการใช้กันนะ เป็นการสอนเป็นการ
 เรียนเหมือนกัน เพราะโตขึ้นพวกผมก็ต้องเป็นรุ่นพี่ มีสิทธิ์
 ใช้รุ่นน้อง หรือออกไปมีลูกน้องถ้าไม่รู้มาก่อนเลยว่า การรับใช้
 เป็นอย่างไร จะไปสั่งให้ลูกน้องเขาทำได้อย่างไร ถ้าส่งไปงาน
 การอาชีพผิดพลาด ผมก็ว่าจริงอย่างที่พี่เขาบอกนะพ่อ ตอนนี้
 ผมชัดเจนเท่า ชักผ้า ถูพื้น ล้างแก้ว เป็นแล้วชะ ฟังตนเอง
 ได้ทุกอย่าง

ผมเขียนมาเล่าให้พ่อฟังเสียยืดยาว เห็นจะต้อง
 กราบลาก่อนละชะ พ่อคงสบายดีนะ ผมสวดมนต์ให้พ่อทุกคืน
 ผมว่าพ่อคิดถูกแล้วละที่ให้ผมเข้า ร.ร.นี้ผมชักคุ่น ร.ร. และรู้สึก
 ว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของ ร.ร. อย่างภาคภูมิใจแล้ว ปิดเทอม
 คราวหน้าพ่อคงเห็นเองว่าผมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น
 อย่างไรบ้าง

รักและคิดถึงพ่อมากที่สุด

จัน

ประชาธิปไตยในวชิราวุธวิทยาลัย

นพดล สุรทินนท์

คัดมาจาก หนังสือ ๕๐ ปีวชิราวุธ

ทุกวันนี้เป็นระยะเวลาที่มีการเห่อประชาธิปไตยกันมากในหมู่ประชาชนชาวไทย การเห่อประชาธิปไตยนั้น บางครั้งก็เป็นการกระทำที่เกินความจำเป็นเพราะเขาเหล่านั้นเพิ่งได้รับประชาธิปไตยอย่างแท้จริง ในวชิราวุธวิทยาลัยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตย มาเป็นเวลานานกว่า ๖๐ ปี แล้ว นับแต่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงสถาปนาโรงเรียนมหาดเล็กหลวงขึ้น แต่พวกเขายังไม่เข้าใจในระบอบประชาธิปไตยอย่างแท้จริง ซึ่งบทความนี้จะ เป็นเครื่องสะท้อนและเตือนให้เห็นถึงระบอบประชาธิปไตยอย่างแท้จริง ในวชิราวุธวิทยาลัยให้ทุก ๆ คนได้ทราบ และจักได้รักษาไว้ด้วยความหวงแหน ข้าพเจ้าหวังว่าบทความนี้คงมีประโยชน์แก่เพื่อนนักเรียนบ้างไม่มากก็น้อย

ในฐานะที่ผู้เขียนเมื่อครั้งยังเป็นเด็ก มีความรู้สึกไม่พอใจในการปกครองเด็กในระบบ Seniority นี้ โดยมีความรู้สึกที่ต้องการให้พ้นจากการเป็นเด็กใหม่ในคณะโตโดยเร็วที่สุด แต่เมื่อผู้เขียนโตขึ้นก็รู้สึกว่าการปกครองแบบนี้เป็นการปกครองที่ดี และอยากจะทำให้การปกครองแบบนี้ดำรงอยู่ได้นานเท่าที่จะทำได้ จึงได้เขียนเรื่องนี้ขึ้น

นักเรียนหลายๆ คน อาจจะกล่าวว่า การปกครองในวชิราวุธวิทยาลัยนี้ไม่เห็นจะเป็นประชาธิปไตยตรงไหนเลย ซึ่งเป็นคำกล่าวที่ไม่ถูกต้องนัก อันที่จริงการเป็นประชาธิปไตยอยู่ที่การรู้จักหน้าที่ของตนเอง และทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ การปกครองที่จะเป็นประชาธิปไตยในวชิราวุธวิทยาลัยนั้น นักเรียนทุกๆ คนต้องรู้จักหน้าที่ของ

ตนเอง รู้ว่าเวลานี้ควรทำอะไร เวลานั้นควรทำอะไร รู้จักแบ่งเวลา รู้ว่าฐานะของเราเป็นอย่างไร อันที่จริงการเป็นประชาธิปไตยในโรงเรียนนี้มีมานานแล้ว เป็นประชาธิปไตยที่เกือบจะสมบูรณ์ทีเดียว ดังพระบรมราโชวาทในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งทรงพระกรุณาพระราชทานแก่นักเรียนวชิราวุธวิทยาลัยเมื่อเปลี่ยนแปลงการปกครองแล้วไม่นานว่า โรงเรียนนี้จะเป็นสถาบันที่เพาะนักประชาธิปไตยแก่ประเทศไทย ถ้าจะเปรียบแล้วโรงเรียนของเรามีผู้บริหารถึง ๔ คน ไม่ใช่ระบอบเผด็จการที่มีผู้ปกครองเพียงคนเดียว นอกจากนี้ก็ยังมีหัวหน้าซึ่งเปรียบเสมือนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งมีหน้าที่ดูแลความเป็นไปในคณะของตัว โดยหัวหน้าเป็นผู้ที่ได้รับเลือกในแต่ละปี การที่นักเรียนผู้ใดได้รับเลือกเป็นหัวหน้าทำให้ผู้นั้น

ได้รู้จักคำว่า “ความรับผิดชอบ” แม้จะเป็นเรื่องรับผิดชอบเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ตาม แต่ก็ทำให้รู้จักการทำงานที่ทำงานเป็นชุดๆ รู้จักประสานงานกัน

การมีกิจกรรมต่างๆ ถ้าจะเปรียบก็เหมือนกับการพัฒนาประเทศ เพราะว่ากิจกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนดนตรี หรือการเล่นกีฬาก็ตาม ล้วนแต่กระทำได้รับความเจริญรู้จักอดทน ส่วนในด้านการศึกษานั้นก็เปรียบเทียบอาชีพที่จะต้องการทำอยู่เป็นประจำในด้านการศึกษาที่ทางโรงเรียนได้พยายามมากที่สุดที่จะทำให้ให้นักเรียนมีความรู้ การมีความรู้ที่จำเป็นมาก เพราะถ้ามีความรู้ก็ยิ่งดีกว่าคนอื่น เมื่อใจกว่าคนอื่นก็ไม่ผิดอะไรกับคนป่าเท่าใดนัก แต่ในความคิดเห็นของอาจารย์บางท่านรู้สึกว่ามีนักเรียนที่ขยันน้อยอยู่เป็นจำนวนมากพอสมควรก็เหมือนกับสมาชิกสภา (ในสมัยก่อนๆ) บางคนทีพอถูกเลือกขึ้นมา ก็คอยแต่กินเงินเดือนที่ได้มาจากภาษีอากรของราษฎรเท่านั้น นอกจากนี้กฎของโรงเรียนก็เปรียบเสมือนกฎหมาย ซึ่งเป็นกฎหมายแบบที่ไม่ได้จารึกเป็นลายลักษณ์อักษรเพียงแต่ใช้มติมหาชน คือ ทำมาอย่างไรก็ดำเนินการตามรูปนั้น โดยเห็นว่ามันเป็นการเปลืองกระดาษและเวลาไปเปล่าๆ ถ้ากฎข้อบังคับเหล่านั้นไม่มีใครทำตาม สำหรับนักเรียนส่วนมากแล้วมีความเห็นว่ากฎข้อบังคับต่างๆ ถ้ามีมากเกินไปผู้ที่ต้องปฏิบัติภายในกฎเหล่านั้นจะรู้สึกไม่พอใจ รู้สึกว่าได้รับความกดดันอย่างสูง เพราะว่าวัยเด็กเป็นวัยที่ต้องการเสรีภาพ มีความอยากลองในทุกสิ่งทุกอย่าง มีความอยากรู้อยากเห็น ยกตัวอย่างเช่นเด็กๆ ชอบที่จะเก็บมะม่วงหรือปีนต้นไม้เล่น การที่เด็กกระทำเช่นนี้เชื่อว่าเด็กจะอดอยากก็เปล่า แต่เด็กเหล่านั้นชอบที่จะผจญภัย ต้องการรู้สึกว่าตัวเองเป็นผู้มีความกล้า ต้องการแสดงความคิดเห็นในบางครั้งและบางครั้งก็อยากเด่นอยากดังเหมือนกัน

แม้ว่าโรงเรียนของเราจะมีการปกครองที่ดีมาเป็นเวลานานแล้วก็ตาม แต่ก็มีข้อบกพร่องเป็นธรรมดา ซึ่งข้อบกพร่องเหล่านี้ เราควรที่จะแก้ไข มิฉะนั้นแล้วข้อบกพร่องเหล่านี้จะทำลายตัวเราเองเพราะขัดกับกฎของโรงเรียน ข้อบกพร่องเหล่านี้เกิดจากตัวนักเรียนเอง ข้อบังคับต่างๆ ของโรงเรียน เช่น การสั่งให้นักเรียนตัดผมสั้นหรือให้แต่งเครื่องแบบกลับบ้าน หรือห้ามดอกรองเท้าก่อน ๑๕.๐๐ น. กฎเหล่านี้ทำให้นักเรียนบางคนไม่พอใจ แต่นักเรียนเหล่านั้นก็ควรที่จะต้องปฏิบัติตาม เพราะถือเป็นมติส่วนใหญ่ อันที่จริงแล้วข้อบกพร่องเหล่านี้มีเป็นส่วนน้อยมาก ข้อบกพร่องส่วนใหญ่ คือ ความขยันน้อยของเรานั้นเอง ซึ่งถ้าจะดูให้กว้างแล้วนิสัยที่ไม่ดีของคนไทยอย่างหนึ่ง และบางทีก็ชอบเป็นคนเอาจริงเอาจังในตอนต้นๆ เท่านั้น ยกตัวอย่าง เช่น การให้เข้าโรงเรียนก่อนสิ้นเสียงระฆัง ในครั้งแรกก็ปฏิบัติกันดี แต่ต่อมาก็เหมือนเดิมคือ ไปช้าเสมอ หรืออีกตัวอย่างหนึ่ง คือ นักเรียนที่ขยันน้อยมากแต่ดันเทอมพอปลายๆ เข้าเห็นว่าท่องหนังสือไม่ทันก็ถึงกับท้อใจในเวลาสอบ

การปกครองในวชิราวุธวิทยาลัยที่เป็นประชาธิปไตยแบบ Seniority นั้นเป็นระบอบที่เกือบสมบูรณ์แบบทีเดียว ข้อบกพร่องเล็กน้อยที่กล่าวไปแล้วนั้นแก้ไขโดยไม่ยากนัก แต่ต้องแก้ที่เหตุ คือต้องทำจิตใจให้เข้มแข็ง ต้องพยายามชนะใจตนเอง สิ่งเหล่านั้นผู้อ่านอาจจะเห็นว่าพูดง่ายแต่ทำยาก แต่อันที่จริงแล้วไม่มีอะไรยากเกินกว่าที่จะทำได้หรอก หากจะไดลองพยายามทำโดยเต็มที่แล้ว

การที่เราได้มาอยู่ร่วมคณะเดียวกันทำให้เรารู้สึกว่าเราเป็นพี่น้องกันจริงๆ ชนิดที่เรียกว่าคลานตามกันมาเลยทีเดียว การที่รุ่นพี่ใช้รุ่นน้องทำกิจกรรมบางอย่าง เช่น ทำความสะอาดห้อง ทำการบ้าน ห่อปกหนังสือ จัดรองเท้า จัดพื้นที่ในบางครั้ง

ก็เพื่อให้นักเรียนรุ่นน้องเหล่านี้มีความอดทน เป็นคนไม่งอมืองอเท้า รู้จักว่าเมื่อเป็นลูกน้องเขาควรจะทำอย่างไร เมื่อโตขึ้นจะได้เป็น นายที่ดี และผู้เขียนมีความคิดว่า นักเรียนวชิราวุธมีสิ่งหนึ่งซึ่งหาได้ยากในบุคคลภายนอกสิ่งนั้นก็คือ การรักหมู่คณะ การรักเพื่อนฝูง ตัวอย่างเช่น เมื่อปีที่แล้วมีเพื่อนคนหนึ่งเกิดเป็นไข้ขึ้นอย่างสูง นอนชมอยู่ในห้องนอนของเขา พวกเพื่อนๆ ซึ่งวันรุ่งขึ้นจะต้องสอบไล่ไม่มีใครยอมนอนเลย ทุกๆ คนช่วยกันทุกวิธีที่จะช่วยเพื่อนที่ป่วยอยู่คนนั้น โดยไม่คำนึงว่ารุ่งขึ้นตนเองจะสอบตกหรือตัวอย่างที่เห็นชัดอีกประการหนึ่งก็คือ เวลาเรียนเราเป็นเพื่อนกัน เรียนหนังสือด้วยกัน แอบหลับในห้องเรียนมาด้วยกัน แต่เวลาเราเล่นกีฬาเราเป็นคู่แข่งกัน เราไม่เคยยอมแพ้กันแม้แต่ครั้งเดียว ต่างคนต่างสู้กัน ยิ่งเป็นรักบี้หรือบาสเกตบอลแล้วดั่งกับโกรธแค้นกันมานานนับสิบปีก็เป็นได้ แต่เมื่อเราออกไปข้างนอก เราเป็นเพื่อนร่วมตายกัน ไม่มีการแบ่งคณะ แบ่งสีกันอีกต่อไป ความรักของเราเปลี่ยนเป็นความรักโรงเรียนอย่างแท้จริง มีความภาคภูมิใจในชื่อเสียงของโรงเรียน และอีกสิ่งหนึ่งอันเป็นสิ่งดั่งงามที่เราควรรักษาไว้ก็คือ ความมีน้ำใจ ตัวอย่าง

เช่น เมื่อนักเรียนคนใดเห็นครูถือหนังสือ แม้จะเป็นหนังสือเพียงเล่มเดียวก็ตาม นักเรียนคนนั้นจะต้องรีบมาช่วยทันที หรือบางครั้งก็มีนักเรียนจำนวนมากที่พยายามช่วยเหลือกิจการของโรงเรียน แม้ว่าการช่วยเหลือกิจการเหล่านั้นจะไม่ได้รับผลตอบแทนอะไรเลยก็ตาม นอกจากคำว่า “ขอบใจ”

การปกครองที่สมบูรณ์แบบนั้น ทุกคนจะต้องรู้จักสิทธิและเสรีภาพของตนเองที่ไม่ก้าวก่ายสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น นักเรียนบางคนอาจจะเห็นว่าโรงเรียนนี้ไม่เห็นว่าจะมีเสรีภาพอะไรเลย จะทำอะไรก็ต้องอยู่ในกฎของโรงเรียน อันที่จริงกฎเหล่านี้ไม่เป็นการยากเลยที่จะกระทำ กฎของโรงเรียนเหล่านี้ก็เปรียบเสมือนกฎหมายที่จะต้องมิใช่ในการปกครองระบอบประชาธิปไตย มิฉะนั้นก็จะเป็นประชาธิปไตยไม่ได้ แม้ว่ากฎเหล่านี้ทำให้ผู้ที่อยู่ภายใต้กฎได้รับความลำบาก ก็อันที่จริงความลำบากนี้มีใช่หรือที่จะสร้างคนให้เป็นคน ต้องการให้รู้จักว่าความเป็นลูกผู้ชายต้องเป็นอย่างไร แม้พระองค์ผู้พระราชทานกำเนิดโรงเรียนนี้ ก็ทรงมีพระราชประสงค์ที่จะ สร้างคนให้เป็นลูกผู้ชายเต็มตัวมากกว่าตำราเรียนที่เดินได้มิใช่หรือ?

เก็บตกจากห้อง ม.๘

ปรัชญา สุขอุดม
ภาคพงศ์ จักษุรักษ์

มันช่างเป็นวันที่เลวร้ายอะไรเช่นนั้น

แดดอันร้อนแรงแผดเผาเราเหมือนกับจะให้ละลายไป คอแห้งผาก
แทบจะป็นออกมาเป็นผง แต่ผมก็คงยังวิ่งต่อไป ไม่ว่าจะไ้ซจะสั่งให้
ตันหรือให้แท็คก็ผลผมก็ทำ รวกับว่า ร่างกายผมได้เปลี่ยนจากคนเป็น
เครื่องจักร...

จิตใจของพวกเราหายไปไหนกันหมด

ปีที่แล้ว (๒๕๒๙) วชิราวุธวิทยาลัย แชมป์ตลอดกาล ที่ใครๆ
ขนานนามให้พ่ายแพ้ต่อ ภ.ป.ร.ราชวิทยาลัย ในการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลชิง
ชนะเลิศประเภทนักเรียนผลการแข่งขันครั้งนั้นสะท้อนใจทุกคนที่เป็นลูก
วชิราวุธ

วชิราวุธหมดน้ำยาแล้วหรือ...?

เกิดอะไรขึ้นกับรักบี้ของวชิราวุธ และทำไมถึงเป็นเช่นนั้น
บางคนบอกอย่างผู้ชนะที่ไม่เคยแพ้ รวกับว่าไม่มีน้ำใจ
นักกีฬา ว่าเล่นยังงี้ให้แพ้เขาอะ ?

แต่เราก็คงต้องยอมรับว่า ภ.ป.ร.ราชวิทยาลัยพัฒนาฝีมือและขีด
ความสามารถขึ้นมาก ภายในระยะเวลาไม่กี่ปีที่ผ่านมา ซึ่งก็มีคำถามตามมา
ว่า มาตรฐานของเราต่ำลงหรือของเราคงที่แล้วราชวิทยาลัยขึ้นมาทัดเทียมกับเรา

มันเป็นคำถามที่หลายคนไม่กล้าหาคำตอบ ?

นักรักบี้ทุกคนในเกมวันนั้นทำหน้าที่ของเขาอย่างสมบูรณ์ที่สุดแล้ว แต่ก็พาก็คือกีฬา ต้องมีฝ่ายหนึ่งเป็นผู้แพ้และอีกฝ่ายย่อมเป็นผู้ชนะ ต่างคนต่างก็ทุ่มเทกำลังกายกำลังใจกันเพื่อชัยชนะ จะมีใครสักกี่คนที่คิดถึงสิ่งสำคัญอันแท้จริงของกีฬา นั่นคือ

เราแข่งขันกีฬากันเพื่ออะไร ?

เพื่อชัยชนะอย่างเดียวนะหรือ

เสียงโค้ชกระตุ้นให้ผมวิ่งให้เร็วขึ้น เพื่อน ๆ หลายคนเริ่มหอบ เหนื่อยจริงๆ ให้ตายเถอะ วันนี้มันร้อนจริงๆ ผมวิ่งถึงมุมสนามหน้าตึกขาว ผมสอตสาย สายตาหาโค้ชว่ามองอยู่หรือเปล่า ผมแว่วจิ้นบนตึกขาว

ผมแอบคิมน้ำ ระหว่างการซ้อม มันเย็นชื่นใจ ดีจริงๆ ค่อยรู้สึกดีขึ้นมาน้อยแต่แวบหนึ่งผมกลับทวนคิดว่า ผมกำลังเอาเปรียบเพื่อน ผมหนักกินน้ำคนเดียวผมไม่ซื่อสัตย์ต่อตัวเองและหน้าที่

นี่นะหรือนักกีฬาของโรงเรียนที่กำลังจะแข่งรักบี้ชิงชนะเลิศอยู่อีกไม่กี่วันข้างหน้า ตัวแทนของโรงเรียนมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่เท่านี้หรือ

วินัยของนักกีฬาหายไปไหนนะ ผมตอบตัวเองไม่ได้จริงๆ

แล้ววันที่ทุกคนเฝ้ารอก็มาถึง

วันนั้นพวกเราทุกคนไม่ไปเรียน เรานอนแล้ว

นอนอีก เพื่อเตรียมร่างกายและจิตใจให้ “พร้อม” ที่จะทำหน้าที่อันสำคัญ

ทุกคนฝากความหวังไว้ที่พวกเรา

พวกเราลงสนามด้วยความหวังอันเต็มเปี่ยมที่จะช่วงชิงความเป็นสุดยอดของรักบี้นักเรียน กลับมาอีกครั้ง

เกมดำเนินไปอย่างคึกคัก ไม่มีใครเป็นรองใคร

แต่น่าเสียดายที่เราสร้างสรรค์โอกาสได้ไม่เท่าปร.ราชวิทยาลัย

เกมวันนั้นจบลงด้วยเราแพ้ ...

มันเหมือนเป็นการตอกย้ำให้พวกเราเจ็บปวดยิ่งขึ้นไปอีก

ชัยชนะอาจไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับการแข่งขัน แต่ทุกคนทำให้เราคิดอย่างนั้น แน่นนอน...ลึกๆ แล้ว มนุษย์ต้องการชัยชนะ....

หลังจากการแข่งขัน เพื่อนเราหลายคนร้องไห้ เพื่อนเราบางคน รู้สึกว่าเป็นความผิด ที่ทำหน้าที่นี้ไม่สำเร็จ

เราอยากจะทำอะไรเพื่อนเราว่า ไม่ใช่ความผิดของนายหรือของใครๆ ห rokok นายไม่ต้องเสียใจ เพราะเราได้ทำอย่างเต็มที่แล้ว

ความผิดพลาด และไม่สมหวัง ย่อมเกิดขึ้นได้เสมอ

มันอยู่ที่ว่าเราจะแสวงหาประโยชน์จากความ

พ่ายแพ้ได้อย่างไร...

เช้าวันรุ่งขึ้น บรรยากาศในโรงเรียนช่างเงียบ
เหงา..

ไม่มีใครพูดถึงการแข่งขันเมื่อวาน เพราะ
ทุกคนรู้อยู่แก่ใจ

สิ่งที่ทุกคนทำก็คือ พยายามล้มการแข่งขัน
ในวันนั้นเสีย

แต่..สำหรับเราแล้ว ความพ่ายแพ้กลับทำให้
เราเกิด “พลัง” ขึ้นมาอย่างหนึ่ง พลัง..ที่เราไม่สามารถ
อธิบายได้ว่ามันคืออะไร...

ก่อนเปิดเทอมปีถัดมา เราโทรศัพท์ชวนกัน
มาซ้อม มาวิ่งเล่นกัน

ตอนนั้นเราทุกคนต่างก็มุ่งมั่นและมีความหวัง
ที่จะทำในสิ่งที่เคยผิดพลาด

ครั้นเปิดเทอม เราเรียกซ้อมกันอย่างจริงจัง
เราเริ่มเก็บตัวหลังจากเปิดเทอมเพียง ๒ อาทิตย์ เรา
ตื่นตี ๕ ครึ่งมาวิ่งตอนเช้าทุกวัน เราบำรุงกันอย่างเต็มที่
แจกนมแจกไข่ให้กินทุกวัน มันทำให้เรามีกำลังกาย
และกำลังใจสมบูรณ์เต็มที่

โค้ช (พ.ต.ท. จักร จักขุรักษ์) ซึ่งพวกเรา
เรียกว่าพ่อ ทุ่มเททุกอย่างให้กับทีมอย่างมาก ท่านตื่นมา
คุมพวกเราวิ่งเช้าทุกวัน ตอนเย็นก็มาตั้งแต่ ๔ โมง ไม่
เคยขาด วันอาทิตย์ก็คุมวิ่งเช้า ขับรถตามคงไม่ใช่จะ
ดูว่าใครเก แต่เป็นเพราะจะเสริมกำลังใจให้พวกเราสู้
จนสำเร็จมากกว่า พอวิ่งเสร็จก็เลี้ยงข้าวเข้าพร้อมทั้ง

แจกรางวัลให้กับคนที่วิ่งเข้าที่ ๑ ที่ ๒, ๓

ท่านทำให้เราเกิดความรู้สึกว่า ถ้าวันไหนใคร
ไม่มาซ้อม จะเป็นความผิดอย่างยิ่ง โดยที่ท่านไม่ต้อง
เอ่ยปากพูดแม้สักคำเดียว

ท่านทำให้เราเข้าใจถึง “วินัย” ของนักกีฬา
เรากุมิใจที่ได้ ажกรเป็นโค้ช ซึ่งมาทำหน้าที่
แทนอาจารย์อรุณ แสนโกศิก ปรมาจารย์ทางรักบี้ของ
เมืองไทย

บางครั้งเรารู้สึกเหนื่อยหน่าย และท้อแท้ใจ
กับการซ้อมอย่างหนักตลอด ๒ เดือน เราก็จะมารวมกัน
และปลุก “พลัง” ที่เกิดขึ้นในครั้งนั้นขึ้นมาอีกครั้ง

มันช่วยให้เราฟันฝ่าอุปสรรคหลาย
อย่างมาได้

ยิ่งใกล้วันแข่งขัน พวกเราต่างก็มีความกระตือ
รือล้นที่จะให้วันนั้นมาถึงเร็วๆ ความพร้อมทำให้เกิด
ความมั่นใจ แต่แล้วลางร้ายก็เกิดขึ้นหลังจากแข่งขันรักบี้
๗ คน พวกเราหลายคนเจ็บ ความมั่นใจเปลี่ยนเป็น
ความไม่แน่ใจ อย่างไรก็ตามไม่มีใครกล้าพูดถึงเรื่องนี้
ทุกคนได้แต่ภาวนา ขอให้พวกเราหายจากการบาดเจ็บ
ก่อนวันแข่งขัน

วันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๓๑ บ่าย ๒ โมง
เราไปไหว้พระแล้วเดินออกจากโรงเรียน พอถึงสนาม
เราไหว้เจ้าที่เจ้าทาง อัจฉรรคนำมนต์ให้พวกเราทุกคน
เสียดกองเชียร์ของทั้ง ๒ โรงเรียนดงกระห่มทั้งสนาม

เราลงสนามด้วยความไม่แน่ใจว่า เราจะทำได้

หรือเปล่า ภาชนะนี้ดูช่างยิ่งใหญ่เหลือเกิน ทุกครั้งที่กองเชียร์ของเราเปล่งเสียงออกมา มันหมายความว่าพวกเขาทุกคนได้ทุ่มเทใจไว้ในตัวพวกเราทุกคน

เสียงนกหวีดดังกังวาน นั่นคือสัญญาณว่านับจากนี้ไปอีก ๗๐ นาทีเต็ม เราจะต้องทุ่มทั้งกำลังกายและกำลังใจ ที่เตรียมพร้อมมาเป็นเวลา ๒ เดือน เข้าแข่งชิงตำแหน่งกลับมา

นักกีฬาของทั้ง ๒ ฝ่ายเล่นกันอย่างเต็มที่ ในสนามเราฟาดฟันและเหยียบยำ แต่นอกสนามเราก็เป็นเพื่อนเที่ยวเล่นกัน ไม่มีการแบ่งแยกว่าใครเป็นใคร

มันเป็นสิ่งหนึ่งที่กีฬาให้กับเรา

วิชารูธทำแต้มได้ก่อน เสียงกองเชียร์ดังสนั่น มันปลุกเร้าจิตสำนึกของพวกเราทุกคนให้สู้ต่อไป

ฝ่ายราชวิทย์ก็ไม่ได้เสียกำลังใจแม้แต่นิดเดียว มีหน้าซำกลับฮึกเหิมบุกเรากลับอย่างหนัก

เราผลัดกันรุกผลัดกันรับตลอดเกม สมกับเป็นคู่ชิงชนะเลิศ และเป็นคู่ที่หลาย ๆ คนให้ความสนใจ นักกีฬาทุกคนลืมน้ำเหนื่อยและเจ็บไปเสียแล้ว ร่างกายและจิตใจของทุกคนเป็นของสถาบันที่เขาอยู่

เรากำลังต่อสู้เพื่อเกียรติยศและศักดิ์ศรีของสถาบัน

ในที่สุด เสียงโห่ร้องจากกองเชียร์ของเราก็กระหึ่มขึ้น หลังจากหมดเสียงนกหวีด สิ้นเสียงนกหวีดหมดเวลา พร้อมกับเสียงปรบมือยอมรับผลการแข่งขัน ด้วยน้ำใจนักกีฬาและสปิริตของกองเชียร์ของฝ่าย ภปร.

การแข่งขันจบลงแล้ว ผลการแข่งขันได้ถูกจารึกไว้ในใจของเราอีกครั้ง

เราชนะแล้ว

เราไม่ได้สัมผัสกับความรูสึกอย่างนี้มาถึง ๒ ปีเต็ม ๆ

แต่สิ่งที่เราได้มามากกว่านั้น ก็คือ เกมกีฬาสอนให้เราเห็นว่า ผู้ที่คิดว่าตัวเองชนะอยู่เรื่อยไปโดยขาดการระวัง ไม่ว่าจะทำการใด ๆ ก็สามรถที่จะเป็นผู้แพ้ได้โดยง่าย และที่สำคัญคือ หากพวกเราไม่เคยเป็นผู้แพ้แล้ว เราคงไม่รู้จักคุณค่าของคำว่าผู้ชนะแน่นอน

...ผมคิดว่าอย่างนั้นนะ...

✎ ✎ ✎ ✎ ✎ ✎

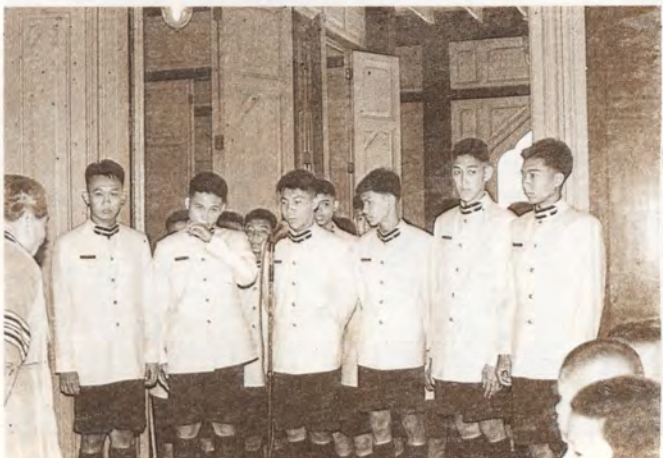

วันปิยะมหาราช

ไหว้ครู

พิธีแต่งตั้งหัวหน้า

---

๒๕ พฤศจิกายน

ทอดกวี น วัดสุคันธาราม

วงปี่สทึงจากประเทศสทึงแลนด์

รักบี้ประเพณี วชิราวุธ - ราชวิทยาลัย

การแข่งขันระเบียบแถว

งานกรีกา ๒๙ ธันวาคม

งานกรีกา ๒๙ ธันวาคม

กีฬา
AS - US.

วงหัดดนตรี
ออก อ.ส.

- ถิ่นรับ M.C.

ไม่ใช่รำมวยจีนนะตอนแวน

ซิกดี แมน

ขอโทษนะทnungหนิง ถ่ายเฉพาะคนวะ

ซุ่มแกล้งนี้หว่า

รู (จมูก) ไครรูมัน

เค้าพูดความจริงนะ

คนรีเปลาอะ สัตว์พันธุ์ใหม่

อิตีตีกลอง

ผมเท่ไหมครับ

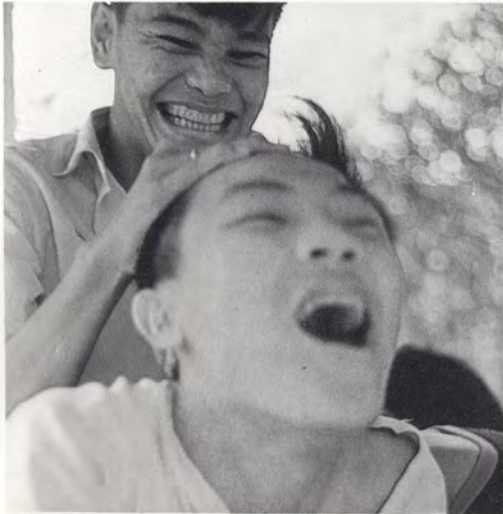
แม่ช้อยนางรำของแท้

พระเอกของเราก็มาเนะพี

ขอหนึ่งเดียวด้วยคน

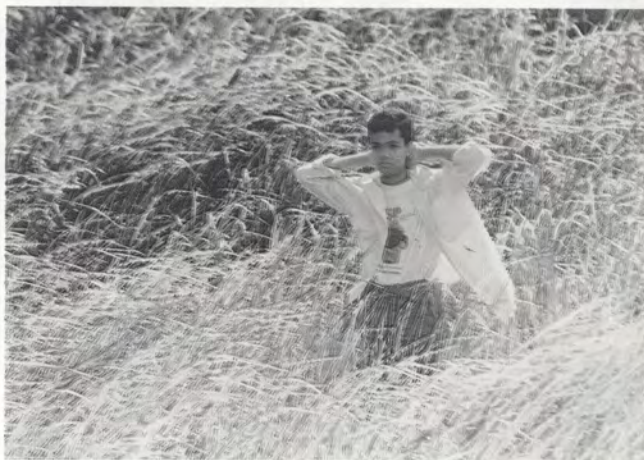

กองพันมหาหิน

อีกสี่อะ ดูก

ทุเรศเหนือคำบรรยาย

ที่หนังสือเรียนไม่เห็นสนใจเลยนะ

แม่ครับผมเหงา

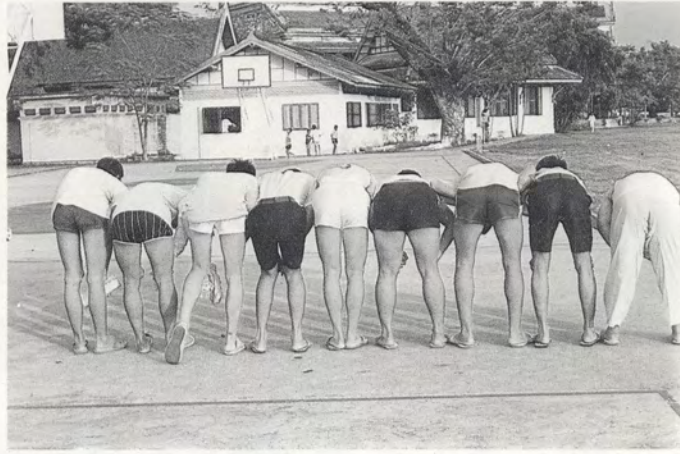
ม้าอารมณ์เปลี่ยว

ปัญญาอ่อน

นางฟ้าและเด็กวัด'ซุด

เออวะ คล้ายๆ สดาพรจริงด้วย

ใจเย็นๆ ไว้เม้ง

ชินแอบทำตาทหวนกับครูฝึกเธอ

หมูน้อย ใครเชิญไม่ทราบ

กับมาดนุ่ม ๆ ของลูกข้าง

คู่แสงแห่งตะวัน

ศรีรัญญาจำลอง

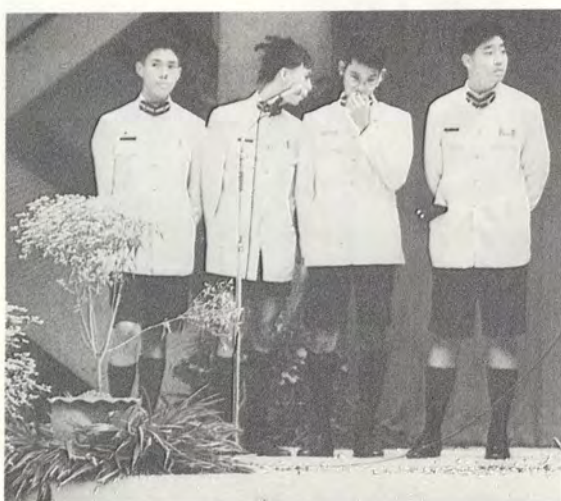
๑ ๒ ๓ ลงไปอย่าเลยนะ

อย่าพยายามเลยดิ้อ

แก๊ง' จิ้นปิ้ง

คืน ท่อนต่อไปร้องยังไหวะ

เขี้ยวเม็ง ไม่มีแว่นมองไม่เห็นว่ะ

๖๐ บาทเองที่สนทมอฮ้ำ

รูปหล่อกล้ามเนื้อใหญ่ทั้งนั้น

หล่ออุบาทวี

ทำไมร้อนผิดปกติวะ

ดุก ไม่หล่อไปข้างหลังเลยไป

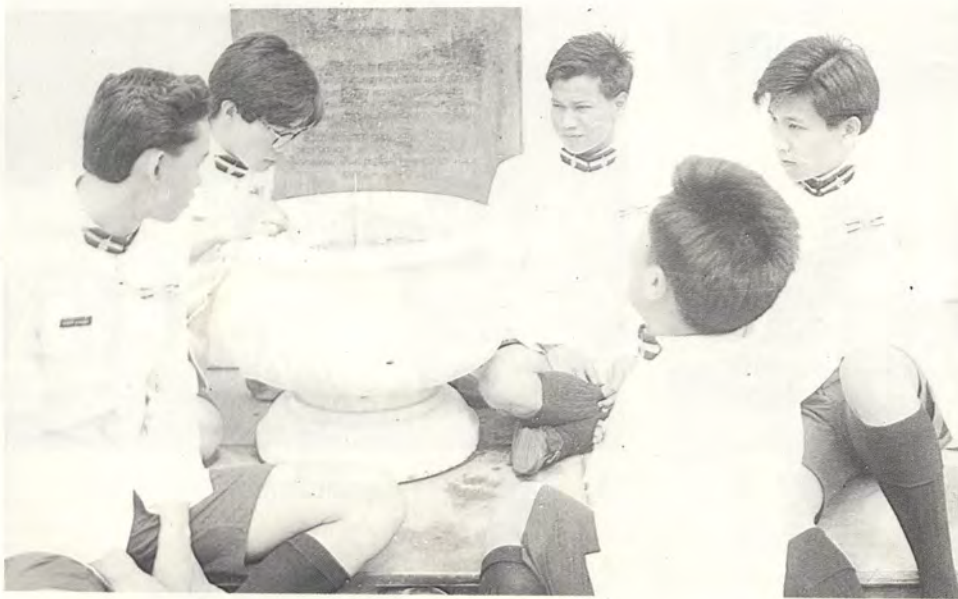

อาณัฐ พรากผู้เยาว์นะเว้ย

ไม้ขีดกินขาดวะ

ส้นดานลิ่งก็อย่างนี้แหละ

อย่าซีอ้อน จักจี้

อ่อนโดดไม่ขึ้นเพราะหนักปากชิท่า

ลุยเลยมัยลูกพี่

**พระบรมรูปรัชกาลที่ ๖
และหอประชุม**

คณะ
ผู้บังคับการ

คณะพสกนิกร

คณะดุสิต

คณะ
จิตรลดา

หอนาฬิกา

OFFICE

อินดอร์

ห้องสมุด

ตึกพยาบาล

RUGBY

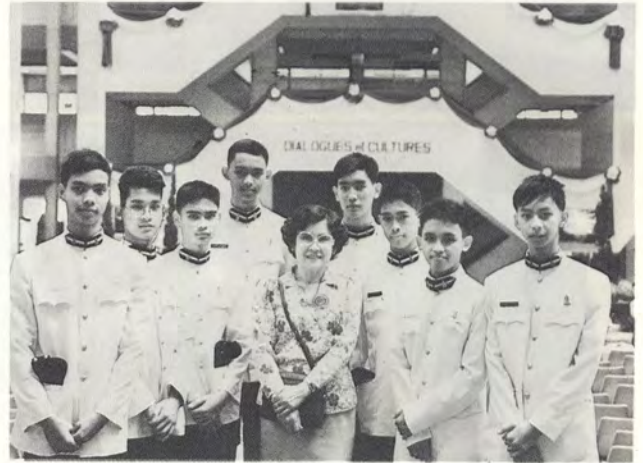

CHAMP

ผมเปล่าท่านะครับ

อดีตเทพี (ตกรอบ)

อี..อี?

บนสวรรค์มีอย่างนี้รึเปล่าก็ไม่รู้

กัณฐก ๆ

เอ๊ะ...อย่าหัวเราะครูใหญ่สิ เดี่ยวชายทรอก

จ๋อม...

แหวกฟ้า...คว่ำลม (ทั้งคู่)

อย่าชาติสมมกนะเธอ

นางฟ้าจำแลง

งวอนเลขอะไรได้ดีครับ....อาจารย์

ต่อไป เชิญฟังเพลงเพราะๆ จากผมนะครับ..ยี่สิบห้าเพลงรวด

เจ้าประดิษฐ์...

ขุน..อย่าตะลึง

ไม่ขีด...กลัวไม่เด่นรีใจวะ

ครูสาว...กับเด็ก (หน้า) แก่

นี่เธอ ตั้งใจเรียนหน่อย

“เปิดจุก” ?

บนฟ้านั้น ไขดวงอาทิตย์ รีเปล่าวะ

อาจารย์บุ๋มครับ ห้องน้ำอยู่ข้างนอก ตรงไปแล้วเลี้ยวขวา

ศาสดา กับ สาวก

ปีกัสไซ่ หรือ โนมิตะ

อาจารย์ครับ รับลูกครับ ไม่ใช่ครอบหัว

รักนิรันดร

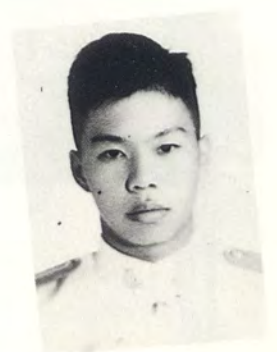

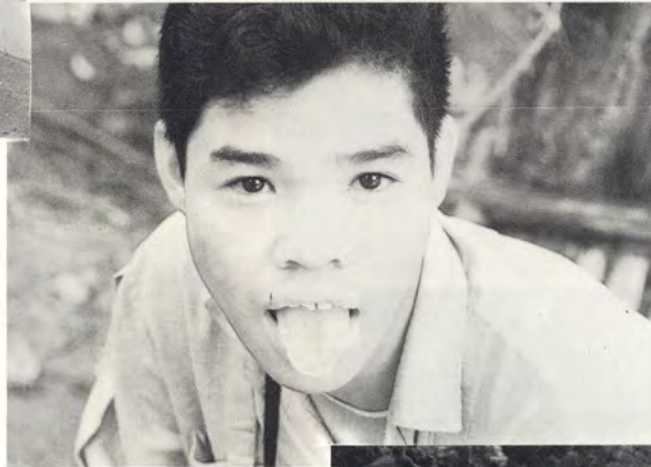

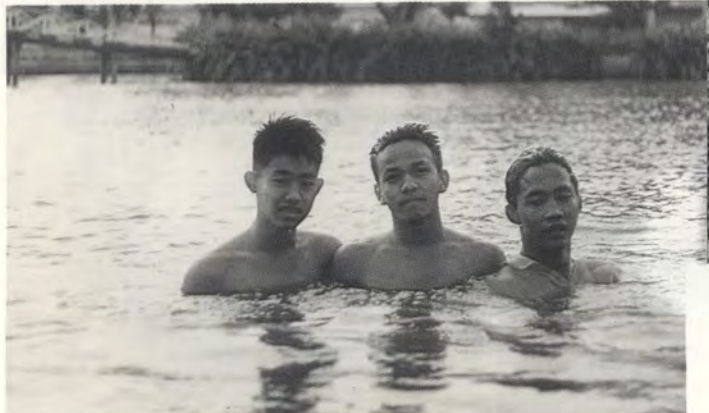

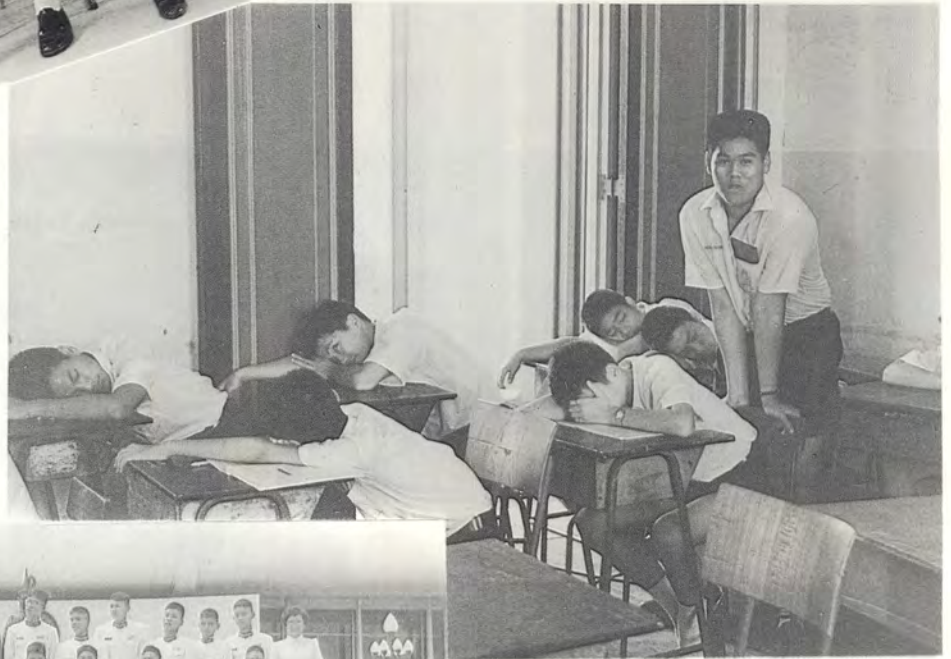

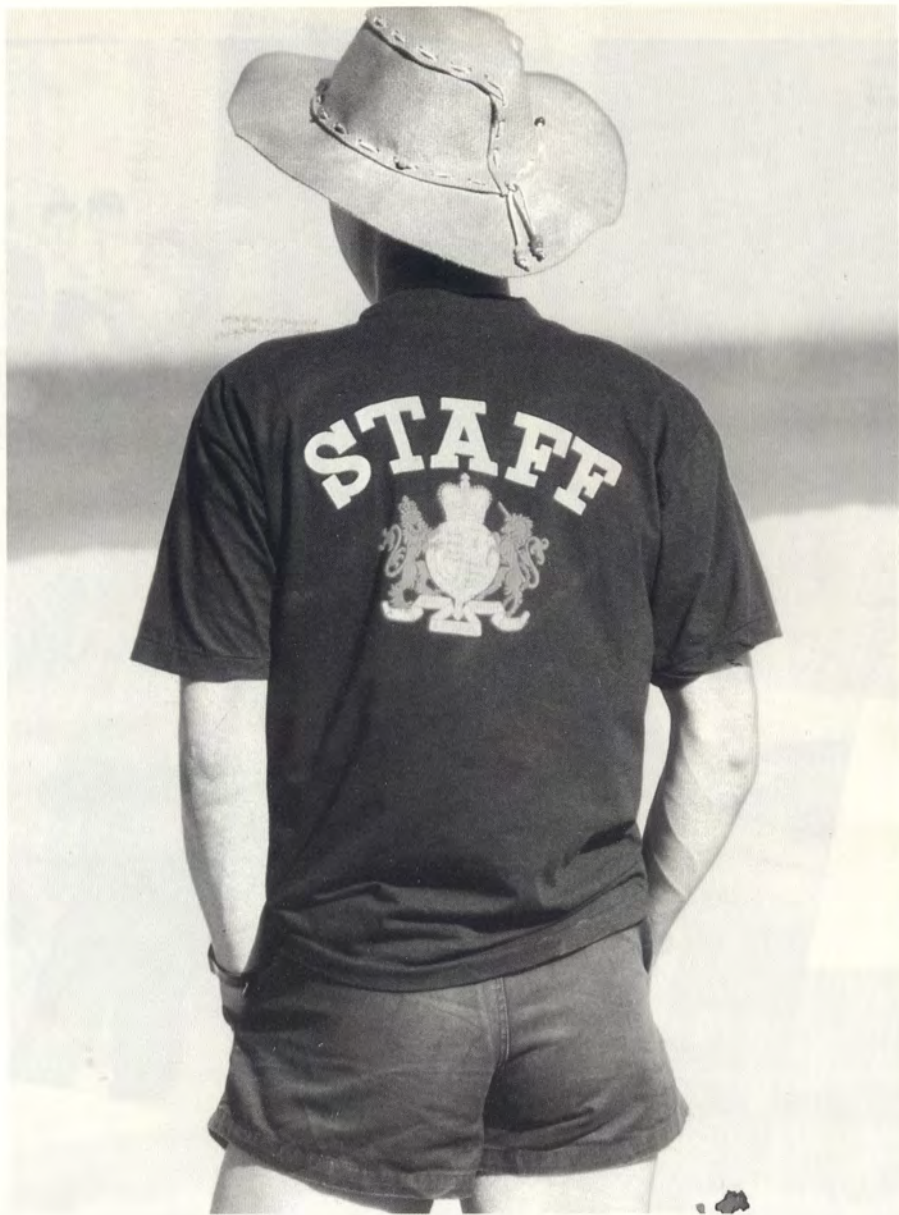

ตลอดเวลาเกือบ ๓ ปี นับตั้งแต่ผมจบจากวชิราวุธวิทยาลัยมา

คำถามที่ทำให้ผมอยากเปลี่ยนเรื่องคุยมากที่สุด คือ “หนังสือรุ่นเมื่อไหร่เสร็จวะ ?”

ผมตอบไม่ได้ว่าสิ่งไหนที่ทำให้ผมไม่สบายใจ ระหว่างการที่หนังสือไม่ออกกับการที่บางคนเอาแต่เข้าชู้ตาม (โดยไม่พยายามช่วยสักนิดเดียว...โววายอยู่ได้)

อันที่จริงไปตำหนิเขาก็ไม่ถูก เพราะโดยหน้าที่แล้ว ผม...ซึ่งเป็นประธานควรจะได้รับผิชอบ คิดอย่างเข้าข้างตัวเองว่า มีใครในโลกกำหนดว่าหนังสือรุ่นต้องออกหลังจบภายใน ๑ ปี บ้าง (วะ) แต่จริงๆ แล้ว ผมก็รู้สึกว่าจะไม่ควรปล่อยให้เวลาผ่านไปเนิ่นนานขนาดนั้นเหมือนกัน เอาละ...ไหนๆ ตอนนี้หนังสือก็สำเร็จออกมาแล้ว ด้วยความร่วมมือจากหลายๆ ฝ่าย

กราบขอบพระคุณ ท่านผู้บังคับการ, อาจารย์อุดม และคณะ ที่ให้ความช่วยเหลือจัดมวรุ่น ซึ่งเป็นทุนส่วนใหญ่ของหนังสือเล่มนี้ อาจารย์เสรี, อาจารย์ภาณุพงษ์, อาจารย์อนงค์, อาจารย์พัฒพงษ์ และ อ.พต.อภิรักษ์ ซึ่งช่วยจัดการเรื่องเงิน รวมทั้งอาจารย์ทุกท่านที่ให้คำแนะนำและกำลังใจ กราบขอบพระคุณอาจารย์ชนิดา ซึ่งเอื้อเฟื้อรูป และข้อมูลหลายๆ อย่าง และที่ลืมไม่ได้ก็คือ อาจารย์อรพินท์ หรือพี่แดงที่แสนดี ผู้เป็นกำลังใจให้คำแนะนำหลายสิ่งหลายอย่างแก่ผม

ขอบคุณไอ้ชา บรรณาธิการผู้มีความสามารถ และจะแสดงความสามารถก็ต่อเมื่อมีอารมณ์เท่านั้น อดสำห้หอบตันฉับไปทำที่ชุมพร หวังจะสร้างอารมณ์ ก็โดนพายุเกย์ เกือบเอาชีวิตไม่รอด แต่ยังรักษาตันฉับไว้เสียหายเพียงเล็กน้อยเท่านั้น นอกจากนี้ก็เป็นผองเพื่อนทั้งหลาย อาทิ จ้อง, คูน, อาณัฐ, โตะ, ตือ, เม้ง ฯลฯ

ขอบคุณพี่โท ที่เอื้อเฟื้อรถยนต์ ทำให้ผมกับชาติติดต่อกันสะดวกยิ่งขึ้น

ขอบคุณสبونเซอร์ทุกท่านที่อุดหนุนทอดถึง ๓ ปี

ขอบคุณพี่โก้, พี่ใหม่ คุณป้าทศพร, พี่อ้อย, คุณกุก และ คุณสุนีย์ ที่ศิรณสาร ที่ให้ความช่วยเหลืออย่างมาก

นอกจากนี้ ยังมีผู้ที่มีได้เอ่ยนามอีกมาก เพราะที่ไม่พอเขียน แล้วก็นึกไม่ออก.. ต้องขอภัย ถ้าหนังสือเล่มนี้จะมีส่วนที่ถูกใจใครบ้าง แม้เพียงเศษเสี้ยว ขอยกให้เป็นผลงานของผู้ที่ผมกล่าวถึงข้างบนก็แล้วกัน ขอบกพร่องทั้งหลายก็พยายามอย่ามองเห็น แกล้งมองข้ามเสียก็ได้ ยกเว้นถ้าทนไม่ไหวจริงๆ ผมขอเอาไว้ก็แล้วกัน

และสุดท้าย...

ขอบคุณ พ่อ และ แม่ ที่ให้ผมมีชีวิตอยู่มาจนบัดนี้

ปรัชญา สุขอุดม

ประธาน

แถลงการณ์คณะผู้จัดทำหนังสืออนุสรณ์วชิราวุธ 61 ฉบับที่ 1

ในที่สุดสิ่งที่พวกเราเฝ้าถวิลถึงกันตลอดมาก็ได้บรรลุถึงจุดสำเร็จ จนออกมาเป็นหนังสืออนุสรณ์นี้ นับเป็นเวลานานมากเหมือนกันกว่าจะเป็นรูปเล่มขึ้นมาได้ เหมือนดังภายิตที่ว่า สุราที่ดีก็ต้องบ่มกันนานหน่อย แต่ไม่ว่าจะบ่มนาน บ่มน้อยก็คงไม่พ้นข้อเสียที่กินแล้วเมาเหมือนกันทั้งนั้น หนังสือเล่มนี้ก็คงจะเช่นเดียวกัน อาจจะมีจุดบกพร่องอยู่บ้างก็คงเป็นเพราะต้องประสพกับอุปสรรคต่างๆ มากมาย อาทิเช่น ภัยธรรมชาติที่ส่งฝนมาทำลายวัตถุคืบและข้อมูลบางส่วนของเราจนเสียหาย และไม่สามารถหาทดแทนได้ในโอกาสนั้น อีกทั้ง ประธานาธิบดีของอิรักที่ประกาศทำสงครามกับอเมริกาจนทำให้ประเทศคูเวตต้องเสียหายยับเยิน ประชาชนต้องได้รับความลำบากต้องทิ้งถิ่นฐานบ้านเรือน และความเสียหายของบ่อน้ำมันอีกหลายบ่อที่ผ่านมา (จะเกี่ยวหรือเปล่า ? เอ๊ะ..ไม่ทราบ) แต่ที่แน่ๆ คือความขี้เกียจของข้าพเจ้าเอง แต่ถึงจะมีเสียงใดตำหนิติเตียนบ้างก็ขอยกประโยชน์ให้กับ ภัยธรรมชาติ และ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับสงครามอ่าวฯ ที่ผ่านมาทั้งสิ้น และหากจะมีเสียงชมเชยบ้างข้าพเจ้าจะขอรับกรรมนี้ไว้แทนคณะจัดทำทุกๆ คนเอง

สุดท้ายนี้ จักต้องขอขอบพระคุณ

- อาจารย์ ชนิตา ชุนะภักย์
- แหล่งข้อมูล ข่าวสารทุกแห่งที่เอื้ออำนวยประโยชน์แก่หนังสือเล่มนี้
- กำลังใจที่หลังไหลมาทั่วสารทิศ
- ผู้สนับสนุนทุกๆ ท่าน
- อื่นๆ อีกมากมายที่ไม่สามารถนึกได้

มา ณ ที่นี้ด้วยใจจริง

ด้วยความดีใจอย่างสุดซึ้ง

ชานิกร มหุวรรณ

ตัวแทนคณะผู้จัดทำ

ตลอดเวลาเกือบ ๓ ปี นับตั้งแต่ผมจบจากวิชาวุฒิชัยมา

คำถามที่ทำให้ผมอยากเปลี่ยนเรื่องคุยมากที่สุด คือ “หนังสือรุ่นเมื่อไหร่เสร็จวะ ?”

ผมตอบไม่ได้ว่าสิ่งไหนที่ทำให้ผมไม่สบายใจ ระหว่างการที่หนังสือไม่ออกกับการที่บางคนเอาแต่เข้าชู้ถาม (โดยไม่พยายามช่วยสักนิดเดียว...โววายอยู่ได้)

อันที่จริงไปตำหนิเขาก็ไม่ถูก เพราะโดยหน้าที่แล้ว ผม...ซึ่งเป็นประธานควรจะได้รับผิดชอบ คิดอย่างเข้าข้างตัวเองว่า มีใครในโลกกำหนดว่าหนังสือรุ่นต้องออกหลังจบภายใน ๑ ปี บ้าง (วะ) แต่จริงๆ แล้ว ผมก็รู้สึกว่ามันไม่ควรปล่อยให้เวลาผ่านไปเนิ่นนานขนาดนั้นเหมือนกัน เอาละ...ไหนๆ ตอนนี้หนังสือก็สำเร็จออกมาแล้ว ด้วยความร่วมมือจากหลายๆ ฝ่าย

กราบขอบพระคุณ ท่านผู้บังคับการ, อาจารย์อุดม และคณะ ที่ให้ความช่วยเหลือจัดมวรุ่น ซึ่งเป็นทุนส่วนใหญ่ของหนังสือเล่มนี้ อาจารย์เสรี, อาจารย์ภาณุพงษ์, อาจารย์อนงค์, อาจารย์พัฒพงษ์ และ อ.พต.อภิรักษ์ ซึ่งช่วยจัดการเรื่องเงิน รวมทั้งอาจารย์ทุกท่านที่ให้คำแนะนำและกำลังใจ กราบขอบพระคุณอาจารย์ชนิดา ซึ่งเอื้อเฟื้อรูป และข้อมูลหลายๆ อย่าง และที่ลืมไม่ได้ก็คือ อาจารย์อรพินท์ หรือพี่แดงที่แสนดี ผู้เป็นกำลังใจให้คำแนะนำหลายสิ่งหลายอย่างแก่ผม

ขอบคุณไอ้ชา บรรณาธิการผู้มีความสามารถ และจะแสดงความสามารถก็ต่อเมื่อมีอารมณ์เท่านั้น อดสำห้หอบต้นฉบับไปทำที่ชุมพร หวังจะสร้างอารมณ์ ก็โดนพายุเกย์ เกือบเอาชีวิตไม่รอด แต่ยังรักษาต้นฉบับไว้เสียหายเพียงเล็กน้อยเท่านั้น นอกจากนี้ก็เป็นพองเพื่อนทั้งหลาย อาทิ จ้อง, ดุ้น, อาณัฐ, โต้ะ, ตือ, เม้ง ฯลฯ

ขอบคุณพี่โท ที่เอื้อเฟื้อรถยนต์ ทำให้ผมกับชาติติดต่อกันสะดวกยิ่งขึ้น

ขอบคุณสปอนเซอร์ทุกท่านที่อุดหนุนจนรอดถึง ๓ ปี

ขอบคุณพี่โก้, พี่ใหม่ คุณป้าทศพร, พี่อ้อย, คุณกุก และ คุณสุนีย์ ที่ศิรณสาร ที่ให้ความช่วยเหลืออย่างมาก นอกจากนี้ ยังมีผู้ที่มีได้เอ่ยนามอีกมาก เพราะที่ไม่พอเขียน แล้วก็นึกไม่ออก.. ต้องขอภัย ถ้าหนังสือเล่มนี้จะมีส่วนที่ถูกใจใครบ้าง แม้เพียงเศษเสี้ยว ขอยกให้เป็นผลงานของผู้ที่ผมกล่าวถึงข้างบนก็แล้วกัน ขอบกพร่องทั้งหลายก็พยายามอย่ามองเห็น แกล้งมองข้ามเสียก็ได้ ยกเว้นถ้าทนไม่ไหวจริงๆ ผมขอเอาไว้ก็แล้วกัน

และสุดท้าย...

ขอบคุณ พ่อ และ แม่ ที่ให้ผมมีชีวิตอยู่มาจนบัดนี้

ปรัชญา สุขอุดม

ประธาน

แถลงการณ์คณะผู้จัดทำหนังสืออนุสรณ์วชิราวุธ 61 ฉบับที่ 1

ในที่สุดสิ่งที่พวกเราเฝ้าถามถึงกันตลอดมาก็ได้บรรลุถึงจุดสำเร็จ จนออกมาเป็นหนังสืออนุสรณ์นี้ นับเป็นเวลานานมากเหมือนกันกว่าจะเป็นรูปเล่มขึ้นมาได้ เหมือนดังภาษิตที่ว่า สุราที่ดีก็ต้องบ่มกันนานหน่อย แต่ไม่ว่าจะบ่มนาน บ่มน้อยก็คงไม่พันข้อเสียที่กินแล้วเมาเหมือนกันทั้งนั้น หนังสือเล่มนี้ก็คงจะเช่นเดียวกัน อาจจะมีจุดบกพร่องอยู่บ้างก็คงเป็นเพราะต้องประสบกับอุปสรรคต่างๆ มากมาย อาทิเช่น ภัยธรรมชาติที่ส่งฝนมาทำลายวัตถุคิบบและข้อมูลบางส่วนของเราจนเสียหาย และไม่สามารถหาทดแทนได้ในโอกาสนั้น อีกทั้ง ประธานธิบดีของอิรักที่ประกาศทำสงครามกับอเมริกาจนทำให้ประเทศคูเวตต้องเสียหายยับเยิน ประชาชนต้องได้รับความลำบากต้องทิ้งถิ่นฐานบ้านเรือน และความเสียหายของบ่อน้ำมันอีกหลายบ่อที่ผ่านมา (จะเกี่ยวหรือเปล่า ? เอ๊ะ..ไม่ทราบ) แต่ที่แน่ๆ คือความขี้เกียจของข้าพเจ้าเอง แต่ถึงจะมีเสียงใดตำหนิติเตียนบ้างก็ขอยกประโยชน์ให้กับ ภัยธรรมชาติ และ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับสงครามอ่าวฯ ที่ผ่านมาทั้งสิ้น และหากจะมีเสียงชมเชยบ้างข้าพเจ้าจะขอรับกรรมนี้ไว้แทนคณะจัดทำทุกๆ คนเอง

สุดท้ายนี้ จักต้องขอขอบพระคุณ

- อาจารย์ ชนิดา ชนะภักย์
- แหล่งข้อมูล ข่าวสารทุกแห่งที่เอื้ออำนวยประโยชน์แก่หนังสือเล่มนี้
- กำลังใจที่หลั่งไหลมาทั่วสารทิศ
- ผู้สนับสนุนทุกๆ ท่าน
- อื่นๆ อีกมากมายที่ไม่สามารถนึกได้

มา ณ ที่นี้ด้วยใจจริง

ด้วยความดีใจอย่างสุดซึ้ง

ชานิกร มหุวรรณ

ตัวแทนคณะผู้จัดทำ

